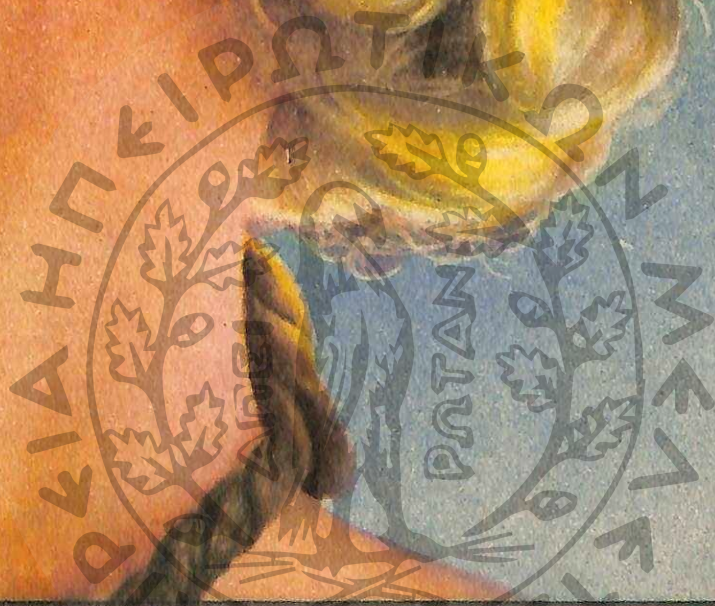

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΝ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΠΑΡΕΔΙΕΤΡΟΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ, 27 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Ευριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάλη, Κεν-
τρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων). Έμ-
βλήματα, επιταγὰι κτλ. ἐπὶ ὀνόματι τοῦ Ι-
διοκτῆτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εσωτερικὸς: Ἐτησίᾳ Δραχ..... 200
Ἐξωτερικὸς: Ἐτησίᾳ Δραχ..... 110
Ἐξωτερικὸς: Ἐτησίᾳ Δολλάρια..... 7
Ἀγγλίας Σελλίνα..... 30

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 27

ΑΘΗΝΑΙ, 5 Ὀκτωβρίου 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΛΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

ΔΙΔΑΣΤΩ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ νέα σελις

«Μυστήριον»

ἡμῶν σας εκπληρῇ ὁ τίτλος!
Εἶνε ἓνα καινούργιο ἐβδομαδιαῖο πε-
ριοδικὸ πού κυκλοφόρησε πρῶτότυπο γιὰ
τὸ εἶδος του.

Περιέχει:
Ἐνα αὐτοτελὲς ἔργον Μυστηρίου, κα-
ταπληκτικὸν στίς περιπέτειές του. Διάφο-
ρα διηγήματα φρίκης, κατασκοπίας, δρά-
ματος καὶ αἱματος.

Τὸ ἐξώφυλλό του ἀνώτερο τῶν εὐρω-
παϊκῶν.

Σελίδες 150. Δδραχμὲς 5.

Συγχαίρομε τοὺς συναδέλφους Θεοφα-
νίδη καὶ Λαμπταδάρη γιὰ τὴ νέα αὐτὴ
ἐκδοσί τους.

★

Ἀβησσυνιακὰ

Μία παραξενὴ εἰδησις εἶδε τὸ φῶς τὴν
περασμένη ἐβδομάδα: Ἐνας λέων ἐδρα-
πέτευσε ἀπὸ τὸ θηριοτρόφειον τοῦ ἀβη-
σσυνίου Αὐτοκράτορος καὶ ἐπετέθη ἐναν-
τίον του νὰ τὸν φάῃ. «Εὐτυχῶς, ἔλεγε, ἡ
εἰδησις, ὁ λέων ἐξεδιώχθη μὲ μίαν σκοῦ-
παν ἀπὸ ἑνὸς στρατιώτην, πού τὸν ἐξέ-
λαβε ὡς σκύλον».

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς «σκούπας» ἕνας ἀδι-
όρθωτος καλαμπουριστὴς εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ λέων ἀπελύθη διὰ
λόγους... σκουπιμότητος!...

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ παρουσία τῶν ἰταλι-
κῶν πολεμικῶν εἰς τὴν νῆσον Ἀνάθυσ-
σον ἐσχολιάσθη ἀρκετὰ καὶ τέλος ἐξή-
χθη τὸ ἀκόλουθον ἀμίμητον συμπέρα-
σμα:

—Φταίει τὸ ὄνομα τοῦ νηιοῦ. Οἱ Ἰτα-
λοι θὰ πέρασαν τὴν Ἀνάθυσσο γιὰ... Ἀ-
ναβησσυνία!...

Τὰ βιβλία μας

Ἵσσοι ἔχουν τὰ δελτία τοῦ 2ου βιβλίου, ἢ ἂν δὲν
ἔχουν, μᾶς φέρουν τὰ τεύχη καὶ πάρουν μίαν ση-
μείωσι ἀπὸ τὰ γραφεία μας, μποροῦν νὰ πάρουν ἀ-
πὸ τὸν Ἐκδοτικὸ Οἶκον:

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & Σία

Σταδίου 48

ΤΑ ΚΑΙΩΘΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ 4 ΔΕΛΤΙΑ

ΚΕΣ ΣΕΛ: «Νύχτες πρηνῆτων».
ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ: «Μεγαλουργήματα τοῦ 21»
ΜΕΡΙΜΕ: «Κάρμεν».
ΜΠΡΑΝΙΑ: «Ὁ παράξενος ἄνθρωπος».
ΜΠΡΑΓΜΑΧΑΡΙ: «Ἰνδικὸς Μαγνητισμός».
ΠΑΠΑΣΤΡΑΙΗΓΑΚΗ: «Ὁ Γκάντι».
ΠΙΣΣΑΝΟΥ: «Φυσιολογία».
ΣΑΗΚΑΡΑ: «Ἡ μνήμη».
ΣΚΟΚΟΥ: «Ἐπιγράμματα».
ΧΑΜΣΟΝ: «Βασίλισσα τοῦ Σαβῶν».

ΜΕ 8 ΔΡ. ΚΑΙ 4 ΔΕΛΤΙΑ

ΑΡΙΣΤΙΜΠΑΙΣΕΦ: «Σάνι».
ΓΟΝΤΖΑΜΠΡ: «Μάρκος ὁ Μηδενιστὴς»
ΚΟΚΚΙΝΟΥ: «Μυστικὴ φωνή».
ΜΠΑΛΖΑΚ: «Μπαρμπα Γκορίο».
ΜΠΟΥΑΒΕΡ: «Ἐλευσίναι ἡμέραι Πομπῆας Α' Πομ-
πηίας Β'».
ΑΡΕΤΙΝΟΥ: «Ἱριλογία».
ΣΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ: «Ἐμποριολογία».
Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μποροῦν νὰ στείλουν τ' ἀντί-
τιμὸν εἰς γραμματόσημα, πλέον δρχ. 3 διὰ ταχυδρο-
μικὰ ἐξόδα.

Αὐτὰ μέχρις οὗτο ἐκδοθῶν:

«Οἱ ΘΛΙΜΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ»

τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τῆς ἐκλεκτῆς συγγραφῆς

Μ. ΝΤΕΛΛΥ

γιὰ τὸ ὅποιον φροντίζετε ἀπὸ σήμερον νὰ φυλάττε τὰ
νέα δελτία μας.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν 4ο τόμον θὰ παραλάβετε τὸν τό-
μον τοῦ νέου αὐτοῦ ἀριστοῦργήματος.
Οἱ ἐν Ἀθήναις θὰ πάρουν τὸ φέλλον μας ἀπὸ τὰ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
(ἔδρα Ευριπίδου 8) καὶ ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ
Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ καὶ Σία (Στα-
δίου 48). Οἱ ἐν Πειραιεὶ ἀπὸ τὸ ὑποπρακτορείον τοῦ
Κεντρικοῦ Πρακτορείου Εφημερίδων (Ναυαρίνου 1).
Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀπὸ τὰ ὑποπρακτορεία τοῦ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Τὰ δύο διηγήματα νέων λογοτεχνῶν
πού ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἀτλαντὶς» στὴν εἰ-
δικὴν σελίδα τῆς «Νέας Λογοτεχνίας» πού
καθιέρωσε, εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ
καὶ μᾶς παρέχουν ἀρκετὰς ἐλπίδες γιὰ
τὸ μέλλον.

Ἀπευθύνομε καὶ πάλι τὴν σύστασι
στοὺς νέους λογοτέχνας νὰ μὴ διατάσουν
νὰ μᾶς στέλνουν καὶ διηγήματά των, ἐφ'
ὅσον οἱ ἴδιοι τὰ νομίσουν καλὰ. Ἐτοὶ θὰ
δημιουργηθῇ ἡ εὐγενικὴ ἀμύλλα, πού θὰ
ἀναδείξῃ ἀπὸ τὴν σελίδα τῆς «Ἀτλαντί-
δος» τοὺς νέους καλλιεργητὰς τοῦ ἑλλη-
νικοῦ διηγήματος.

★

Διὰ τοὺς ἀναγνώστας

Ἵσσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔλειπαν
στὴν ἐξοχή καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ παρα-
κολουθήσουν τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματά
μας, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι μποροῦν νὰ
προμηθευθοῦν τὰ περασμένα τεύχη τῆς
«Ἀτλαντίδος» στὴν ἴδια τιμὴ ἀπὸ τὰ γρα-
φεῖα μας.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μπορέσουν νὰ
τὰ δέσουν σ' ἓνα πολυτελέστατο χρυσο-
δετὸ τόμο.

★

Συνδρομηταὶ

Ἵσσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας βρίσκονται
σὲ μέρη πού δυσκολεύονται ν' ἀποκτή-
σουν τὸ περιοδικὸν μας, μποροῦν νὰ γρα-
φτοῦν συνδρομηταὶ μας καὶ νὰ λαβαίνουν
τὸ περιοδικὸ ἐγκαίρως.

Παρακολουθήσατε ὅλοι τὰ δυο μας νέα ἀριστοῦργήματα

Ρωμαίου

Ἀγάπες

τοῦ 1935

Τὸ ὀραϊότερο Ἑλληνικὸ

Μυθιστόρημα ν

Αἰσθημα - Ρωμαντισμός

Μοντέρνα ἀγάπη.

ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ
ΔΕΣΕΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ
13 ΤΕΥΧΗ ΣΕ ΙΔΙ-
ΑΙΤΕΡΟ ΤΟΜΟ, ΝΑ
ΣΠΕΥΣΟΥΝ, ΔΙΟΤΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛ-
ΘΟΥΣΑ ΕΒΔΟΜΑ-
ΔΑ ΗΡΧΙΣΕ ΤΟ
ΔΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΔΕΥ-
ΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

Μωρίς Λεμπλάν

Τὸ Χρυσὸ

Τρίγωνο

Οἱ παραδοδεότερες περιπέτειες

ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Αἷμα — Ἔρως — Κατασκοπεῖα

AMES MODES E.C.T

Τί σχέσι έχει... ο Φάντης με το Ρετσι- νόλαδο;

Κι' όμως —μολοντί εκ πρώτης όψε- ως αυτό θα πήτε— η ψυχή με τη μόδα αλληλοσυνδέονται ρωβερά.

Λέγοντας μόδα, έννοούμε τη γυναικεία και άναφέροντας ψυχή έννοούμε τη γυ- ναικεία.

Ο άνδρας όσο και λεπτός αν είναι, πα- ραθαλλόμενος με τη γυναίκα είναι... χον- τροκοπία. Γι' αυτό και δεν μας ενδιαφέ- ρει.

Αν η μόδα ήταν άτομο, αν η μόδα μπορούσε να μιλήσει, παίρνοντας της συν- έντευξι, φαντάζομαι ότι θα έλεγε συν- ωκάτω αυτά:

«Με έχουν ονομάσει Α. Μ., με έχουν δηλαδή βασιλοποιήσει. Μεγάλη άνορ- θαγραφία. Ούτε... πραξικοπηματικώς επι- βάλλομαι στους λαούς, ούτε πάλι... διά Δημοψηφισματος! Αλλάζω κάθε μέρα και κάθε στιγμή, όπως ο χαμαιλέον αλ- λάζει χρώμα. Έχω επικρατήσει σε κάθε γωνιά της ύδρωγειου, κι' έχω τόση δύνα- μι, όση δεν είχε ποτέ κανείς άνθρωπος, έστω και... βασιλεύς επί της γής. Γίνεται τόσοσ θόρυβος τριγύρω μου, ο οποίος σάς ορκίζομαι, με ζαλίζει. Δεν είμαι έ- γωίστρια, ούτε έχω ύψος... κυρίας κοσμι- κής συγκεντρώσεως. Αγκαλιάζω με την ίδια θερμή το φτωχό, όσο και τόν πλού- σιο. Επιδάλλω τό... κρέπ-σατέν όσο και τόν αλατζά. Έξέ άλλοι δέχομαι και... βα- φές. Το περσινό φουστάνι μπορεί κάλλι- στα να φρεσκαριστή και να γίνη και φε- τεινό. Είμαι άθαναση, μολοντί υρίσταμαι όσο τίποτ' άλλο μεταβολές. Έχω ήλικία χιλιάδων έτών, κι' έχω γνωρίσει όλους τους λαούς κι' αυτούς που ζούν άκόμα κι' αυτούς που έχουν πεθάνει. Έχω νοιώ- σει την ψυχή της γυναίκας όσον κανείς... Δόν-Ζουαν.

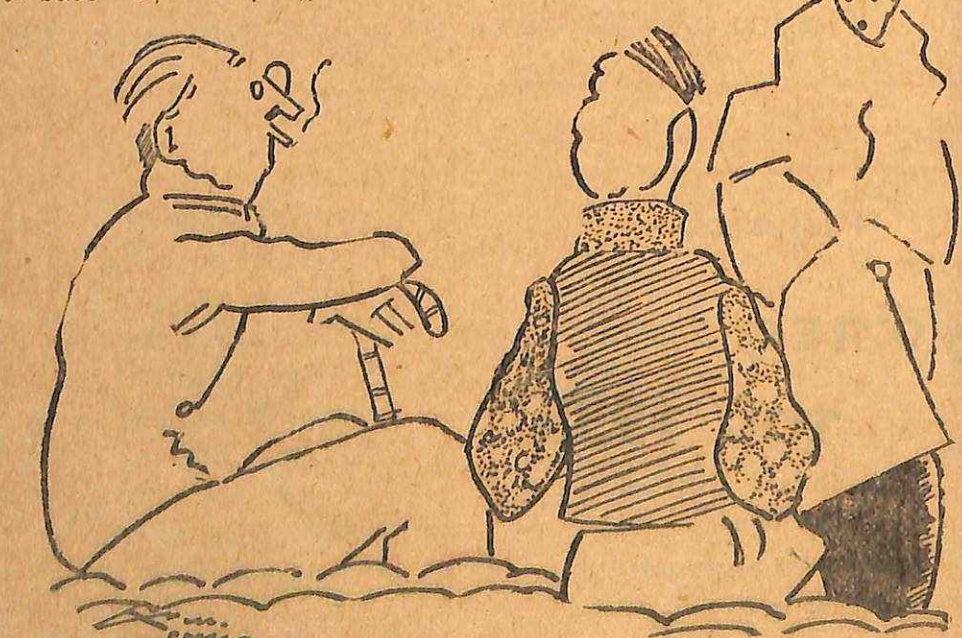
»Δέν είναι καθόλου αίνιγμα, δέν είναι κα- θόλου μυστήριο. Από δυό χιλιάδων έτών μέχρι σήμερα δέν έχει αλλάξει καθόλου. Πάντα ίδια ήταν. Ζούσε μονάχα για λο- γαριασμό της και ζή άκόμα. Αποάζεται κάθε έξωφρενισμό, κάθε κουταμάρα, με τόση θερμή όσον ένας είδωλολάτρης το είδωλό του. Όσον άφορξέ έμένα, είμαι τό αντικείμενο, τό θέμα τών όνείρων της, εί- μαι ή θεά της. Είμαι ή μόνη ή όποία την έχω κατακτήσει πραγματικά. Έρχονται στους Οίκους που μένω—πολλές φορές μάλιστα κουβαλάει μαζί της τόν σύζυγο ή τόν... κύριο Τάδε, ο οποίος στην πα- ρούσα περίστασι κατέχει θέσιν χρηματο- κιωτίου— για να με λατρέψη, για να με θαυμάση άπάνω στά μανικέν που ποζά- ρουν.

Είς έρώτησιν εάν έπιδρά στην ψυχή, στην άτομικότητα της... Εύας θα άπαν- τήση:

«Είπα παραπάνω ότι έχω κυριαρχήσει επάνω σ' όλο της τό είναι, έπομένως και στην ψυχή της. Δεν ξέρω εάν αυτή έξαρ- τάται από μένα ή εγώ από εκείνη. Η άλη- θεια είναι όμως ότι ή κάθε έποχή έχει και τις απαιτήσεις της. Έάν σήμερα μία γυ- ναικά φορούσε κρινολίνο, άσφαλώς θα την περνούσατε...για καρνάβαλο, και άν- τιθέτως εάν τότε—την έποχή του κρινολί- νου— φορούσε ότι φοράει σήμερα, θα την έκλειναν μέσα... επί προσβολή της δημο- σίας αιδούς». Η έποχή τότε βρισκόταν

στο ύψος του ρωμαντισμού της. Η γυναι- κα τότε ήταν λεπτή, αίσθηματικά —όχι γιατί τό ήθελε, αλλά γιατί αν έκανε άλ- λωίως... δέν θα έπιανε μπάζα—έπρεπε κι' ή ένδυμασία της να είναι ανάλογη. Σιγά- σιγά τά πράγματα άλλαξαν. Τό κρινο- λίνο τό αντίκατέστησε ή μακρειά φούστα και αυτήν πάλι ή κοντή. Νομίζω όμως, ά- γαπητέ φίλε, ότι με ρωτήσατε αν εγώ έπι- δρώ ψυχικώς στη γυναίκα. Σας λέω και πάλι ότι αυτό είναι άλήθεια. Έάν πάρετε μία γυναίκα φτωχεία —άπ' τό δρόμο κα- λύτερα—και τη ντύσετε με μία ρόμπ μον- τέρα, αυτό τό πρώην έρμαιο τών κοι- νωνικών κυμάτων, αυτό τό ξεπεσμένο από τη φτώχεια πλάσμα... θα σάς σηκώση μύ- τη και μάστιγα θάρχηση να σάς μιλάη και γαλικά... τελευταίας έκδόσεως: «Αχ σερί πόσο ζε τ' αϊμ...». Έάν την ντύσετε με τ α γ ι ε ρ —μυσοαντρικά δηλ. και γυ- ναικεία—λέγοντάς της καμιά λέξι προσ- θλητική, να είσθε βέβαιοι ότι θα σάς πε- τάξη τό γάντι μαζί και με την κάρτα της ή όπερ και άπλούστερο, θα σάς άρχισή... στις γρήγορες και θα σάς θγάλη νάκ-α- ουτ. Σ' αυτά όλα φταίει τό ντύσιμο. Ό- ταν ήταν ντυμένη με κουρέλια, ήταν... κουρέλι κι' αυτή. Έντύθηκε σάν μεγάλη μαντάμ, γίνηκε τέτοια. Άκόμα και χα- μύδα μαζί με σανδάλια να φορέση, δέν υπάρχει άμφιβολία ότι θα γίνη... άρχαία. Υπάρχουν δυό-τρείς τέτοιες περιπτώσεις με όχι άπόλυτες. Γιατί αυτές οι ά ρ χ α ί- ες της σημερινής έποχής—και ταιγάρο κα- πνίζουν και... αυτοκίνητο οδηγούν. Για να βεβαιωθήτε ότι έπιδρώ πολύ στην ψυ- χή, πάρτε παράδειγμα άπ' τά πένθιμα ρούχα. Εφ' όσον ή ψυχή είναι μαύρη και τό φόρεμα πρέπει να είναι τό ίδιο ή και τό πιο συνηθισμένο έπειδή τό φόρεμα είναι μαύρο υποτίθεται ότι είναι και ή ψυχή.»

Πολύ σωστά. Σ' αυτά όλα συμφωνού- με κι' έμεις. «Δέν είν' ο παπᾶς που κάνει τό ράσο —άφου τό φτιάχνει... ο Ιερορρά-

Η γυναίκα άσπάζεται κάθε έξωφρενισμό της μόδας όσον και ένας είδωλολάτρης τό είδωλό του.

φτης— αλλά τό ράσο κάνει τόν παπα. Έ- αν ή γυναίκα φορέση φόρμα άεροπόρου θ' άνέβη στο άεροπλάνο για να οδηγή; κι' άς μὴν ξέρη ούτε και ποδήλατο.

Μοιάζει δηλαδή με θεατρίνο, ο οποίος για να παίξη καλά τό ρόλο του, πρέπει να φορέση και ανάλογο ένδυμα. Μα μή πως κι' ή γυναίκα δέν είναι μία θεατρίνα σήμερα; Μήπως κάθε μία δέν αντιγράφει τη συμπαθή της «στάρ»; Ο κινηματογράφος σήμερα είναι μία μεγάλη δραματι- σκολή. που έπηρεάζει περισσότερο άπ' κάθε άλλο τη γυναίκα. Είνε... της μόδας βλέπεται και τό σινεμά. Έάν ήταν της μό- δας... να περπατούν με τό κεφάλι κάτω οι πρώτες που θα τό εφήρμοζαν να είσθε βέβαιοι θα ήταν οι γυναίκες.

Έάν εξακολουθήσουμε εξετάζοντας γε- νικώτερα τη μόδα, στά ίδια συμπεράσματα θα καταλήξουμε. Είνε αυτή, συνάρτηση της ψυχοσυνθέσεως της γυναίκας. Έπιδρά στην ψυχή της τόσο, ώστε ούτε και τό συμφέροντά της να λαμβάνη υπ' όψη της που πολλές φορές θάβονται κάτω άπ' τις σκιές τών έξωφρενισμών της Α. Μ. της Μόδας.

Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(σκιτσα του ίδιου)

Γνωμικά

ΠΑΡΟΙΜΙΙΑΙ

— Άν ποτέ χρειασθής να ύποκλιθής, πρέπει να ύποκλιθής θαθεία.

— Ο άντρας νομίζει πως ξέρει—άλλα μία γυναίκα ξέρει καλλίτερα.

— Δεν είδα κανένα ν' αγαπάη την άρε- τη όσο αγαπάει την άμορφία.

— Μόνο ήλίθιοι ύπερφηανεύονται για τά κατωρθώματα τών προγόνων τους.

— Ένας καλός άνθρωπος περισσότερος στη γή είναι προτιμότερος από έναν περισ- σότερο άγγελο στόν ούρανό.

— Δεν είναι τό κρασί που κάνει τόν άν- θρωπο μεθυμένο, αλλά ο ίδιος ο άνθρω- πος.

— Έάν ύποπτεύεσαι κάποιον μὴν τόν παίρνης στην ύπηρεσία σου. Έάν τόν παίρνης στην ύπηρεσία σου, μὴν τόν ύπο- πτεύεσαι!

Αυθεντικές περιπέτειες...

Εκείνη την ήμέρα ο κύριος Κ... άφου άπεκοίμισε τό μέντιουμ του, τη μικρή κα- μοντέλλο Παλέρ, που συχνά ποζάρισε ως λε άνάμεσα σε διαφόρους γλύπτες, της έθα- συναδέλφου του, έπειτα της την άκούμπη- σε στο μέτωπο και την διέταξε να την με- ταφέρει στο σπίτι του και να τού περιγρά- ψη εις τί άσχολείτο ο άποστολεύς της έ- πιστολής εκείνη τη στιγμή.

Έπειτα άπό καταφανείς προσπάθειας, τό μέντιουμ έψέλλισε:

—Βλέπω... βλέπω πολύ καλά, βρίσκο- μαι σ' ένα άτελιέ..., στο άτελιέ ενός γλύ- πτου. Ο φίλος σας είναι εδώ, φοράει μία γκριζα μπλουζα και έργάζεται σ'ένα πρό- πλασμα. Μά... τόν γνωρίζω, είναι εκείνος ο κύριος που με συνέστησε σε σας ως μοντέλλο...

Ήταν άλήθεια, ο ζωγράφος Κ... είχε προσλάβει ως μοντέλλο του την Παλέρ έ- πείτα από τις συστάσεις του φίλου του.

Και ή περιγραφή εξηκολούθησε όλοέν από παραστατική. Με φωνή βραχνή και σκληρή ή Παλέρ άπαντούσε στις έρωτή- σεις τού ζωγράφου. Όταν έρώτησε τάς διαστάσεις τού αγάλματος που έργαζό- ταν ο γλύπτης, ή φωνή της γίνηκε ακό- μα σκληρότερη:

—Δυό μέτρα και είκοσι...

Κατευχαριστημένος ο ζωγράφος για την έπιτυχία που είχε και για τη δύναμη τών πνευματικών του ρευστών, φώναξε την γυναίκα του που παρηκολούθησε εκ- πληκτική τάς πνευματικής ικανότητας τού συζύγου της.

Σέ λίγο, άφου ή περιγραφή τών άσχο- λιών τού γλύπτου Β... που έργαζόταν στο άλλο άκρο τού Παρισιού τελείωσε, ο ζω- γράφος Κ... έυπνησε την μικρή Παλέρ. Η άμοιβή της εκείνη την ήμέρα ήταν διπλή και έφυγε κατευχαριστημένη για την τύ- χη που είχε να την έκλάβη άληθινό μέντιουμ ο ζωγράφος.

Και έτσι οι πνευματικές συνεδριάσεις τού ζωγράφου Κ... συνεχίστηκαν μετά τό ποζάρισμα καθημερινώς προς μεγάλην χαράν της Παλέρ που έπαιρνε διπλό μι- σθό.

Έτσι πέρασε αρκετός καιρός.

Ο ζωγράφος κατευχαριστημένος εξη- κολουεί να την κοιμίζει! Τό μέντιουμ, που ένφ τις πρώτες μέρες παρουσίαζε μαγνητική δύναμι εξαιρετικήν, τελευταίως άρχισε να εξαντλήται!

Έέλος, μία μέρα, ένφ προσπαθούσε να στείλ η τό πνεύμα της Παλέρ στην Ά- φρική για να τού περιγράψ η τά ήθη τών Ζουλού, αυτό φαίνεται επανεστάρησε. Υ- πέβαλε στην Παλέρ να λή προς τόν ζω- γράφο άσυναρτησίες και τέλος φαίνεται ότι άναγκάστηκε να έξομολογηθή στόν ζωγράφο ότι είχε τελείως εξαντληθή από τάς συχνάς συνεδριάσεις.

—Πρέπει να με άφήσης να άναπαυθώ, έλεγε τό πνεύμα, διά τού πνεύματος της Παλέρ, άλλως θα σου κάνω μεγάλο κα- κό. Θα μ' άφήσης επί μία έβδομάδα να κοιμώμαι.

—Μά πώς θ' άναπαυθής, ρώτησε κατά- πληκτος ο ζωγράφος.

Και τό πνεύμα διά τού μέντιουμ πάν- τοτε:

—Αφίνοντας τό σώμα που κατοικώ στην ήσυχία του.

Την έπομένη ήμέρα, σύμφωνα με την έ- πιθυμία τού πνεύματος, ο ζωγράφος άπε- κοίμισε την Παλέρ και ένφ αυτός έξω- γράφισε, αυτή έαπλωμένη σ' ένα άναπαυ- τό καναπέ τόν έπαιρνε, ή μάλλον τό πνεύμα της ροχάλιζε έλαφρά!...

Πέρασε μία βδομάδα.Ο ζωγράφος σκέ- φθηκε πώς έπρεπε να είχε άρκετά ξεκου- ραστή τό πνεύμα της Παλέρ και ξανάρ- χισε με καινούρ— ζήλο τάς πνευματι- κές του εκδρομάς στα σπίτια τών γνω- στών του, που έφερναν σε άμνηχανία τό διακριτικό πνεύμα τού μέντιουμ. Άλλως δέν έξηγείται πώς άρνείτο να μπη στα φι- λικά σπίτια και να περιγράψ η τη διαίρε- σι και λοιπές λεπτομέρειες.

Οί τραγουδισταί της τζάζ

κρυφτή στο διπλανό δωμάτιο για να... τακτοποιήση την εμφάνισή του κάπως. Η Ράμπυ είχε άνησυχήσει βλέποντας τόν Σάμ εις τάς έντελές πρόσωπicas τού άσχολίας με μία μικρούλα τού θεάτρου. Άπελπισμένη ή Κίλλερ γύρισε να φύγη, όταν πάνω στο πιάνο διέκρινε την τελευ- ταία σύνθεσι τού Σάμ. Δέκα λεπτά άρ- γότερα έπέστρεψε στο σπίτι της με την «αρτισιόν» στο χέρι!

Κάθισε στο πιάνο κι' άρχισε να μελετᾶ τη σύνθεσι. Κατά τό θράδυ άγρια κλάμ- ματα στην πόρτα της την διέκοφαν. Ή- ταν ο Λέβις που έξω φρενών ούρλιαζε.

—Τη σύνθεσί μου! Τη σύνθεσί μου!

—Δυό λεπτά, άγάπη μου: τού φάνα- ξε άτάραχη ή Ράμπυ, ντύνομαι και σου άνοίγω άμέσως.

Και άνοίγοντας τις θρύσες τού λαδο- μάνου της άρχισε να τραγουδάη τό τρα- γουδάκι τού Λέβις... που άναγκαστικώς την άκουσε!

Σέ λίγο ή Ράμπυ Κίλλερ, ή σύζυγος

..ένος μέντιουμ

Ο ζωγράφος Κ... όμως επέμενε έως ό- του μία μερα που άπεκοίμισε την Παλέρ παρητήρησε ένα περίεργο φαινόμενο γνω- στο στόν κόσμο που άσχολείται με τόν πνευματισμό. Άκουσε διάφορα χτυπήμα- τα να άναγγέλλουν την παρουσία κάποι- ου πνεύματος μέσα στο δωμάτιο.

Χωρίς να χάση καιρό έφερε γρήγορα ένα τραπέζι μπρος στο κάθισμα της Πα- λέρ και έβαλε στο χέρι της ένα μολύδι και χαρτί.

Ω! τού θαύματος, τό πνεύμα άρχισε να γράφη!...

Στην άρχή συγκεχυμένα και ύστερα καθαρώτερα τό χέρι τού μέντιουμ έτρεχε στο χαρτί.

Με πλημμυρισμένη καρδιά από ένθου- σιασμό για την έπιτυχία που είχε, ο ζω- γράφος παρακολουθούσε τά γράμματα, τις λέξεις, τις φράσεις που διεδέχοντο ή μία την άλλη. Άνυπόμονος στο τέλος πή- ρε τό χαρτί και ένφ ή Παλέρ—πράγμα παράξενο για ένα άποκοιμισμένο μέντι- ουμ— έυπνώσε μόνη της, διάβασε μεγα- λοφώνως:

«Πρός τόν ζωγράφο Κ...

Επί της γής.

»Κύριε,

»Επειδή τά μαγνητικά σας ρευστά είναι εξαιρετικής έντάσεως και άναστατώνουν τόν κόσμο τών πνευματών, σάς παρακα- λούμεν όπως, εάν εξακολουθήσετε τά πνευματικά σας πειράματα, υποβάλλετε στο μέντιουμ, την Παλέρ, τό θέμα που σάς ενδιαφέρει και έμεις θα της έμψυή- σουμε τη δύναμη να σάς διηγείται όλες τάς έντυπώσεις μας επί τού θέματος ά- φου έυπνήση. Η διάρκεια τού πειράμα- τος θέλει είναι περί τών ώρα.

Δέξασθε κτλ.»

Περιττόν να προσθέσουμε πώς όλη αυ- τη την δουλειά την είχε μηχανευθή ή Πα- λέρ.

Ε. ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

του Άλ-Τζόλσον, λανσάρζότανε στα με- γαλειτέρα θέατρα τού Μπροντγουάη με την τελευταία σύνθεσι τού Λέβις.

*

ΜΠΕΛΛΕΝ, Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΙΣΤΑ. —

Η δημοσιότητα δέν είναι εύκολο πράγμα. Άμα σκεφθήτε πόσες χιλιάδες μικρές τραγουδίστριες περιμένουν τό θαύμα που θα τις κάνει διάσημες μέσα σε 24 ώρες, ένφ περνούν με στερήσεις και άγωνίες, άσφαλώς θα δικαιώσετε τη μικρή κορί- στα Μπέλλεν, που κατετάραξε όλη τη Ν. Υόρκη.

Είχε εγκαταλείψει τους δικούς της για να δοκιμάση την τύχη της ως τραγουδι- στρια. Γύρισε σχεδόν όλα τά θέατρα κιλ τό σινεμά της Άμερικής εις μάτην. Σ' τις λίγες θέσεις που ύπήρχαν διαθέσιμες έ- προτιμήσε οι τραγουδίστριες που είχαν κάποια δημοσιότητα. Έζησε λίγον καιρό ως «φιγκυράν» σε μικρές όπερέττες. Άλ- λά ή κακή διάτα της κατέστρεψε τη φη- νή, όταν πιά άνέκωνη για εργασία, ένα κουρέλι πιά θρέθηκε ένα παγωμένο πρω- ινό ξυλιασμένη στα σκαλοπάτια μιας πόρτας...

Νεκρή από τό κρύο και την πείνα,

Μία άσφαση
στη θύνη

λόγια σκληρά, λόγια απάνθρωπα, που πό-
τες φορές δεν τὸ μετάνιωσε, πού άφησε
νὰ τοῦ ξεφύγουν.

—...Φύγε, φύγε, αίσχρη!..

Κι' όμως, αὐτὸ τὸ γράμμα της!... Μά
γιατί τάχα νὰ τοῦ τὸ στείλῃ. Δὲν τὸ περι-
μενε ποτέ. Γνώριζε, πού ἦταν τόσο ἐγω-
ιστικὸ πλάσμα. Τί ἦταν δυνατό νὰ τοῦ
γράψῃ; Πάλι κύτταξε τὴ φωτογραφία
της. Ἐπειτα τὰ τρία γράμματα, πού ἦ-
ταν δίπλα της. Ἐπειτα πάλι τὴ φωτο-
γραφία. Σταμάτησε τὰ μάτια του ἐπάνω
της μὲ συλλογὴ καὶ πάλι αὐτὴ ἡ πρωτι-
νὴ ἢ τρυφερότης τὸν πλημμύρισε. Τοῦ φά-
νηκε σὰν νὰ τὸν κύτταξε ἱκετευτικά, ἀπε-
γνωσμένα. Σὰν νὰ τοῦδειχνε τὰ γράμ-
ματά.

— Πάρτα!... Ἀνοιχτά!... Μά ἔλα, λοι-
πόν, ἀνοίξέ τα... Σὲ παρακαλῶ...

Γύρισε τὸ κεφάλι του νευριασμένα, μὰ
σὰν καὶ νὰ τὸν τράβαγε κάτι, ξανακύτ-
ταξε. Τὸ ἴδιο παράπονο, ἡ ἴδια ἱκεσία τῆς
φωτογραφίας.

— Ἀχ, Θεέ μου!... Μά πῶς ἄλλαξε ἔ-
τσι, λοιπόν; Πάρτα!... Ἀνοιχτά!... Δὲν
μπορεῖς νὰ μὲ καταδικάζῃς ἔτσι!... Δὲν
μπορεῖς, τὸ καταλαβαίνεις; Δὲν μπο-
ρεῖς, γιατί ἀκόμη μ' ἀγαπᾷς. Τὸ ξέρω.
Τὸ ξέρεις. Μὴ γελιέσαι!...

Μία τρελλὴ σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ μυα-
λό του.

Μία τρελλὴ ἐλπίδα φτερούγισε στὰ στή-
θη του, κι' ἡ καρδιά του γοργοχτύπησε.

Θεέ μου, ἂν ἦταν αὐτὴ ἕνα θῆμα; Ἀν
ἦταν αὐτὸς ἕνας θύτης; Ὡ, νᾶταν ἔτσι!

Μὲ μίαν κίνησιν ἀπότομη, δίχως καθόλου
νὰ σκεφθῇ, πήρε τὸ πρῶτο γράμμα της
καὶ τάνοιξε γρήγορα καὶ νευρικά.

«Πέτρο,

»Ἐχουν περάσει τόσοι μῆνες —τοῦ-
γραφε — καὶ ἀσφαλῶς θὰ σὲ ξαφνιάσῃ
αὐτὸ μου τὸ γράμμα. Εἶνε κάτι, πού κι' ἐ-
γὼ δὲν θάθελα νὰ τὸ κάνω. Ὅμως οἱ ἀν-
θρώποι εἴμαστε τόσο ἀδύνατα πλάσμα-
τα. Κι' ἡ ἀγάπη μας ἦταν τόσο δυνατὴ,
τόσον ἀτράνταχτη. Προσπάθησα τόσο
καιρὸ νὰ σὲ ξεχάσω, μὰ σήμερα, δίχως
καθόλου νὰ ντραπῶ, στὸ λέω, πῶς δὲν τὸ
κατόρθωσα. Γι' αὐτὸ, ἔτσι ἀπλᾶ, ἔτσι
παιδιάσια, ξανάρχομαι σὲ σένα. Ξανάρχο-
μαι, ἂν καὶ ποτέ δὲν εἶχα φύγει. Ξα-
νάρχομαι, ἂν καὶ μ' ἐδιώξεις τόσο σκλη-
ρά, τόσο ἀπάνθρωπα, δίχως νὰ θελήσῃς
κάν νὰ σοῦ ἐξηγήσω γι' αὐτὸ πού σ' ἔ-
κανε τρελὸν καὶ ἰσὺ ὅμως ἦταν τόσο ἀ-
πλὸ, τόσο ἀνθρώπινο. Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ τό-
τες δὲν θέλησες, ἀφοῦ τότες δὲν μπόρεσα,
θὰ στὸ πῶ τώρα. Ὡ, ἂς μὴ ξανάρθῃς σὲ
μένα. Ἄς μὴ μὲ δεχτῇς πάλι κοντὰ σου.
Ὅμως, ἀφῆσέ με νὰ σοῦ πῶ, πῶς δὲν μ'
ἀγάπησες ἀνάξια. Ὅχι, δὲν μ' ἀγάπησες
ἀνάξια. Μπρὸς στήν λατρεία μου, ἡ ἀγά-
πη σου ἦταν τόσο μικρὴ. Ναι, τόσο μικ-
ρὴ, τὸ λέω. Γι' αὐτὸ κι' ἐσθῶστη τόσο
γρήγορα. Ὅμως ἀκουσε!... Τὸ γράμμα
αὐτὸ, πού ἔγινε αἰτία τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ
ἔρωτά μας, ναι, ἦταν δικό μου. Μά ἦταν
τόσο παλιό. Ἡ τρέλλα σου δὲν σὲ ἄφησε
νὰ κυττάξῃς τὴν χρονολογία. Τὸ ἔχω ἀκό-
μη. Εἶνε καὶ τώρα στήν διάθεσί σου. Ὁ

Πέτρο,

»Ἐχουν περάσει 15 μέρες, πού
γραψα. Δυὸ ολόκληρες βδομάδες,
κάθε μέρα τους, ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ
χρῆτη, ἡ πιὸ ἀπαίσια κόλασις. Κι' ὅλα
περνοῦν οἱ μέρες καὶ ἀπὸ σένα καὶ
ἐλπίδα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα κάτι τὸ
ταυτότο, κάτι τὸ φοβερὸν παραξένο.
τὸ ἀπὸ μέρους σου εἶνε κάτι τὸ ἐγκλη-
τικό. Σοῦ ἔγραψα ὅτι σοῦ ἔγραψα
μὲς ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἴδια
μὴ γιὰ μένα;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ
στέμω. Θὰ ἦταν τόσο φριχτό, τόσο
παῖσις. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίῃ.

Σὰν τρελλὸς, σὰν μεθυμένος, μὲ
μυαλὸ θολὸ καὶ τὰ χέρια του τρεμά-
ντα, ἀρπάξε γρήγορα τὸ δεύτερο γράμμα
σῆς τὸν φάκελλο μὲ μανιακὲς κινή-
σις καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Πέτρο,

»Ἐχουν περάσει 15 μέρες, πού
γραψα. Δυὸ ολόκληρες βδομάδες,
κάθε μέρα τους, ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ
χρῆτη, ἡ πιὸ ἀπαίσια κόλασις. Κι' ὅλα
περνοῦν οἱ μέρες καὶ ἀπὸ σένα καὶ
ἐλπίδα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα κάτι τὸ
ταυτότο, κάτι τὸ φοβερὸν παραξένο.
τὸ ἀπὸ μέρους σου εἶνε κάτι τὸ ἐγκλη-
τικό. Σοῦ ἔγραψα ὅτι σοῦ ἔγραψα
μὲς ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἴδια
μὴ γιὰ μένα;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ
στέμω. Θὰ ἦταν τόσο φριχτό, τόσο
παῖσις. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίῃ.

Σὰν τρελλὸς, σὰν μεθυμένος, μὲ
μυαλὸ θολὸ καὶ τὰ χέρια του τρεμά-
ντα, ἀρπάξε γρήγορα τὸ δεύτερο γράμμα
σῆς τὸν φάκελλο μὲ μανιακὲς κινή-
σις καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Πέτρο,

»Ἐχουν περάσει 15 μέρες, πού
γραψα. Δυὸ ολόκληρες βδομάδες,
κάθε μέρα τους, ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ
χρῆτη, ἡ πιὸ ἀπαίσια κόλασις. Κι' ὅλα
περνοῦν οἱ μέρες καὶ ἀπὸ σένα καὶ
ἐλπίδα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα κάτι τὸ
ταυτότο, κάτι τὸ φοβερὸν παραξένο.
τὸ ἀπὸ μέρους σου εἶνε κάτι τὸ ἐγκλη-
τικό. Σοῦ ἔγραψα ὅτι σοῦ ἔγραψα
μὲς ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἴδια
μὴ γιὰ μένα;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ
στέμω. Θὰ ἦταν τόσο φριχτό, τόσο
παῖσις. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίῃ.

Σὰν τρελλὸς, σὰν μεθυμένος, μὲ
μυαλὸ θολὸ καὶ τὰ χέρια του τρεμά-
ντα, ἀρπάξε γρήγορα τὸ δεύτερο γράμμα
σῆς τὸν φάκελλο μὲ μανιακὲς κινή-
σις καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Πέτρο,

»Ἐχουν περάσει 15 μέρες, πού
γραψα. Δυὸ ολόκληρες βδομάδες,
κάθε μέρα τους, ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ
χρῆτη, ἡ πιὸ ἀπαίσια κόλασις. Κι' ὅλα
περνοῦν οἱ μέρες καὶ ἀπὸ σένα καὶ
ἐλπίδα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα κάτι τὸ
ταυτότο, κάτι τὸ φοβερὸν παραξένο.
τὸ ἀπὸ μέρους σου εἶνε κάτι τὸ ἐγκλη-
τικό. Σοῦ ἔγραψα ὅτι σοῦ ἔγραψα
μὲς ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἴδια
μὴ γιὰ μένα;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ
στέμω. Θὰ ἦταν τόσο φριχτό, τόσο
παῖσις. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίῃ.

Σὰν τρελλὸς, σὰν μεθυμένος, μὲ
μυαλὸ θολὸ καὶ τὰ χέρια του τρεμά-
ντα, ἀρπάξε γρήγορα τὸ δεύτερο γράμμα
σῆς τὸν φάκελλο μὲ μανιακὲς κινή-
σις καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Πέτρο,

»Ἐχουν περάσει 15 μέρες, πού
γραψα. Δυὸ ολόκληρες βδομάδες,
κάθε μέρα τους, ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ
χρῆτη, ἡ πιὸ ἀπαίσια κόλασις. Κι' ὅλα
περνοῦν οἱ μέρες καὶ ἀπὸ σένα καὶ
ἐλπίδα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα κάτι τὸ
ταυτότο, κάτι τὸ φοβερὸν παραξένο.
τὸ ἀπὸ μέρους σου εἶνε κάτι τὸ ἐγκλη-
τικό. Σοῦ ἔγραψα ὅτι σοῦ ἔγραψα
μὲς ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἴδια
μὴ γιὰ μένα;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ
στέμω. Θὰ ἦταν τόσο φριχτό, τόσο
παῖσις. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίῃ.

Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ, δὲν μπορῶ νὰ
ὑποθέσω. Ὅμως, γράφε μου. Τὰ νεύρα
μου ἔχουν πιά τσακίσει καὶ ὑποφέρω τό-
σον πολὺ. Εἶνε δυνατόν ἐσύ, πού μ' ἀγα-
ποῦσες τόσο, γόγγυς ἀλλάζει ἔτσι πολὺ!...
Εἶνε δυνατόν ὁ πόνος μου, ἡ ἀγωνία μου,
νὰ σὲ ἀφίνουν ἀσυγκίνητο; Ἐχεις, λοι-
πόν, σκληρῆναι τόσο!... Ἐχεις γίνει τό-
σον ἀάλογητος!... Μά γιατί, Θεέ μου!...
Γιατί!... Μήπως δὲν πιστεύεις σ' ὅσα σοῦ
γράφα;... Μήπως τόσον καιρὸ, πού ἔχου-
με χωρίσει, ἔχεις!... Ὡ, θάταν φοβερό,
θάταν γιὰ μένα τὸ πιὸ τραγικὸ χτύπημα,
ἀπὸ σένα, ἀπὸ σένα, πού τόσον πολὺ ἐ-
λάτρευα, πού τόσον πολὺ λατρεύω!... Ὁ-
χι, δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω!... Δὲν θέλω
καὶ περιμένω μὲ τὴν ἀγωνία στήν ψυχὴ
καὶ τὴν ἐλπίδα!...

Ἔττα.

«Θεέ μου, θὰ τρελλαινόνταν!... Ἡ ἀγά-
πη, ὁ πόνος, ἡ τρυφερότης, ἡ μετάνοια, ἡ
ντροπὴ τὸν περικύκλωσαν καὶ τὸ αἰσθη-
ματικὸ του «εἶναι» μίαν γονάτιζε καὶ μίαν
ἀνυψόνταν. Χαρὰ καὶ λύπη, εἶχαν στή-
σει μέσα του τρελλὸ χορδὸν. Μία οὐρλιάζε
ἀπὸ πόνου καὶ μία ἐξαφάνιζε ἀπὸ χαρὰ.

Τὸ τρίτο γράμμα θρήνηκε ἀνοιχτὸ στὰ
χέρια του, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς, κι'
ἀντί νὰ διαβάξῃ ἀντιπῶν, τότε ἀπὸ
τὸ τέλος, τότε ἀπὸ τὴν ἀρχή, τότε ἀπὸ
τὴν μέση:

Πέτρο,

»Ὅταν θὰ λάβῃς τὸ γράμμα μου αὐ-
τὸ, δὲν θάβῃς πιά ἐδῶ. Σήμερα φεύγω
γιὰ τὴν Κέρκυρα. Τώρα δὲν σοῦ γράφω
σὰν γυναῖκα πού σ' ἀγαπᾷ, σοῦ γράφω
σὰν ἄνθρωπος ἐδικημένος. Σὰν ἄνθρω-
πος, πού τὸν ἔχεις προσβάλει σ' ὅτι εἶ-
χε πῶ ἱερὸ, στὰ αἰσθηματά του, στὸν κοι-
νὸ του ἐγωισμό.

Χτες, ἀπελπισμένη ἀπὸ σένα, ἔπειτα ἀ-
πὸ τοῦ γράμματός σου οὐστειλά, σὲ πῆ-
ρα στὸ τῆλερνον, νὰ δῶ ἂν τᾶρες λάδι.
Ναὶ φανόταν παρὰ ξενὴ ἡ σιωπὴ σου καὶ
θέλησα νὰ θεσπασθῶ γι' αὐτὸ. Καὶ μ' ἔ-
θωσες σκαί. ἀπάνθρωπα. Μ' ἐθώσες ἔ-
τσι, σὰν ποτὲς σου νὰ μὴ μ' εἶχες ἀγα-
πᾷ. Ἐοῦ!... ἔμένα!... Τόλμησες νὰ μοῦ
πῇς τόσο φριχτὰς καὶ θαρρείς λέξεις. Ἡ-
ταν, λοιπόν, ἡ πληρωμὴ τῆς λατρείας μου,
αὐτὰ σου τὰ λόγια!... Δὲν θέλω νὰ σοῦ
παραπονεθῶ. Ὅχι, δὲν θέλω. Δὲν σοῦ
γράφω γιὰ τὸν λόγον. Θέλω ὅ-
μως, νὰ στενὴν ἔστω φορὰ, νὰ σοῦ πῶ,
νὰ σοῦ φωνάξω, μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς
καρδίας μου, γιὰ τὴν ψυχὴν, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

Ἔττα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρελλὴ χαρὰ, ἔφευ-
γε τὴν πιὸ ἀπόλυτη, στήν πιὸ ἀνέκφραστη
λύπη. Ἦταν τόσο φοβερὰ ὅσα τοῦ συ-
νέβαιναν ἀπέναντί. Τὸ νευρικὸ του σύστημα
χαλάρωσε, κι' ἀκουμπώντας στὸ γρι-
οῦ, ἔξωσσε σὲ κλάμματα ἀργὰ, θουθῶ-
ντα, μὴ πνέοντα, πῶς εἶσαι ἀδικός.
Ναι, εἶσαι ἕνας σκληρὸς καὶ ἐδικὸς ἄν-
θρώπος, πού ὅμως εὐχόμαι ποτέ νὰ μὴ
πνέῃς, ὅσον ἐνῶ ἐπόμενα, ὅσον ἐγὼ
πνέω, ἴσως, ἀκόμη!...

γιατί νὰ μὴ γύριζε τότες, πού αὐτὴν τὸν
φώναζε. Κι' αὐτὴ γιατί νὰ μὴν τοῦγραφε
ἀμέσως, μετὰ τὸ χωρισμὸ τους. Πόσον πό-
νεσε τότες. Δὲν μπορούσε στιγμὴ νὰ ἡου-
χάσῃ καὶ διαρκῶς τὴν ἐθέλεπε μπροστὰ
του. Ἡ σκέψις τῆς τὸν θασάνιζε καὶ ἡ εἰ-
κόνα τῆς τὸν τρέλαινε. Ἦθελε νὰ τὴν δῇ
νὰ τῆς γράψῃ, μὰ ἡ σιωπὴ τῆς, ἡ μακρυ-
νὴ τῆς ἡ σιωπὴ, τὸν ἔκανε νὰ πιστέψῃ ἀ-
πατηλὰ, πῶς ἀληθινὰ, ἔτσι ἦταν τὸ πρᾶ-
γμα. Ἀν δὲν συνέβαινε αὐτὸ — σκεφτό-
ταν — ἂν ἦταν ἀνά — ἔλεγε — πῶς θὰ
μπορούσε νὰ ἀνεχθῇ νὰ μείνῃ μὲ τὸ θά-
ρος μίαν τέτοιας κατηγορίας; Δὲν θὰ
τοῦγραφε;... Δὲν θὰ διαμαρτυρόταν; Ναι,
ναί!... Αὐτὴ εἶχε προσδλθῇ, αὐτὸς τῆς εἶ-
χε φερθῇ θάνασσα, ἀλύπητα, τότες. Τὸ
καταλάβαινε. Πόσο μετάνιωμε τώρα.
Καὶ τὰ γράμματά της δὲν τάνοιγε καθό-
λου. Ἦταν αὐτὸ ἡ τιμωρία του. Ἡ πιὸ με-
γάλῃ τιμωρία, πού θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ.
Θάπρεπε νᾶταν μπροστὰ αὐτῇ, ἐκεῖνη τῇ
στιγμῇ. Ὡ, ἂν τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ, δὲν
μπορούσε ἡ ἀγάπη τῆς νὰ εἶχε σβύσει ἀ-
κόμη. Ἡ συντριβὴ τῆς, ἂς τὴν συγκινού-
σε. Ἡ ἀπόγνωσις τῆς ἂς τὴν μαλάκωνε,
σὴν δίκαιη τῆς ἀγανάκτησις. Αὐτὴ πού
πόνεσε, ἂς ἐνοιόθε τώρα τὸν πόνο τὸν δι-
κό του. Αὐτὴ πού ὑπόφερε, ἂς καταλά-
βαινε τὴν τραγωδία του. Αὐτὸς, μὲ τὴν
σειρὰ του τώρα, τὴν ἱκέτευε, κι' αὐτὴ ἂς
μὴν τοῦ ἀνταπέδιδε τὰ ἴδια. Ἀς φανόταν
αὐτῇ, πιὸ καλὴ, πιὸ μενάλῃ. Ἀς μὴ γι-
νόταν αἰτία νὰ σβύσῃ τόσο ἄδρα ἡ ἀγά-
πη τους, ἀπὸ μίαν τρέλλα του, ἀπὸ μίαν
βλακεία του, πού καιρὸ πολὺ θὰ πλήρω-
νε τὴς συνέπειές της. Νὰ ἔλπιζε;... Νὰ
περίμενε γράμμα τῆς;... Θάρχόταν ποτέ
τάχα;... Ὡ, ναί!... Θὰ τὸ πρόσμενε μὲ τό-
ση ἀγωνία καὶ θάρχόταν. Γιατί αὐτῇ,
δὲν μπορούσε νᾶταν σὰν τις ἄλλες, τις
πολλὰς γυναῖκες, πού μπρὸς στήν θέρη
τοῦ ἀγαπημένου τους πανώνουν. Αὐτὴ
γνώριζε τὴ γύρευε καὶ δὲν θὰ ἄφινε τὴν χα-
ρὰ, τὴν εὐτυχία τους νὰ συντριφῇ στὰ κο-
σπερὰ τὰ θράχια τῆς ἀπόγνωσις. Ἐπει-
τα ἀπ' αὐτὸ, κανένα σύγνεφο δὲν θὰ τά-
ραζε πιά τὸν ἔρωτά τους. Ἦταν αὐτὰ πού
ἔγιναν, μίαν φοβερὴ δοκιμασία. Ἀν ἔ-
θβαιναν καὶ οἱ δύο τους νικητές, τί θά-
χαν πιά νὰ φοβηθοῦν!...

Πέταξε τὸν κονδυλοφόρο καὶ ξανα-
διάβασε τὸ γράμμα ρουφιχτά. Ἐμείνε
εὐχαριστημένος καὶ οἱ ἐλπίδες ἀρχισαν
νὰ τὸν ζώνουν. Ὡ, ναί, κάτι θὰ γι-
νόταν. Ἀκόμη δὲν εἶχε χαθῇ τὸ πᾶν.
Ἰσως προλάβαινε. Ἀσφαλῶς θὰ
προλάβαινε. Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ
γρήγορα, κεραυνοβόλα. Κάθε ὥρ, πού
περνοῦσε, θάχυνε τὸ δηλητήρι-
οῦ τῆς παρηγορίας στήν καρδί-
α τῆς ἀγαπημένης του. Κάθε λε-
πτό, πο πέραγε, τοῦ τὴν ἔ-
παιρνε πικραμένη, ἀπογοητευ-
μένη, μακριὰ, ὅλο καὶ πιὸ μα-
κριὰ τοῦ ψυχικά.

Ο εγωϊσμός

Να ένα αίσθημα, που είνε ή πιό συχνή αιτία των περισσότερων δυστυχιών. Άμέτρητοι άντρες και γυναίκες, που θυθίζονται στην απελπισία και στον πόνο χωρίς κανένα σοβαρό λόγο, θα μπορούσαν να ναι για πάντα ή για πολύν καιρό ευτυχημένοι, αν δεν εμφανιζόταν στην πιο κρίσιμη στιγμή ή Α. Μ. ο εγωϊσμός, να διεκδικήσει τα σκληρά δικαιώματά του, να δώσει μάχη με τον έρωτα και να τον νικήση!...

Το πρώτο πράγμα, που θα σκεφθώ είναι έρωτευμένος, είτε στο ωραίο φύλον άνήκει, είτε στο λεγόμενο άσχημο, είνε ή ίκανοποίησις του εγωϊσμού. Καθένας από τους δυο θα φροντίση να πάρη τον άερα του άλλου, να τον κατακτήση, να τον υποτάξη και να τον καταστρέψη έρμαιο των θελήσεών του και των ιδιοτροπιών του.

Η μάχη αρχίζει από την έναρξη ακόμη μιας έρωτικής ιστορίας.

Εκείνος επιμένει σε κάτι. Παραδείγματατος χάριν:

—Θέλω να σε δω αύριο!
Δεν υπάρχει κανένας σοβαρός λόγος γι' αυτό.

Εκείνη απαντά:
—Αύριο δεν θα μπορέσω!

Πάλι δεν υπάρχει σοβαρός λόγος άρνήσεως.

Άλλά τί συμβαίνει; Άπλούστατα. Εκείνος θέλει να την ιδώ νάρχεται, γιατί αυτό θα σημαίνει ότι τον υπακούει και ότι κάνει ό,τι της λέει. Γι' αυτό επιμένει. Κι' εκείνη πάλι αρνείται για τον ίδιο λόγο. Γιατί δεν θέλει να φανή ότι δήθεν υποκύπτει στις διαταγές εκείνου και ότι την τραβάει από τη μύτη. Επιμένουν λοιπόν και οι δύο.

—Θάρρης αύριο;
—Μά δεν μπορείς! Είνε αδύνατο.
—Αν δεν έρθης αύριο, να μην έρθης ποτέ!

Αυτή ή τελευταία κατηγορηματική φράση απαγγέλλεται σε τόνο αποφασιστικό τη στιγμή που πρόκειται να χωρισθούν για κείνο το βράδυ.

Εκείνη σκέπτεται... Και ένεργεί ανάλογα με την ψυχική της δύναμη και με το θαύμα του εγωϊσμού της.

Πολλές πηγαίνουν. Θυσιάζουν τον εγωϊσμό στην αγάπη. Και οι ευτυχείς κύριοι, που την βλέπουν νάρχεται, συγχαίρουν ένδουχα τον έαυτό τους. Είνε οι νικηταί. Της έστραπατσάρησαν τον εγωϊσμό.

—Τώρα θα κάνη ό,τι της λέω, σαν πιστό σκυλλάκι! σκέπτονται.

Άλλά πίο πολλές δεν πηγαίνουν. Θυσιάζουν την αγάπη στον εγωϊσμό.

Κι' εκείνες πάλι συγχαίρουν τον έαυτό τους για την ψυχική τους δύναμη και σκέπτονται:

—Αν του πέρασε ή ιδέα πως θα κάνω ό,τι θελήση, τον γέλασαν! Έγώ δεν έχω εγωϊσμό!...

Χαρίζουν λοιπόν.

Και όμως αγαπιούνται ακόμα. Θα μπορούσαν να είνε για πολύν καιρό ευτυχημένοι. Μά δεν είνε. Η ευτυχία τους σκοντάβει, πέφτει και σκοτώνεται, γιατί βρίσκει έμπόδιο έναν ανόητο εγωϊσμό, που θάπρεπε να λείψη...

★

Ένα έρωτικό ειδύλλιο μοιάζει με τον ούρανό. Ποτέ δεν είνε καταγάλανος. Συχνά εμφανίζονται σύννεφα. Άλλοτε περνούν, άλλοτε ξεσπούν σε μπόρες. Τα σύννεφακια, λοιπόν, εμφανίζονται και στον ούρανό του έρωτα. Είνε τα πεισμάτα, τα μικροσακώματα, οι καυγάδες, οι ζήλιες. Όλ' αυτά συχνά έχουν αποτέλεσμα τούς μικροχωρισμούς, που συνήθως διαρκούν όσο οι σύννεφα. Αίνας μέρες. Έπει-

Αίσθηματικά ζητήματα

τα όμως ο έρωας εμφανίζεται απαιτητικός και ζητάει τα δικαιώματά του. Συχνά τα παίρνει. Άλλά όταν ο εγωϊσμός δάλη την ούρα του, τότε τα πράγματα είνε πολύ δύσκολα.

Ας πάρουμε ένα ζευγάρι, που τσακώνεται για μια οιαδήποτε αιτία. Χώρισαν χωρίς να ορίσουν ραντεβού. Αγαπιούντα όμως ακόμα. Καθένας νοιώθει την έλλειψη του άλλου. Θέλει να ξαναβρεθώ στην αγκαλιά του. Υποφέρει που δεν τον βλέπει. Και όμως δεν κάνουν το αποφασιστικό βήμα.

—Έγώ δεν θα του μιλήσω πρώτη, λέει εκείνη. —Αν θέλη, ας έρθη αυτός. Έγώ δεν θα προσπέσω! (Τι χαριτωμένη λέξις!).

Και περιμένει.

Εκείνος πάλι σκέπτεται:

—Έγώ δεν ρίχνω τον εγωϊσμό μου! Δεν πάω να της μιλήσω πρώτος, για να λήθ τάχα πως δεν μπορώ να κάνω χωρίς αυτή!... Ας έρθη εκείνη!

Και περιμένει κι' αυτός.

Και περιμένουν κι' οι δύο. Και ο καιρός περνά χωρίς κανέναν να αποφασίση να θυσιάση τον εγωϊσμό του για να ξανακερδίση την ευτυχία που κινδυνεύει να χάση. Ως που την χάνει πιά. Γιατί όσο περνάει ο καιρός, ο καθένας σκέπτεται για λογαριασμό του άλλου:

—Για να μην έρχεται, θα πη πως δεν μ' αγαπά!...

Κι' αποφασίζει να θεωρήση λήξαν το έρωτικό ειδύλλιο, που πεθαίνει πριν της ώρας του.

★

Οι περισσότεροι χωρισμοί των έρωτευμένων οφείλονται σ' αυτό το τυραννικό αίσθημα, που λέγεται εγωϊσμός. Κι' έχει και πολλές άλλες όψεις ακόμη. Υπάρχουν γυναίκες, που δεν αγαπούν κανένα. Δεν βρίσκουν κανένα άξιο της τιμής να τρωπήση στην καρδιά τους. Έτσι λένε τουλάχιστον. Είνε τρομερά εγωϊστριες και τó φωνάζουν. Κοροϊδεύουν εκείνες, που αγαπούν, που θυσιάζονται ακόμα, και καταμαρώνουν για τη μεγάλη τους ψυχική δύναμη. Κι' αν δεν την πάθουν καμμία φορά, θρίσκοντας τó δάσκαλο, που θα τους πληγώση τον εγωϊσμό σε σημείο δδυνηρό, διαπιστώνουν έπειτα από πολύν καιρό πόσες ευτυχίες έχασαν για να ικανοποιήσουν αυτό το αίσθημα, που λέγεται εγωϊσμός. Οι φιλενάδες τους, γύρω, έχουν νοιώσει την έρωτική ευτυχία. Έχουν περάσει στιγμές ευδαιμονίας κι' ας έχουν λίγο πονέσει γι' αυτές. Και οι εγωϊστριες; Αυτές με φριχή ανακαλύπτουν τα χρόνια που πέρσαν άδεια, χωρίς να γεμίση ή θερμή πνοή της αγάπης...

★

Πολλοί άντρες και πολλές γυναίκες, για να ικανοποιηθούν τον εγωϊσμό τους, δεν θυσιάζουν μόνο τον έρωτά τους, αλλά και τον έαυτό τους τον ίδιο. Από ένα πείσμα και για να μη φανούν πως δήθεν αγαπούν ακόμα κάποια ή κάποιον με τον οποίο χώρισαν σε μια στιγμή κρίσεως εγωϊσμού, παντρεύονται μιά άλλη ύπαρξη!

★

Φυσικά, μετανοούν γρήγορα γι' αυτό. Γιατί, θυσιάζοντας τον έαυτό τους, κάνουν δυστυχισμένο και τον άλλον άνθρωπο που τον πήραν στο λαϊμό τους, για να πούν:

—Τώρα θα τó πάρη απόφαση, πως δεν με πείσασε ο γω-

ρισμός αυτός!

Έπειτα από πολύν καιρό συμβαίνει ξαναίδωθούν εκείνοι που χώρισαν, τε, ν' αρχίσουν τις άμοιβαίες εξομολογήσεις και να πούνε:

—Τι ανόητοι, που είμαστε!

Μά τότε πιά είνε πολύ άργά!...

Φυσικά, δεν λέει κανείς, πως ένας έρωτευμένος πρέπει να είνε σκλάβος του λου και να υφίσταται εξευτελισμούς. Αλλά δεν πρέπει ν' αφήνη τον εγωϊσμό να κερδίση δικαιώματα που δεν έχει. Τις περισσότερες φορές ο εγωϊσμός καταστρέφει τις χίες για άφορμές έντελως γελοίες. μικροπεισδία ασημαντα, που ούτε πρεπε κανείς να δώση προσοχή σ' αυτές. Οι έρωτευμένοι ας πάρουν παράδειγμα από αυτά τα έρωτικά «δυστυχήματα» ας σταθμίζουν καλά τη στάσι τους. Θυσία εγωϊσμού συχνά επιβάλλεται η κερδία κανείς την ευτυχία. Άλλά ζητείται και λίγος σεβασμός στον έαυτό του άλλου. Η σκέψις: «Θά την κάνω θά τον κάνω» — να τρέχη σαν σκυλλάκι μου» είνε λίγο πρόστυχη και ή «Ανάμεσα σ' ένα σκυλλάκι και σ' ένα έρωτικό δεν μπορεί να υπέρεξη ποτέ κα ψυχική συνεννόηση και, κατά συνέπεια, κα καμμία ευτυχία...

Θάπρεπε να μπορούσε να προσωπήση κανείς αυτόν τον κύριο εγωϊσμό, να του θάλη μια έπιγραφή, που να τóποιή τούς άπρόσεκτους: «Προσοχή: δυνος θάνατος»!...

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χιούμορ

Ο δάσκαλος (που είχε γράψει πίνακα τη λέξι «κλέφτης»). — Ας Μητρόπουλε, διάβασε αυτή τη λέξι, έξηγησέ μου τι θα πη.

Ο μικρός μαθητής δεν μπορεί να χωρίση καλά τα γράμματα και ξιμύτη του.

★

Ο σπιτονοικοκύρης. — Άν Μαστροθανάση, καταλαβαίνω μερικά γαμματα και μερικές δυσκολίες και να σε βοηθήσω. Μου χρωστάς έξη κι κα και θά ήμουνα πρόσθυμος να ξανάμισα και...

Ο ένοικιαστής. Κι' εγώ πρόσθυμος να ξεχάσω τ' άλλα μισά.

—Θάρρης αύριο;
—Δεν μπορώ, μου είνε αδύνατο.
—Αν δεν έρθης αύριο, να μην έρθης ποτέ!...

Ένας έρωτας στα 187...

Μιά ήμερα του καλοκαιριού του 187... είδε τó φως από τις στήλες των αθηναϊκών έφημερίδων μια μικρή άγγελια:

«Απολέςθη έντιον (Σ.Σ. σκουλαρίκι) χρυσούν, πεποικιλμένον με μικρούς άδάμαντας. Παρακαλείτε θερμώς ο εύρών... κλπ.»

Αυό μέρες άργότερα, ένας νεαρός κύριος χτυπούσε την πόρτα του κύρ «Αργύρη Ν...» ένός από τούς πίο καλούς νοικοκυραίους της τοτινης πρωτεύουσής.

—Τι αγαπάτε; ρώτησε άπότομα —όν έπισκέπτη ο υπηρέτης που βγήκε.

—Ήρθα για την είδοποίησι...

—Την είδοποίησι;

—Ναί... Στην έφημερίδα...

—Α! Μάλιστα. Πέραστε...

Η πόρτα άνοιχθηκε διάπλατα — τί άπότομη μεταλλαγή που έχουν οι υπηρέτες!

—και ο νεαρός μας κύριος, ο Πέτρος Γ... μπήκε με μια χαρακτηριστική συστολή μέσα στο άρχοντικό.

Έκανε μιά δολοκλήρη ώρα εκεί μέσα. Καί όταν βγήκε, φαινόταν σαν άφηρημένος, σαν ζαλισμένος. Καί δεν είχε άδικο ο καυμένος. Είχε πάει σ' άρχοντικό τó πολύτιμο κόσμημα, κι' αντί «γενναίας» — μά σ' αλήθεια, υπάρχει και «δειλή»; — άμοιβής, εισέπραξε την... αγάπη...

Έτσι άρχισε τó ειδύλλιο της κόρης του κύρ «Αργύρη, της Ρένας, με τον Πέτρο, ένα φτωχό υπαλληλάκο παραγγελιοδοχικού γραφείου. «Από τά μάτια πιάνεται!...», λένε για την αγάπη οι ποιηταί που ξέρουν γι' αυτήν κάτι περισσότερο από τον άλλον κόσμο. Με την πρώτη, λοιπόν, συνάντησή τους, έξ αιτίας του σκουλαρικιού, οι δυο νέοι κατάλαβαν πως τούς είχαν ένώσει με τó άόρατο βέλος του ο μικροσκοπικός θεός με τά άσπρα φτερά...

Πέρασε καιρός... Η Ρένα κι' ο Πέτρος — κάθε μέρα και πίο αγαπημένοι — βλέπόντουσαν ταχτικά έξω. Τώρα, μάλιστα, τούς βοηθούσε σ' αυτό κι' ο υπηρέτης, που είχε φερθή με τόση αναξιοπρέπεια στον Πέτρο, την πρώτη ήμερα που πάτησε τó πόδι του στο κατώφλι του άρχοντικού.

Απ' τον καιρό όμως, που ο κύρ «Αργύρης» τούδωσε τó ποσόν της «γενναίας άμοιβής» για να τó δώση στον Πέτρο, κι' αυτός του τó χάρισε, ο υπηρέτης άλλαξε και διαγωγή και αντίληψεις...

—Πρέπει να μιλήσω πιά στον πατέρα σου, Ρένα, της είπε μιά μέρα ο Πέτρος. Λες ν' άρνηθή την ένωσί μας;

—Οχι... δεν φαντάζομαι, απάντησε εκείνη. Ως τόσο άφησέ με να δω τά πράγματα και θά σου πώ... Άν είνε γραφτό να με γάσης...

Ο Πέτρος την διέκοψε παραγμένος:

—Μη μιλās έτσι! είπε. Δεν μπορώ ούτε να τó σκεφθώ αυτό. Άν σ' έχανα, δεν θα μπορούσα να ζήσω πιά ούτε μια στιγμή.

—Μήπως θά ζούσα εγώ; έκανε ή Ρένα χαμογελώντας. Μά δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο σ' αγαπώ; Τόσο κουτό είσαι!

—Θάρρης αύριο;

—Δεν μπορώ, μου είνε αδύνατο.

—Αν δεν έρθης αύριο, να μην έρθης ποτέ!...

Ρωμαϊνοί Έρασλαί 1η1 παληοί Αθήνα

Την άλλη μέρα δεν είχαν ραντεβού. Η Ρένα έπωφελήθηκε για να μιλήση στον πατέρα της. Ήταν βέβαιη πως δεν θα της έλεγε «όχι». Ποτέ δεν της είχε χαλάσει τó χατήρι ως τώρα.

—Ερεις, μπαμπά, του είπε για ν' άνοίξη την κουβέντα, πως ύστερα από είκοσι μέρες κλειών τα δεκαοχτώ χρόνια μου; Γινομαι δεκαεννιά...

Ο κύρ «Αργύρης» πήρε άξαφνα σοβαρό ύφος και έγνεψε στην κόρη του να καθήση.

—Καλά που μου θύμισες και κάτι με τά χρόνια σου, της είπε. Ξέρεις, ύστερα από ένα μήνα άρραβωνιάζεσαι...

Η Ρένα τάχασε.

—Άρραβωνιάζεσαι; ρώτησε.

—Ναί. Θά πάρησ τó Νίκο, τον άνηψό του συνεταίρου μου. Είνε λιγάκι μεγάλος, σαρανταπέντε χρόνων, μά πάλι είνε πολύ καλύτερος από κάτι φανταχτερά θυζανάρικα.

Τό κεφάλι της Ρένας βούιζε τώρα. Τά λόγια του πατέρα της δεν τά καταλάβαινε πιά. Τί ανάγκη, άλλως τε; «Άρραβωνιάζεσαι σ' ένα μήνα». Αυτό τó είχε άκούσει καλά και της ήταν άρκετό. Θάχανε λοιπόν τον Πέτρο της; Αδύνατον. Δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνη την θυσία αυτή. Καλύτερα να πέθαινε...

—Λοιπόν, τί λές; Την ρώτησε ο πατέρας της. Δεν μιλάς;

—Νά μιλούσε... Ναί, ήταν καλύτερα έτσι. Θά τά έλεγε όλα στον πατέρα της. Αυτός δεν μπορούσε, παρά να της κάνη τó χατήρι.

—Ξέρεις, μπαμπά, του είπε για ν' άνοίξη τον Πέτρο.

—Τόν Πέτρο; έκανε ξαφνιασμένος εκείνος. Ποιόν Πέτρο;

—Εκείνον, που βρήκε τó σκουλαρίκι μου...

—Α, εκείνον τον ψωροϋπάλληλο; έκανε ο κύρ «Αργύρης. Αυτόν αγαπάς; Ωραία γούστα! Δεν σου επιτρέπεται εσένα ν' αγαπάς τέτοιους ανθρώπους!...

«Έτοιμους ανθρώπους», είχε πη ο πατέρας της. Γιατί; Οι φτωχοί κάνουν κακό στην κοινωνία; Ως τόσο αυτή είχε συνδεθ πολύ με τον Πέτρο. Μάλιστα σε λίγο, ίσως...

—Τόν έχεις συναντήσει άλλη φορά αυτόν τον Πέτρο; ρώτησε άξαφνα ο πατέρας.

Η Ρένα είχε πάρει άπόφαση να μιλήση ύλη την αλήθεια.

—Ναί, είπε. Πολλές φορές.

—Ωστε, έτσι; μούγγρασε εκείνος. Μούγχεσ αγαπητικό, έ; Καί βλέπουν κρυφά μαζί του. Κι' έχεις τó θράσος να μου τó λές; Παληοκόριτσο!...

Σταμάτησε λίγο, σαν να ήθελε να συγκεντρώση τις ιδέες του και σε μιά στιγμή, άπότομα, προχώρησε προς τó μέρος της κόρης του, που είχε γύρει τó κεφάλι της και έκλαιγε με άναφυλλητά. Την έπιασε από τούς ώμους. Σήκωσε τó κεφάλι.

—Δεν μου λές, της ρώτησε, εκεί που πήγαίνες μ' αυτόν, μήπως...

—Μήπως... Μήπως...

Η Ρένα έσκυψε τó κεφάλι και έβαλε πάλι τά κλάμματα. Μιά τρομερή ύποψια πέρασε από τó μυαλό του κύρ «Αργύρη.

—Δεν είσαι... κορίτσι πιά; τη ρώτησε έξω φρενών.

Δεν τó άπάντησε. Τώρα δυνάμωσε τó κλάμμα. Ο πατέρας έτσι, στη σιωπή της όρης του, είδε την άπάντησι. Ήταν λυ-

πόν... Σήκωσε τó χέρι του και της έδωσε ένα τρομερό χτύπημα.

—Βρωμογοναίκα, ούρλιαξε τώρα. Άνάξια...

—Πατέρα! φώναξε πνιχτά εκείνη και σαρδιάστηκε αναίθνητη στο πάτωμα.

Την τρομερή νευρική κρίσι δεν μπόρεσε να νικήση ο άσθενικός οργανισμός της Ρένας. Ο πατέρας της τώρα την είχε άπομονώσει έντελως στέλνοντας τη μητέρα της στη Θεσσαλονίκη σε κάτι συγγενείς. Μέρα με την ήμερα έλυωνε ή Ρένα σαν τó κερί. Καί μιά μέρα ξεψύχησε με τόννομα του άγαπημένου της στά κελιά...

Ο Πέτρος δεν ήξερε τίποτε από όλα έγιναν. Νόμιζε μονάχα πως κάτι είχε μάθει ο πατέρας της και της είχε άπαγορεύσει να θυή έξω. Κι' αυτό όμως τó νόμιζε προσωρινό.

Τό ξαφνικό, τó άναπάντεχο άγγελμα της κηδείας τόν παρέλυσε. Τρεις δολοκλήρες άφες έμεινε άπολιθωμένη στην καρέκλα του καφενείου, έμποός στο νεκρώσιμο. Ύστερα πέταξε την έφημερίδα και πηγαίνοντας σαν νευροσπαστο, τράβηξε διαστικά κατά τó σπίτι του...

Λίγες άφες άργότερα, στο νεκροταφείο, έμπρός σ' ένα νωπό τάφο, ένας ώμορφος νέος έκλαιγε. Ύστερα με άργη κίνησι έβγαλε από την τσέπη του σακκακιού του τó πιστόλι του, τó στήριξε στον κρόταφο του και πυροβόλησε...

Μερικές πισσιλιές αίματος λέρωσαν τά άσπρα κεφαλαία γράμματα που σχημάτιζαν τó όνομα «ΡΕΝΑ», πάνω στον σταυρό του νεοσκαμμένου τάφου...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Χιούμορ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ο άνθρωπος δεν είνε παρά ένα σκουληκι της γής! περπατάει, έρπει, στριφογυρίζει κάμπεςο κι' έπειτα... κάμποα γαλιάντρα τον καταπίνει.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Η σύζυγος. — Κύριε πρόεδρε, αυτός ο άνθρωπος που έχω τó δυστύχημα να είμαι γυναίκα του, δεν άφησε τίποτα στη θέσι του. Τάσπασε όλα στο κεφάλι μου και μου φέρθηκε με τον πιο άγριο και πρόστυχο τρόπο.

Ο πρόεδρος. — Καλά, δεν σου ζήτησε έπειτα συγγνώμη ή δεν δικαιολογήθηκε καθόλου;

Η σύζυγος. — Οχι, κ. πρόεδρε. Τό αυτόκλινητό του σταθμού Α' Βοηθειών τόν εμάζεψε πριν προφτάση να μου δικαιολογήθ.

★

Γεωργάκης. — Θέλω να σε ρωτήσω κάτι τί εώ και καιρό και δεν έχω την τόλμη να σ' το πώ.

Μαρίκα. — Έμπρός, τόλμησε. Έγώ έχω την άπάντησι έτοιμη εδώ και μήνες.

★

—Στά παληά τά χρόνια τά καλά οι νέοι πηγαίνουν τó βράδυ κατά τά μεσανύκτα να κάνουν καντάδα στην ώραία τους.

Η ώραία. — Αυτά τώρα πιά είνε περασμένα. Σήμερα καμμία ώραία δεν βρίσκεται στο σπίτι της τά νύκτα για να της κάνουν καντάδα.

Αγάπες του 1935

ΡΩΜΑΙΟΥ

Πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
ΤΟ Παύλος διηγείται αυτή την ιστορία:
"Ενώριζε τη Νταίζη από κοριτσάκι, ένινα χρό-
νων. Αυτός τότε ήταν είκοσι πέντε. Ήπιγαινε σπίτι
της, την έχιδευε σαν μικρό κοριτσάκι... Έρτά, χρό-
νια πέρασαν και η Νταίζη, που μεγάλωνε χωρίς να
το καταλάβει, έγινε μία κοπέλλα όμοιη, που διά-
βαζε τα ρομάντσα του Ντεοκρίτου και φαινόταν να
έχει πολλά από τα μυστικά της ζωής. Παρατήρησε
τότε μερικά σημεία περίεργα στη συμπεριφορά της:
"Όταν ο Παύλος μιλούσε με καμμία στο σπίτι τους,
έμπαινε στη μέση και δεν τον άφηνε να κουβεντιάσει
ιδιαιτέρως. Και πρό πάντων με τη Λέλα, μία κο-
πέλλα εύκολη, με την οποία ο Παύλος είχε ένα πε-
ρισσότερο εύλογο."
"Ένα βράδυ, η Νταίζη τραβή τον Παύλο έξω στη
θεράτσα και του λέει:
—Θέλω να σάς μιλήσω! Θέλω από στί σάς!
Τ' άλλο απόγευμα πηγαίνει πραγματικά στο σπίτι,
όπου ο Παύλος —τρίαντα δύο χρόνια πιά— έμεινε
μόνος του ο' ένα μικρό διαμέρισμα. Εκείνη του έ-
ξομολογείται πως είχε έρωτευμένη τρελλά με κά-
ποιον αρκετά μεγαλύτερο της.
—Με ποιόν; ρωτάει ο Παύλος.
—Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—Αυτό να μου επιτρέψετε να το κρα-
τήσω μυστικό, κύριε Παύλο.
Προσπάθησα να θυμηθώ τα πρόσωπα
που την τριγύριζαν και την κυττούσαν
με βλέμματα πόθου, μέσα στο σπίτι. Θυ-
μήθηκα ένα νεαρό, που όταν βρισκόταν
μπροστά της κοκκίνιζε ολόκληρη κι' έ-
τρεμε από τη συγκίνηση.
—Μήπως είναι ο Γιαννάκης;
"Η Νταίζη έκανε ένα μορφασμό περι-
φρονήσεως.
—Ο Γιαννάκης! Αυτό είναι παιδάκι α-
κόμα!

—Όποτε είναι μεγαλύτερος;
—Ναί... 'Αρκετά.
—Μά εσύ ακόμα είσαι ένα κοριτσάκι.
—Αυτό δεν έχει σημασία. Ξέρω μία
φίλη μου που είχε ένα χρόνο μεγαλύτερη ά-
πό μένα κι' έχει ξετρελλαθεί με κάποιον που
είναι είκοσι τρία χρόνια μεγαλύτερος
απ' αυτήν.

—Και τον αγαπάει;
—Είπε τρελά γι' αυτόν. 'Αφού του
επρότεινε ν' άπαχθοδν...
—Κι' αυτός που αγαπάς εσύ;
—'Ω! Δεν είναι τόσο μεγάλος.
—'Όποτε θα μου πής τ' όνομά του;
—'Οχι... Ποτέ.
—Και τώρα τί θέλεις από μένα;
—Να με βοηθήσεις να το φανερώσω
κι' εγώ τον έρωτά μου...
—Αυτό είναι λίγο δύσκολο.
—Μά δεν πρόκειται να κάνετε τίποτα
που μπορεί να σάς εκθέσει. Νά, θα σάς
πω την ιστορία αυτού του έρωτος κι' έ-
σείς βέβαια που έχετε την ψυχολογία
των ανθρώπων, θα με συμβουλευσετε τί πρέ-
πει να κάνω.

—'Όρα! Σ' ακούω...
"Η Νταίζη πήρε ένα ύφος πιο σοβαρό
και άρχισε να μου διηγείται μία συνηθι-
σμένη ιστορία. Κάποιος που είχε γνωρί-
σει σ' ένα φιλικό της σπίτι και που της
έκανε φλέτρ αρκετόν καιρό, την περίμενε
τώρα τις ώρες που έφευγε από το 'Ωδείο
και τη συνόδευε.
—Πρό τριών ημερών, μου έπρότεινε
έναν περίπατο ως το Ζάππειο. Ήταν ή
ώρα που άρχισε να βραδυάζει...
—Κι' εσύ έπηγες;
—Επρόβαλα τυπικές δικαιολογίες για
ν' άρνηθώ, μά δεν μπόρεσα να επιμείνω.
Τον ακολούθησα και σε λίγο βρεθήκαμε
σε μία απόμειρη γωνιά, κάτω από τα
δέντρα. 'Εκεί πήρε το χέρι μου στα δι-
κτά του και με μία φωνή πολύ τρυφερή
μου εξομολογήθηκε τον έρωτά του...
—Κι' εσύ τι του απάντησες;

—Τίποτα... Ούτε νάι, ούτε όχι. "Η
θελα τόσο πολύ να του πω το νάι. "Ερ-
χόταν ως τα χείλη μου αυτή ή λέξις, μά
δεν την έπρόφερα, ίσως από συστολή.
Του υποσχέθηκα όμως ότι θα σκεφθώ.
Την ώρα που χωρίζαμε, μούδωσε αυτό το
γράμμα και μου είπε: "Όσα δεν μπορώ
να σάς πω με λόγια, θα τα διαβάσετε
σ' αυτό το γράμμα...
"Η Νταίζη έδωσε από την τσάντα
της ένα γράμμα και μου τώδωσε:
—Διαβάστε το. Μου φαίνεται πως είναι
καλογραμμένο...
"Ανοίξα το γράμμα και το διάβασα.
"Η Νταίζη είχε δίκην, "Ήταν μία έρω-
τική εξομολόγηση, με αρκετή φιλολογι-
κή αξία. Θά μπορούσε να συγκινήσει εύ-
κολα μία τρυφερή κοριτσιίστικη καρδιά,
που κάνει τα πρώτα βήματα στο αίσθη-
ματικό της στάδιο.

Δεν έλειπε ούτε ή καρδιά που υποφέ-
ρει, ούτε ή θεία στιγμή της γνωριμίας,
ούτε τα πουλιά που κελαϊδούν, ούτε το
άπαράιτητο φεγγάρι, ούτε κι' οι υποσχέ-
σεις μιάς εύτυχίας χωρίς τέλος. "Ήταν ά-
κριβώς ότι χρειαζόταν σ' αυτή την περι-
πτωση.
—Δεν είναι καλογραμμένο; ρώτησε ή
Νταίζη όταν τελείωσε το διάβασμα.
—Μι... έτσι κι' έτσι. "Όλα τα γράμ-
ματα αυτού του είδους μοιάζουν.

—Τί κακός που είσαι!...
Πρέπει να δηλολογήσω ότι αυτή ή ά-
ποκάλυψις της έρωτικής περιπέτειάς που
άρχισε, μ' έκανε να νοιώσω ένα δυσάρε-
στο συναίσθημα.
—Τί φιλικό ενδιαφέρον που έχω σ'
αυτό το κορίτσι, είπα στον εαυτό μου.
Κύτταξα τη Νταίζη που με παρατη-
ρούσε με τα μαύρα της μάτια και της
είπα:

—Και τώρα τί θέλεις από μένα;
—Θέλω να του απαντήσω... Νά του πω
πως τον αγαπώ κι' εγώ. "Η μάλλον να
τον αφήσω να το καταλάβει... Δεν θέλω
να ρίξω τον έρωτισμό μου με μία προθυ-
μία ανεπιφύλακτη.

—Επ' όσον ύψος ασυτηρό κι' απάντησα:
—'Ακουσε με Νταίζη. Αυτό το γράμμα
μπορείς βέβαια να το φυλάξεις μέσα στο
σουτάρι που θα κρύψει πολλά σαν κι'
αυτό, σαν μία ωραία ανάμνησις της ζωής
σου. Μά τίποτα περισσότερο. "Ένας άν-
θρωπος σου είπε πως σ' αγαπά. Αυτό θα
στό πουν, αν δεν στο είπαν, πολλοί. 'Αλ-
λοιμονο αν σε συγκινήσουν όλα τα έρω-
τικά γράμματα που θα σου στείλουν οι
άποψιφίδια κατακτητή της καρδιάς σου.

—Μά αυτόν τον συμπαθώ... Δεν εί-
ναι τους άλλους.

—Πολλοί είναι συμπαθητικοί. Είναι ίσως
ο πρώτος που σου είπε πως σ' αγαπά και
γι' αυτό τον έπηρεσε από καλύτερο μάτι.
Νομίζεις ότι τον αγαπάς, κι' αυτό είν' ό-
λο... "Εγώ σαν πιο μεγάλη από σενα
πρέπει να σου ανοίξω τα μάτια και να σε
προφυλάξω από μία πλάνη που γι' αυτή
θα μετανοιώσεις άργότερα... "Επί τέλους
είσαι παιδί ακόμα!

"Η Νταίζη νόμωσε. Σηκώθηκε και είπε:
—Αυτό έχετε να μου πείτε; Εύχαριστώ
πολύ... "Ωρεθούάρ!
Πήρε τα τετράδιά της και την τσάντα
της και κινήθηκε να φύγει.

Την έπιασα απ' το χέρι.
—'Ελα δώ, Νταίζη, μη θυμώνης. Δεν
τώρα για να σε προσβάλω.

—"Όταν μου λέτε πως είμαι παιδί α-
κόμα, μου φαίνεται. Είναι σαν να με
περιφρονήτε. "Εγώ ήρθα σε σάς με όλο
το θάρρος και την εμπιστοσύνη που σά
έχω και με τη θεσιαιότητα ότι θα με
βοηθήσετε να κάνω την πρώτη γνωριμιά
μου με τη ζωή Κι' έσείς μου φερνόσαστε
όπως ένας ασυτηρός γέρος σ' ένα παιδί
που κάνει αταξίες...
—Καλά... Σου ζητώ συγγνώμη
τε... "Αλλά θεώρησα υποχρέωσί μου να
σε προειδοποιήσω. "Αφού θέλεις να πο-
ρουμε το ζήτημα ως τετελεσμένο γεγονός
ας γίνη έτσι... Και ας ξεκινήσουμε
αυτό. Και πρώτα-πρώτα θέλω να με
πής, έχεις βεβαιωθεί ότι αγαπάς αυτό
τον κύριο; Πώς το κατάλαβες; Θέλω
να μου διηγήθης τα συμπτώματα αυτής
καρδιακής προσβολής για να ιδώ αν έ-
νε σοβαρό το πράγμα... Τί αισθάνε-
σαι γι' αυτόν;

Χωρίς να σκεφθώ ή Νταίζη, σαν να
μάνει απ' έξω το μάθημά της, απάντησε:
—Τί αισθάνομαι; "Ένα σωρό συγκι-
σεις. "Όταν είναι κοντά μου, νοιώθω
καρδιά μου να τρέμει από χαρά. "Όταν
μου πιάνη το χέρι για να το σφίξει
δικό του, νοιώθω μία παράξενη ανά-
χλα σ' όλο μου το κορμί. "Όταν δεν
νε κοντά μου, τον σκέπτομαι διαρκώς
ζώ με την προσμονή της στιγμής που
τον ξαναδώ. Τη νύχτα, σαν πέφτω
κρεβάτι μου να κοιμηθώ, πάλιν
σκέπτομαι. "Όταν με πάρη ο ύπνος,
βλέπω στα όνειρά μου, Κι' όταν ξυπ-
τώ πρωί, ή πρώτη λέξις που θα ψιθυρί-

—Και τώρα τί θέλεις από μένα;
—Θέλω να του απαντήσω... Νά του πω
πως τον αγαπώ κι' εγώ. "Η μάλλον να
τον αφήσω να το καταλάβει... Δεν θέλω
να ρίξω τον έρωτισμό μου με μία προθυ-
μία ανεπιφύλακτη.

—Επ' όσον ύψος ασυτηρό κι' απάντησα:
—'Ακουσε με Νταίζη. Αυτό το γράμμα
μπορείς βέβαια να το φυλάξεις μέσα στο
σουτάρι που θα κρύψει πολλά σαν κι'
αυτό, σαν μία ωραία ανάμνησις της ζωής
σου. Μά τίποτα περισσότερο. "Ένας άν-
θρωπος σου είπε πως σ' αγαπά. Αυτό θα
στό πουν, αν δεν στο είπαν, πολλοί. 'Αλ-
λοιμονο αν σε συγκινήσουν όλα τα έρω-
τικά γράμματα που θα σου στείλουν οι
άποψιφίδια κατακτητή της καρδιάς σου.

—Μά αυτόν τον συμπαθώ... Δεν εί-
ναι τους άλλους.
—Πολλοί είναι συμπαθητικοί. Είναι ίσως
ο πρώτος που σου είπε πως σ' αγαπά και
γι' αυτό τον έπηρεσε από καλύτερο μάτι.
Νομίζεις ότι τον αγαπάς, κι' αυτό είν' ό-
λο... "Εγώ σαν πιο μεγάλη από σενα
πρέπει να σου ανοίξω τα μάτια και να σε
προφυλάξω από μία πλάνη που γι' αυτή
θα μετανοιώσεις άργότερα... "Επί τέλους
είσαι παιδί ακόμα!

είνε τ' όνομά του. Και κάτι άλλο ακόμα.
"Όταν καμμία φορά μου έρχεται ή σκέ-
ψις πως μπορεί να τον χάσω, να πάω να
τον ξαναβλέπω, μου φαίνεται σαν να πνι-
γωμαι... Σάν να χάνω το λογικό μου.
Αυτά αισθάνομαι για τον άνθρωπο που
σας είπα. Αυτά κι' ένα σωρό άλλα αι-
σθηματα και συγκινήσεις που δεν έχω
τή δύναμι να τα περιγράψω!

—Τά πράγματα είναι πολύ σοβαρά,
Νταίζη... Δεν πιστεύω να γελιέσαι. Αύ-
τον τον άνθρωπο τον αγαπάς. "Αλλά εί-
σαι βεβαία πως σ' αγαπάει κι' εκείνος;

—Δεν ξέρω. "Ετσι μου είπε και θέλω
τόσο να τον πιστέψω... Κι' έπειτα είμαι
βεβαία πως εγώ έχω τη δύναμι να τον
κάνω να μ' αγαπήσει!...

Κύτταξα τη Νταίζη στα μάτια και διέ-
κρινα στο βλέμμα της μία τέτοια αυτο-
πεποίθησι, που μ' έκανε να θαυμάσω αυ-
τό το κορίτσι.

—Λοιπόν, Νταίζη, της είπα, αν είναι έ-
τσι, όπως τά λές, την έπαθες καυμένη!
"Η πρώτη αγάπη έχτύπησε την πόρτα
της καρδιάς σου.

—Και σάς παρακαλώ να με βοηθήσετε
να την ανοίξω... Θά με βοηθήσετε, δεν
είν' έτσι;

—Μά μπορώ να κάνω κι' άλλοιως; Θέ-
λεις λοιπόν να κατασκευάσουμε τώρα έ-
να γραμματάκι που να του αφήνι πολλές
ελπίδες, χωρίς να τον κάνη να το πάρη
άπάνω του... "Ετσι;

—'Ακριβώς!

—Κάθισε στο γραφείο μου. Πάρε χαρ-
τί και πένα και γράφε ότι θα σου ύ-
παγορεύω.

"Η Νταίζη κάθισε στο γραφείο και έ-
τοιμάσθηκε.

—Γράφω... "Αγαπητέ φίλε. Το γρά-
μα ήταν μία εκπληξι εύχαριστη για μένα,
που μ' έβύθισε σ' ένα σωρό καινούργιες
σκέψεις. Θυμήθηκα ακόμα τα λόγια σάς
προχτές το βράδυ, κάτω από το φεγγάρι
και πρέπει να σάς πω ότι όλ' αυτά, σαν
άρχη μιάς ώμορφης ιστορίας, δεν μ' ά-
φίνουν αδιάφορη. Θάθελα πολύ να δοκι-
μάσω τη χαρά της αγάπης, αν και μικρή
ακόμα...
—Αυτό δεν το γράφω! είπε ή Νταίζη
αποφασιστικά. Σας είπα ότι δεν είμαι
καθόλου μικρή.

—Καλά... Που έσταμάτησες;
—Να δοκιμάσω τη χαρά της αγάπης.
—Βάλε τελεία και συνέχισε. "Αλλά
είναι ή πρώτη φορά που θ' αγαπήσω και
φοβάμαι τόσο πολύ... Μ' αγαπάτε άρα
γε πραγματικά ή θά είμαι για σάς μία
περαστική περιπέτεια; Τρομάς όταν συλ-
λογίζομαι αυτό το ένδεχόμενο, γιατί
φιλανάδες μου μου έχουν πη πως δεν πρέ-
πει να πιστεύω τους άντρες... Τάχα θ'
άποτελέσετε σείς μία εξαίρεσι;... Δεν
ξέρω... "Όλ' αυτά τριγυρίζουν μέσα στο
μυαλό μου και διαστάζω να σάς δώσω μία
όριστική απάντησι... Βρίσκομαι σε μία
κατάστασι γλυκειάς αμφιβολίας, που με
ζαλίζει... Νά τί είχα να σάς πω στο
ώραίο σας γράμμα, που το κρατώ καλά
φυλαγμένο και το διαβάσω πολλές φορές.
"Ωρεθούάρ... Νταίζη.

"Η μικρή έβαλε μία υπογραφή φαρδιά
πλατείά κάτω από το γραμματάκι και
μου τώδωσε:

—Διαβάστε το και σεις να δήτε αν εί-
νε καλά γραμμένο.

Το διάβασα.

—Μία μικρή ανρθογραφία, Νταίζη.
—Πού είναι; Νά τη διορθώσω.

—"Οχι, δεν θα σου την πω. Μία μικρή
ανρθογραφία είναι μία χαριτωμένη λε-
πτομέρεια μέσα σ' ένα γυναικείο γραμ-
ματάκι, που ποτέ δεν πρέπει να λείπει...
Και τώρα μπορείς να το στείλεις στον ευ-
τυχή θνητό που το περιμένει με χτυπο-
καρδιά.

—Σας εύχαριστώ πολύ γι' αυτή την
υπηρεσία, είπε ή Νταίζη. Δεν θα την ξε-
χάσω ποτέ. Και θα σάς παρακαλέσω να
με βοηθήσετε να τον ανοίξω...

—Μά αυτόν τον συμπαθώ... Δεν εί-
ναι τους άλλους.

—Πολλοί είναι συμπαθητικοί. Είναι ίσως
ο πρώτος που σου είπε πως σ' αγαπά και
γι' αυτό τον έπηρεσε από καλύτερο μάτι.
Νομίζεις ότι τον αγαπάς, κι' αυτό είν' ό-
λο... "Εγώ σαν πιο μεγάλη από σενα
πρέπει να σου ανοίξω τα μάτια και να σε
προφυλάξω από μία πλάνη που γι' αυτή
θα μετανοιώσεις άργότερα... "Επί τέλους
είσαι παιδί ακόμα!

χετε ύπ' όψει σας ακόμα κάτι. "Ότι θα
σας κρατώ ένημερο αυτής της ιστορίας
και θα σάς λέω όλες τις λεπτομέρειες,
γιατί θέλω να με συμβουλευέτε τί θα
πρέπει να κάνω για να μ' αγαπά πάντα
αυτός ο εύτυχής θνητός, όπως τον λέτε.
Τί συμβουλή έχετε να μου δώσετε για το
άποψινό ραντεβού;

—Νά μη το δώσης πολύ θάρρος. Νά
μη το επιτρέψης περισσότερα από δυο
φίλια. "Εγώ όταν ήμυ καθήσετε κάπου...
Αυτό με μεγάλη δυσκολία. Κι' ένα όταν
θα πρόκειται να φύγετε. Αυτό με κάποια
εύκολια. Κατάλαβες, Νταίζη;

—Ναί... Θά κάνω όπως μου λέτε!
Και στο άλλο ραντεβού:

—Μη διαίξοσαι! Πήγαινε στο σημερινό
και κατόπιν θά ιδούμε... "Ο δάσκαλος εί-
νε εδώ!...

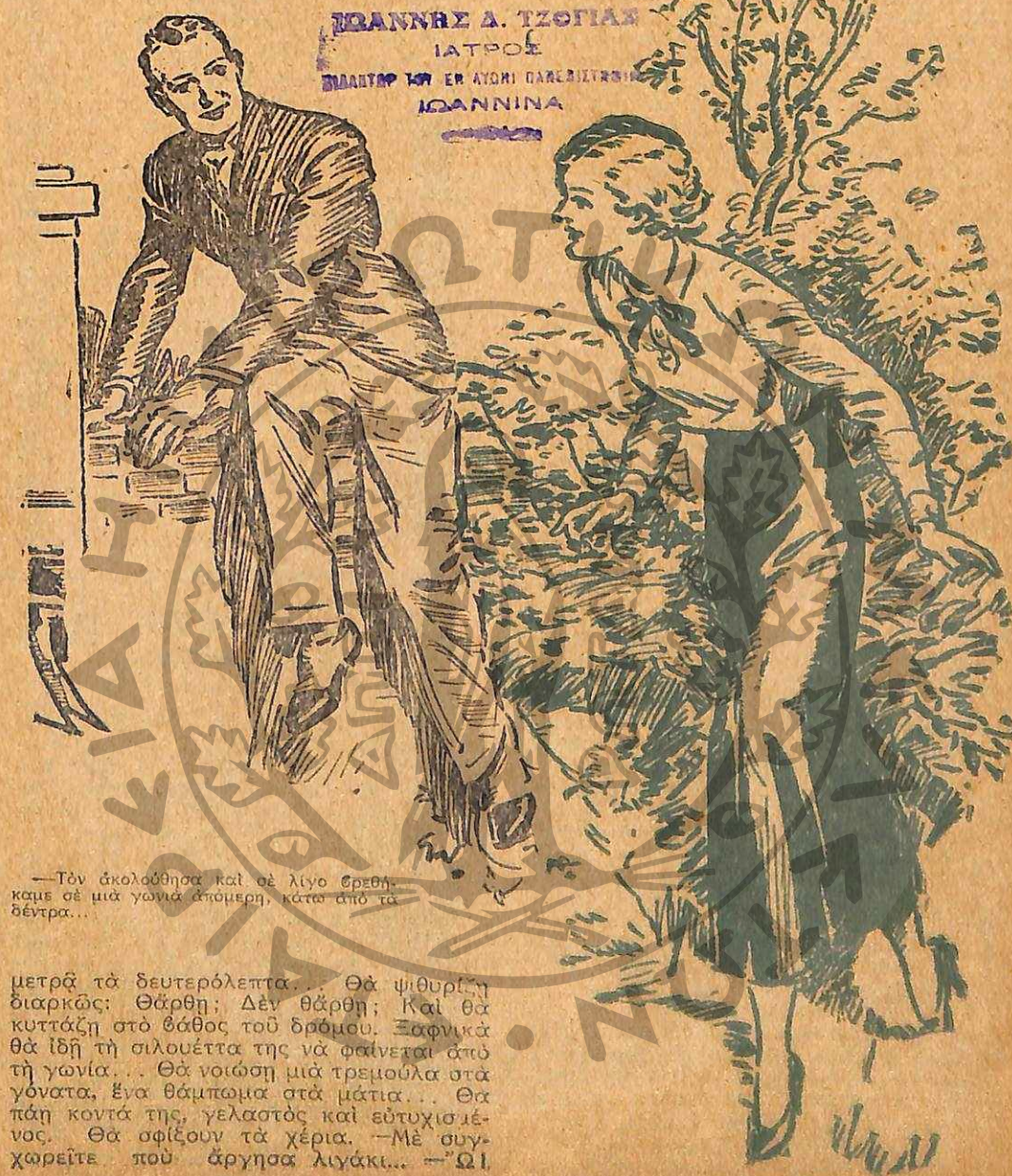
"Η Νταίζη μ' εύχαρίστησε ξανά. "Εμα-
ζεψε τα βιβλία της, έκρυψε το γράμμα
μέσα στην τσάντα της και φεύγοντας έ-
τράβηξε ένα λουλουδι από το βάζο.

—Θά του πω πως είναι από τον κήπο
μας! είπε γελώντας.

—Μπράβο, Νταίζη. Το πρώτο ψεμα-
τάκι! "Όρα! αρχίζεις!

Σε λίγο ακούστηκε ή εξώπορτα που
έκλεινε και ή ρυθμική μουσική που έκκ-
ναν τα τακουνάκια της στις πλάκες του
πεζοδρομίου...
"Ερρούφησε θαθεία το τσιγάρο και το
άρωμα που είχε πλημμυρίσει το δωμάτιο
και εξαπλώθηκε στο ντιβάνι. Μία μελαγ-
χολία, ένα πείσμα, ένα δυσάρεστο συναί-
σθημα με κυριέψαν άμέσως.

—Πάει να τον θρή! σκέφθηκα... Θά
την περιμένη κάπου σε μία γωνιά και θά
με βοηθήσει να τον ανοίξω...

—Τον ακολούθησα και σε λίγο βρεθή-
καμε σε μία γωνιά απόμειρη, κάτω από τα
δέντρα...

μετρώ τα δευτερόλεπτα... Θά ψιθυρί-
διαρκώς; Θάρθη; Δεν θάρθη; Και θα
κυττάξω στο θάθος του δρόμου. Ξαφνικά
θά ιδή τη σιλουέττα της να φαίνεται από
τη γωνία... Θά νοιώσω μία τρεμούλα στα
γόνατα, ένα θάμπωμα στα μάτια... Θά
πάη κοντά της, γελαστός και εύτυχισμέ-
νος. Θά σφίξουν τα χέρια. —Με συγ-
χωρείτε που άργησα λιγάκι... —'Ω!

Ο μυστηριώδης θάνατος μιας Αρχιδουκίσσης

—Γράψατε στον πατέρα μου, πώς τον αγαπούσα πάντα, σ'αυτήν εμπιστευόμουν τον Αντώνιο και την Άλίκη μου, και έκτε-
λέσατε την διαθήκη μου προς όφελός των.
—Η φωνή της έτοιμοθάνατης ήταν τόσο αδύνατη, ώστε ο έξιμοιολογής έσκυψε για να ξεχωρίσει τις τελευταίες της θέλησεις.
—Αχ! πώς καίγομαι μέσα μου!... Εί-
μαι δηλητηριασμένη, δηλητηριασμένη...σας
λέω, αυτός, αυτός είναι ο δολοφόνος μου!
—Ήσυχάσατε, κόρη μου. Δεν πρέπει αυ-
τή τη στιγμή να σκέπτεσθε τέτοια πράγ-
ματα... Ο Καρδινάλιος δεν είναι δυνατόν
να έκανε αυτό το πράγμα...
—Αυτός! Αυτός είναι. Δεν τον γνωρίζε-
τε καλά, αυτόν. Μήπως δεν μίσησε έμέ-
να και τον αδελφό μου;
—Ήσυχάσατε, κόρη μου. Προσευχθήτε
στον Πατέρα σου. Οι γιατροί διέγνωσαν μό-
νο πυρετό, θά περ...
—Ω! Αυτοί οι γιατροί! Πώς είναι ο
'Αρχιδούξ; Σας ικετεύω, πείτε μου;
—Ο 'Αρχιδούξ... Είναι λίγο καλύτερα.
Πηγαίνω να δω.
—Γυρίστε άμέσως, πάτερ — παρεκάλεσε
η έτοιμοθάνατη. Και πείτε στον γαληνό-
τατον Δόν Φερδινάνδο των Μεδίκων, τον
αδελφό μου, ότι του έμεινα πάντοτε πιστή.
—Από τις άνοιχτες πόρτες της θαράνας
ένα ρόδινο χρώμα σκορπίζονταν στο δω-
μάτιο και κάπως χρωμάτιζε τα λευκά μά-
γουλα της Μπιάνκας Καπέλλο, που παρά-
δερνε στο κρεβάτι της άγωνίας.
—Α! Αυτός ο Φερδινάνδος, αυτός ο Φερ-
δινάνδος. Σ' αυτόν χρωστούσε την άπροσ-
δόκητη δυστυχία, που τους έπληξε!
Με την εξασθενημένη πιά μνήμη της, έ-
νω ξεψυχούσε, ξαναζούσε η Μπιάνκα Κα-
πέλλο τα περασμένα ξένοιαστα χρόνια, ό-
ταν με τις παιδικές της φίλες έτρεχε στους
κήπους και στις γέφυρες του 'Αγ. Πολυ-
νάρ, έπειτα στον πρόωρο θάνατο, της κα-
λής της μητρούλας, που έσήμανε την άρ-
χή των πόνων της, και τέλος στράφηκε
προς την κακιά μητριούλα της, που την βα-
σάνιζε με την ζήλεια της και ακόμη στον
σκληρό θάνατο που την καταλάμβανε μό-
νη, μέσα στην αίγλη της αύλης των Με-
δίκων και στον θρίαμβο των εχθρών της.
—Η προσπάθεια αυτή την εξήντησε. Πε-

Στά παρασκήνια μιας Αύλης

ρίεπεσε σ' ένα λήθαργο και δεν εξέπνευ-
σε παρά την αύγη της επομένης ημέρας
από τις φωνές και τα πατήματα των άλ-
γων στο πλακόστρωτο της αύλης.
Κατάλαβε!
—Φραντζέσκο! Φραντζέσκο! ούρλιαξε με
την υπόλοιπη δύναμη που είχε. Πέθανες;
—Τί έχεις, μαμά;
—'Η Άλίκη, η αγαπημένη της κορούλα,
που κοιμόταν στα πόδια του κρεβάτιού
της, πετάχθηκε τρομαγμένη.
—Ω! Πέθανε! Πέθανε!...
—'Η φωνή της έτοιμοθάνατης έσβυνε. Έ-
χασε τις αισθήσεις... Την ήσυχια δόγυ-
ρα διέκοπταν μόνον τα θήματα των όπτη-
τών, που μετέφεραν το σώμα του άγαπη-
μένου της Δόν Φερδινάνδου. Το απόγευμα η
Μπιάνκα Καπέλλο ξεψύχησε, άφοδ ο κα-
λός Πάτερ 'Αγάθιος την μετάλαβε... Ή-
ταν η 20ή 'Οκτωβρίου.
Γεννημένη το 1548 στην Βενετία η Μπιάν-
κα, στερημένη του πραγματικού μητρικού
χαδιού από 10 ετών παιδούλα, μεγάλω-
σε κάτω από το σκληρό βλέμμα της κα-
κιάς μητριούδας της. Στά είκοσι χρόνια
της, στην άνθησή της ωραιότητας και του
πνεύματός της, άγάπησε έναν νέον από
την Φλωρεντία, που καθότανε απέναντι
από το παλάτι της — τον Πιέτρο Μπονα-
βεντούρι. Συνηθιζόντο σχεδόν κάθε βράδυ
με την βοήθεια μιας υπηρετριάς. 'Αλλά οι
σχέσεις τους προχώρησαν και άνάγκασαν
και τους δυο νέους να φύγουν κρυφά από
την Βενετία ένα βράδυ του Νοεμβρίου του
1563.
Το σκάνδαλο που έπηκολούθησε, ήταν
τρομερό. Ο πατέρας της Μπιάνκας κατη-
γορεί στο «Συμβούλιο των Δέκα» τους
συγγενείς του Πιέτρο και ο θεός του συλ-
λαμνώνεται και πεθαίνει στις φυλακές. Ο
Γαληνότατος δόγης επικηρύσσει τον Πιέ-
τρο Μποναβεντούρι και καταδικάζει την
Μπιάνκα, άμα συλληφθή, να περάσει το ύ-
πόλοιπον της ζωής της κλεισμένη σε μο-
ναστήρι.
Οι δυο έρωτευμένοι κατέφυγαν στην

Φλωρεντία, στον πατρικό οίκο του Μπονα-
βεντούρι, αλλά τους υπεδέχθηκαν κάπως
ψυχρά.
—Από ένα τυχαίο γεγονός ο Φερδινάν-
δος των Μεδίκων, πρίγκηψ και υιός του
Κοζίμου, ήγεμόνος της Φλωρεντίας, γνω-
ρίζεται με την Μπιάνκα, που έπειτα από
δυο μήνες γίνεται έρωμένη του, ενώ ο Πιέ-
τρο Μποναβεντούρι λαμβάνει ανταλλάγμα-
τα και τίτλους εις την αύλην.
Διά πολιτικούς λόγους το 1565 ο Φερ-
δινάνδος των Μεδίκων παντρεύτηκε την
ωάγγελον της Αυστρίας, χωρίς να διακόψη
τις σχέσεις του με την Μπιάνκα. Τον Αρ-
γουάτου του 1572 ο Πιέτρο Μποναβεντούρι
θολοφονείται και ύστερα από λίγαν και-
ρό ο Φερδινάνδος ονομάζεται αρχιδούξ
μέσως μετά τον θάνατο του πατρός του
Κοζίμου.
Τότε πια οι σχέσεις του με την Μπιάν-
κα Καπέλλο γίνονται ακόμα πιο στενές.
Προς μεγάλη δυσφορία της 'Ιωάννας της
Αυστριακής.
Πέρασαν τέσσερα χρόνια, η 'Ιωάννα πε-
θαίνει, και ο Φερδινάνδος, ελεύθερος πια,
παντρεύεται την αγαπημένη του Μπιάνκα.
'Η ύποδοχή που κάνει η «Δημιούρα» της
'Ενντίας στην πρεσβεία του Φερδινάνδου,
που θά άναγγείλει επίσημως το γάμο, είναι
έξαιρετική. 'Η Μπιάνκα ονομάζεται
αξία κόρη της Βενετίας.
Την άπόλυτη ευτυχία έπισκιάζει μόνο
το γεγονός ότι ο αδελφός του Φερδινάν-
δου Καρδινάλιος των Μεδίκων, άρνείται
να παραστή εις τους γάμους του αδελφού
του. 'Από τότε ένα αφάνταστο μίσος χω-
ρίζει την Μπιάνκα από τον γυναικάδελφό
της Καρδινάλιο.
Τέλος, την 20ήν 'Οκτωβρίου του 1587
ο Φερδινάνδος των Μεδίκων, αρχιδούξ και
κύριος της Φλωρεντίας, πεθαίνει, ενώ η
Μπιάνκα τον άκολουθεί έπειτα από λίγες
ώρες.
Ο έπίλογος του δράματος είναι τρα-
γικός. 'Ενώ ο Φερδινάνδος κηδεύεται με
λας τας τιμάς που άρμόζουν σ' ένα ήγε-
μόνα, το πτώμα της πτωχής Μπιάνκας
ταυλιγμένο σ' ένα σεντόνι, ρίχνεται στον
κοινό τάφο των άπόρων...

M. A. M.

«Είμαι μιὰ πτωχή ύπαρξις...»

Από τὰ δράματα τῆς κατασκοπείας

βρισκόμουν στο Λονδίνο για τις έορ-
τές του 'Ιωθελαιού και φυσικά δεν παρέ-
λειψα να έπισκεφθώ τον άδελφικό μου
φίλο 'Ισιδωρο Χάμπερ στο έξοχικό σπι-
τάκι του στο Χάκνεϋ. Είπε κι' αυτός άπο
έκείνους τους άνδρες, που στον μεγάλο
πόλεμο έπαίξαν πολλές φορές με τον θά-
νατο και αντίκρυσαν δύσκολες περιστά-
σεις, αλλά που κατόρθωσαν τελικώς να
γλυτώσουν φθηνά. Είχαμε γνωριστεί
στα γραφεία της «'Ιντέλιτζανς Σέρβις»,
όπου υπηρετούσαμε στο «Τμήμα D» διά
τάς παρακολουθήσεις του έξωτερικού.
Ήταν ένας από τους πιο ταλμηρούς και
πιο έξυπνους άνδρες του τμήματός μας.
Καθισμένοι στίς πέστινες πολυθρόνες
της θιθλοθήκης του άναπολούσαμε τα
περασμένα, συγοπίνοντας ένα παλιό
«οκός ούισκι».

—Ήταν μιὰ επικίνδυνη δουλειά που ά-
σφαλως θά την πλήρωνα άσχημα! άπήν-
τησε όταν έρώτησέ μου ο 'Ισιδωρος. Θυ-
μάσαι πόσο είχα κουρασθή... τότε; Νά,
κύτταξε το χέρι μου! Τό μικρό μου δα-
κτυλάκι τό κατάπιε ένας λοχαγός του
έχθρου! συμπλήρωσε με σαρκασμό.

—'Αλήθεια, 'Ισιδωρε; ρώτησα. Αύτην
την ιστορία δεν μου τη διηγήθηκες ποτέ.
Κούνησε άργά τό κεφάλι, ενώ άνοιγε
ένα νέο μπουκάλι «'Ιζόνου Φουώλκερ».

—Έπρεπε να είχαμε μαζί μας τον
Κέλλερ για να σου τό διηγηθώ. Αυτός
ξέρει να σου άποσπώ τό ενδιαφέρον... 'Ας
είνε, θά σου διηγηθώ όπως μπορώ καλ-
λίτερα αύτην την περιπέτεια...

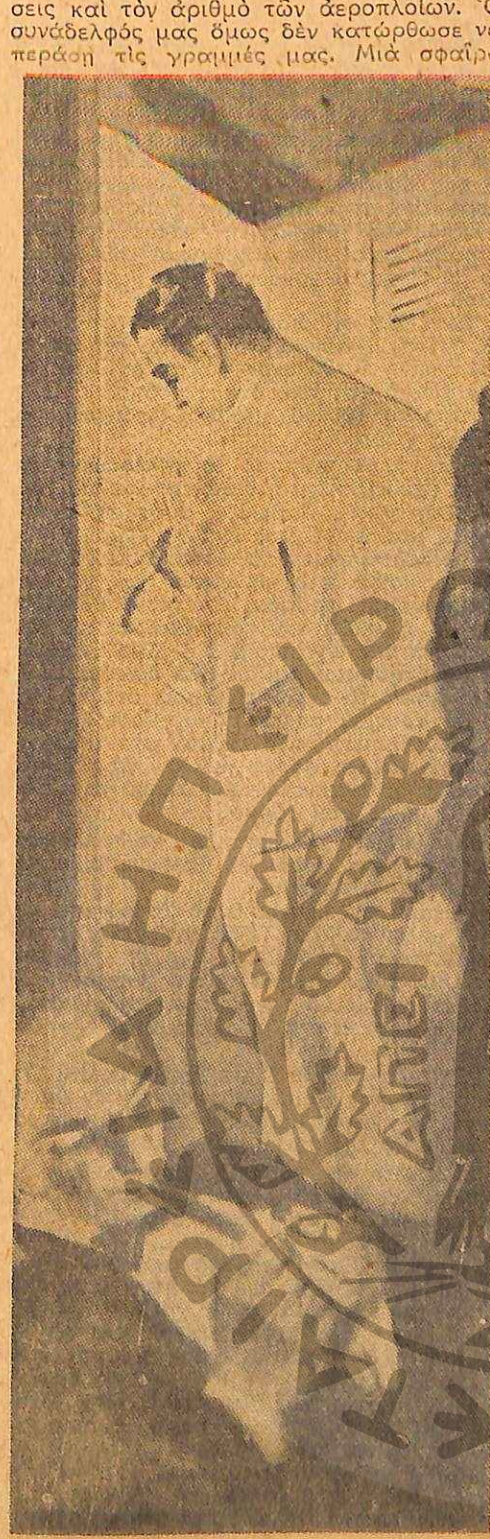
—Από τριών ετών είχα κατορθώσει να
προσληθώ στην υπηρεσία κατασκοπείας
του έχθρου. Χανείς δεν είχε ύποπτευσθ
τό παινιδί που έπαίζα εις θάρος του,
τούταντίον με ώρισμένες πληροφορίες
που τους μετέδωσα άνευ σημασίας για
τό έπιτελείο μας, είχα άποσπάσει τη συμ-
πάθεια των προϊσταμένων μου. Τό 1917
ο έχθρός κατασκεύασε έναν άερολιμένα
με τελειοτάτας έγκαταστάσεις για άερο-
πλάνια, κάτι άληθινά τό «Κολοσσάλ» που
είχαν φροντίσει να εξασφαλίσουν άπο
τις επιθέσεις των έεροπλάνων μας. 'Είπε-
να με μερικούς άλλους έμπιστους άνδρας
της υπηρεσίας κατασκοπείας μας είχαν
τοποθετήσει στα πέριξ χωριά με την έν-
τολή να παρακολουθούμε κάθε ύποπτο
που θά αντίλαμβανόμθα. 'Εκείνες τις
μέρες στα «άγγκάρς» ήσαν 4 μεγάλα έε-
ρόπλαιο τελευταίου συστήματος, που ή-
μουν άναγκασμένος να τό θαυμάζω
μπρός στον άρχηγό του άποσπάσματος
που ήμουν προσκεκολλημένος. Περιττον
να σου πω τό όνομά του. 'Απλως μόνο
σου σημειώνω ότι ήταν ένας άντισπαητι-
κός τύπος, πενήντα περίπου ετών, χον-
δρός, γερός, που, καθώς κατάλαβα, κάτι
είχε ύποψιαστή και φρόντιζε να είναι πάν-
τοτε κοντά μου με διάφορα προσήλια-
τα, άλλα πραγματικώς για να με έπιτη-
ρη. Τόν εύρισκα πάντοτε άνάμεσα στα
πόδια μου και δασκίς ήθελε να μου ά-
πειθύνη τον λόγο, με κυττούσε πρώτα
για λίγα λεπτά όλοϊσια στα μάτια.

—'Ενα θράδυ βρισκόμουν σ' ένα καφε-
κονσέρ του χωριού. Χωρίς κέφι παρακο-
λουθούσα μιὰ χαριτωμένη τραγουδίστρια
στην πρόχειρη σκηνή, όταν κάποιος με
κτύπησε έλαφρά στον ώμο.
—Χαριτωμένη, έ; ξεχώρισα μιὰ φωνή
που άμέσως κατάλαβα. Ήταν ο λοχα-
γός και άρχηγός του άποσπάσματος
μας, που καθόταν έν τώ μεταξύ δίπλα
μου κυττώντας ένθουσιασμένος προς τη
σκηνή.
—Μιά μεγάλη και χαριτωμένη κουκλί-
τσα! μου ψιθύρισε τουλάχιστον είκοσι
φορές στο ατί μου, ενώ ότάν έκλεισε
ή αύλεια, έσπασε τά χέρια του χειρο-
κροτώντας. 'Αλλά ο ένθουσιασμός του
έφτασε στο κατακόρυφο όταν και τό έ-
πόμενο νούμερο ήταν ένα τραγούδι του

άγγέλου του. 'Η μικρή τραγουδίστρια ό-
λο ένα τραγουδώντας κατέβηκε άπο τη
σκηνή άνάμεσα στα τραπέζια και πλη-
σιάζοντας στον λοχαγό μου έκανε ένα
κίνημα μελαγχολίας.

—Είμαι μιὰ πτωχή ύπαρξις και ποθώ
ν' αγαπήσω... ήταν τό ρεφραίν του
τραγουδιού της που έπαναλάμβανα συνε-
χως μέσα στο μυαλό μου, ενώ ο λοχαγός
έπιλεσε σέ πελάγη ευτυχίας...

—Πέρασε μιὰ έβδομάδα. 'Ο λοχαγός
είχε χαθή. 'Ασφαλως θά ήταν πολύ άπα-
σχολημένος με τη μικρή του καφέ-κον-
σέρ. Έν τώ μεταξύ έγω δεν είχασα και-
ρό. Κατόρθωσα να συναντήσω έναν ειδι-
κό άπεσταλμένο της «'Ιντέλιτζανς Σέρ-
βις» και να του δώσω ένα πλήρες σχέ-
διο του άεροδρομίου με τις έγκαταστά-
σεις και τον αριθμό των άεροπλάνων. 'Ο
συνάδεφός μας όμως δεν κατόρθωσε να
περάσει τις γραμμές μας. Μιά σφαίρα

Είχανε γνωριθώ στα γραφεία της 'Ιντέλιτζανς Σέρβις.

τόν έπριξε νεκρό. Ευτυχως δεν του θρη-
καν τίποτε επάνω του που να με προσδίδη.

—Την επομένη τό πρωί, κατά τις 5, έ-
νώ όλο τό άεροδρόμιο κοιμόταν, μιὰ
τρομερή έκρηξη άντήχησε. Πετάχτηκα ά-
πάνω και έτρεξα στα «άγγκάρς» που εί-
χαν πίσω φωτιά. Παρ' όλες τις προσπάθ-
θειες, τά τέσσερα Ζέππελιν L 51, L 52,
L 53 και L 54, σέ λίγες ώρες είχαν γίνει
συντρίμματα. 'Ετρίβα τά χέρια μου, όταν
ένας στρατιώτης με έπληροφόρησε ότι με
ζητούσε ο λοχαγός στο γραφείο του.

—Μόλις μου τό είπες, πετάχτηκε σαν
αυτόματος όρθιος και με τρομερή φωνή,
σαν μιὰ τίγρις που φώναζε:

—'Αθλίε! 'Επί τέλους σε άνακάλυψα.
Είσαι ένας θρωμερός κατάσκοπος... 'Από
καιρό σε παρακολουθούσα... 'Αλλά τά
κατάφερες να καταστρέψεις τον άερολι-
μένα... Μπρός, όμολόγησε, ποίοι είναι οι
συνένοχοί σου...

—'Εμεινε για λίγα δευτερόλεπτα κυτ-
τώντας με άγρια και έπειτα χύθηκε άπά-
νω μου.

—Παλαίψαμε σαν θηρία, κινδύνεψα πολ-
λές φορές, θυμάμαι σαν όνειρο πώς κα-
τάφερα να μου σφίξη στα δόντια του τό
μικρό δάκτυλο του χεριού μου. 'Ο πόνος
με τύφλωσε, σέ μιὰ υπερτάτη προσπάθεια
άρπαξα ένα θάρυ καιδηλέρι του γρα-
φείου και τό κατάφερα μιὰ στο κρανίο
μ' έλη μου τη δύναμη...

—'Επειτα από ένα μήνα θγαίνοντας άπ'
τό γραφείο «D» του άρχηγού μας στο
Λονδίνο, μιὰ γυναίκα τραβήξε την προσο-
χή μου, που εκείνη την ώρα έμπαινε στο
γραφείο. Ήταν η τραγουδίστρια του
καφέ-κονσέρ, που είχε έρωτευθώ ο λοχα-
γός του άεροδρομίου. Την παρέσυρα σ'
ένα άπόμερο καφέ και εκεί μου εξήγησε.

—'Ο χονδρό-λοχαγός σου τότε ήταν
ένα κουτορνίθι. Σέ δυο μέρες ήταν
τρελλός για μένα. Τόν παρεκάλεσα να
μου δείξη τά Ζέππελιν και τό θράδυ με
ώδηγησε στα «άγγκάρς». Αυτό ήταν όλο.
'Εκεί «έξέχασα» την τοάντα μου που είχε
ένα κουρδισμένο ρολόι και μιὰ ποσότητα
νιτρογλυκερίνης. Τό μικρό αυτό διαβολι-
κό μηχανήμα πέταξε στον άέρα 4 Ζέππε-
λιν! 'Αλήθεια, δεν είναι όρατό θέμα για
τό «έκκρη»; ρώτησε γελώντας.

—'Εδω ο φίλος μου 'Ισιδωρος σηκώθη-
κε άπο τό φωτείο του, βημάτισε για λί-
γο κι' έπειτα γυρίζοντας ξαφνικά σέ μέ-
να μου είπες:

—Πες μου, 'Αλεξ, νομίζεις πώς ύπάρ-
χει δύναμις 'Ικανή ν' άντιδράσθ στη θέλη-
ση μις γυναίκας; 'Εγώ δεν τό πιστεύω.
'Εργάστηκα 3 χρόνια εκεί κάτω για να
μου πάρη την έπιτυχία μιὰ γυναίκα μέ-
σα σέ δυο ώρες.

MAKY ΣΩΓΙΕΡ

Ζεστά και κρύα

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

—Ένας υπερήφανος «γιάνκης» πήγε
στον παραδεισο όπου φιλοξούσε σ' έναν
κύκλο άγγέλων για τά θήματα των 'Η-
νωμένων Πολιτειών.

—Τίποτε δεν μπορεί να παραβληθώ με
τους καταπράκτες του Νιαγάρα.

—Ένας νέος άγγελος, τον έπλησίασε
γελώντας ειρωνικά.

—Γιατί γελάτε; ρώτησε ο Αμερικανός
πειραγμένος, μήπως 8.000 κούβικα μέτρα
νερού δεν είναι μιὰ αξιόλογη ποσότης, κά-
τι τό εξαιρετικό; Μπορώ να μάθω ποίος
είσαι!

—'Ο Νάε! άπήντησε ο άλλος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

—Μέσα στο κλαυδί είναι ένα πραγμα-
τάκι πράσινο, δεν μιλάει, δεν τραγου-
δάει, δεν πετάει, τί είναι;

—'Η σαρδέλλα, βρέ κυνέ.

—'Η σαρδέλλα δεν είναι πράσινη.
—Στόπω για να σε... υπεδείχαι!

Από 171 ετών εκδίδεται άνελλιπτως το
περίφημον ήμερολόγιον «Γκότα», που πε-
ριέχει τις γενεαλογίες όλων των βασιλι-
κών οίκων και των γαλαξοαίμων οικογε-
νειών του κόσμου. Είναι ένα έργον πάντο-
τε ακριβείας και συνειδήσεως, αξιοθαύ-
μαστον, άληθινό κατάστιχον, εις τό όποι-
ον σημειώνεται κάθε σπουδαίον γεγονός
του χρόνου.

—Έν τούτοις ο Γκέζα Σούσικα άνεκάλυ-
ψε στην τελευταία έκδοσι του «Γκότα»
άρκετα λάθη. Κατηγορήσεν ότι οι συντά-
κται του τελευταίου ήμερολογίου παρέ-
λειψαν να σημειώσουν την γενεαλογία και
τους τίτλους του Σουλτάνου Ουκαρέβε,
που βασίλευε επί μιας νηίδος της λίμνης
της Βικτωρίας!!

—'Η άλήθεια είναι πώς το «Γκότα» δεν πε-
ριέχει την γενεαλογίαν όλων των βασι-
λέων του κόσμου. 'Επί παραδείγματι πα-
ρέλειψε να σημειώση και ότάν τον βασί-
λέα της 'Αφρικής Μάρκ Κάρθεϋ, που οι
άγγλικές άρχες εξόρισαν στην 'Υμαϊκή,
και τον βασιλέα του Τάινεσφριτ Ν. Μπαϋ,
που ποτέ κανένας λευκός δεν είδε, και

Λησμονημένες με- γαλειότητες

που έν τούτοις βασιλεύει άπό 30 ετών σέ
μια περιοχή της Σαχάρας.

—'Επίσης οι συντάξαντες τό «Γκότα» πα-
ρέλειψαν να σημειώσουν τρεις μεγαλειότη-
τες που βασιλεύουν ή έν μία στα περί-
χωρα της λίμνης της Ταγκανίκας, ή δευ-
τέρα στο Βασίλειον της 'Ιταλίας και τέ-
λος ή τρίτη στη Μασαούα.

—Διά τας περιπτώσεις που άπαριθμήσα-
με, έκτός του Ν. Μπαϋ, πρόκειται περί
βασιλέων μαύρων, που ενώ πολλές φορές
βασίλευουν επί χωρών αξιολόγων, έν τού-
τοις δεν περιλαμβάνονται εις τό «Γκότα»,
που περιλαμβάνει μόνον τους λευκούς βα-
σιλείς. 'Αλλά και πάλιν τό ήμερολόγιον
«Γκότα» δεν είναι πλήρες. Παραλείπει να
σημειώση τέσσαρες βασιλείς λευκούς, που,
όπως θά δούμε, βασιλεύουν στην Εύρώπη.
—'Ο πρώτος είναι ο «'Ορις ο 1ος, ο περι-
φημος βασιλεύς της 'Ανδόρας, του όποι-
ου οι περιπέτειες άπασχόλησαν τόσο πο-

λύ τους δημοσιογράφους κατά τό 1934,
που άνωμασθή μόνος του Βασιλεύς. Σή-
μερα ή Α. Μ. αναπαύεται εις τας φ-
κάς της Βαρκελώνης!...

—'Ο δεύτερος μη μνημονεύόμενος βασι-
λεύς είναι ο Ουλδερικ ο 1ος, του όποιου
ή οικογένεια έβασίλευσεν επί άρκετούς
αίώνας στην Λεττονία. 'Όταν έγκαθιδρύθη
Δημοκρατία ο Ουλδερικ και ή οικογένεια
του άναγκάσθηκαν να καταφύγουν ως πο-
λιτικοί εξόριστοι σέ μιὰ νησίδα της 'Ε-
σθονίας, όπου ήδη ζούν.

—'Ο τρίτος λευκός βασιλεύς είναι άπόγο-
νος μις παλιάς δυναστείας που έγκαθ-
ύρυσεν τό 1825 ένας 'Αγγλος ναυτικός
στη νήσο Κίλιγκ, προς δυσμάς της 'Ιάδας.

—'Ο τέταρτος και τελευταίος βασιλεύς
που δεν παραδέχεται τό «Γκότα», είναι ο
πρώην Σουηδός ναύτης Κάρλο Πάτερσον
που βασίλευε άπο τριάντα έξ ετών σέ
μια νησίδα του Ειρηνικού. 'Ο Πάτερσον
είναι ο μόνος έπιζών άπο ένα ναυάγιον, έ-
πισυμθέν τό 1899 στην νήσο Σαμόθρ, ο
ίθαγενής της όποιος τον εξέλεξαν βασι-
λέα των. 'Ιδού ένας θρόνος άρκετά ρο-
μαντικός!

CHINA. METALLIC

Γιὰ νὰ εἶνε τσιγκούνης

Εὐθυμο διήγημα

Όταν ὁ θεὸς Εὐθύμοις θάλλῃ κάτι στὸ μυαλό του, ἐννοεῖ σώναι καὶ καλὰ νὰ κάμῃ αὐτὸ πὺν θέλει κί' ἄς χαλάσῃ ὁ κό- ἕνα κάδρο ζωγραφικῆς — τὸ τελευταῖο τε- ρατοῦργημα τοῦ θεοῦ μου. Ἡ Μάρθα, ἡ ἡσυχία, ὁ κορινθιοῦς μὲν εἶχε φέρει θεῖα, θέλει νὰ τὸ κρεμάσῃ σὲ μιὰ ἀπόμει- ρη γωνία τοῦ χώλ. Ἄλλ', ὁ θεὸς ἔχει ἀν- τιστάσεις:

— Σὰς παρακαλῶ, θὰ κάνω αὐτὸ πὺν θέλω.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀνασκου- πώθηκε.

— Μαρῖα, τρέξε στὸ σιδηροπωλεῖο τῆς γωνίας ν' ἀγοράσῃς καρφιά.

Ἡ Μαρῖα τὰς κίεταί στῆς σκάλες, γιὰ- τί ἔχει πῶς ὁ κύριός της ὅταν εἶνε νε- υριασμένος δὲν χωρατεύει.

— Εὐθύ, Νίκο, νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σφυρί.

— Ἀπόστολε!... Μὰ πὺν εἶνε αὐτὸς μωρὲ; Ἀπόστολε!... φέρε μου τὸ μέτρο...

Θὰ μοῦ χρειαστῇ ἡ καρέκλα τῆς κουζί- νας καὶ μιὰ σκάλα... Εὐθύ Ὁρέστης τρέ- ξε στὸν γείτονα μὲς τὸν κύριον Πολύδωρο

καὶ πῆς του ἐκ μέρους μου: «Καλὴμέρα, κύριε Πολύδωρε, ἔχετε τοὺς χαιρετι- σμούς τοῦ θεοῦ. Ἡ ποδάργα σας εἶνε καλὴτερα;»

Μπορεῖτε νὰ μὰς δανείση- τε τὴ σκάλα σας;» Ἡ Ροζίνα θὰ μοῦ κρατᾷ τὴ λάμπα γιὰ νὰ ἑλῆτω...

— Αἱ! Ναί, καλὰ πὺν τὸ θυμῆθηκα! Μόλις γυ- ρίσῃ ἡ Μαρῖα μὲ τὰ καρφιά νὰ πεταχθῇ

στὸ περίπτερο ν' ἀγοράσῃ λίγο κορδονέ- το γιὰ τὸ κάδρο. Εὐθύ Νίκο πὺν εἶσαι

προσεχτικὸς θὰ μοῦ κρατήσῃς τὸ κάδρο.

Ὁ θεὸς σήκωσε τὸ κάδρο γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὸν Νίκο, ἀλλὰ τοῦ ξεφεύγει καὶ

πέφτει μὲ πάταγο, ἐνῶ τὸ γυαλὶ θρυμμα- τίζεται. Ἐνα κομμάτι τοῦ κόβει τὸ χέρι,

τὸ αἷμα καταπιπιλαίνει τὸ χαρτὶ τοῦ τοί- χου. Νευριασμένος, κάνει ἀνω-κάτω τὸ σπῖτι γιὰ νὰ βρῇ τὸ μαντήλι τοῦ πὺν εἶνε

στὴν τσέπη τοῦ σακκακιόυ του. Στριφα- γυρίζει σάν θειρὸ, ἐνῶ ἐμεῖς ἀρχίζουμε

τὰ ψαξίματα.

— Τὶ κατάστασις εἶνε αὐτὴ — τὰ βά- ζει μὲ τὴ θεῖα Μάρα — εὐὸ νοικοκυρὸ

στὸ σπῖτι σου καὶ δὲν ξέρεις πὺν ἔβαλε τὸ σακκάκι μου;

Φωνάζει, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ ἀν- σιγνέται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

Ἀκράτητος πιά οὐρλιάζει:

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ἀνίκανοι, μόνον ἐγὼ ἀπὸ ἐδῶ μέσα καὶ ἀκόμα ἀξίζω,

τὸ θρήκα ἐγὼ. Σταθῆτε.

Καὶ συνεχίζει στὸν ἴδιον τόνο τὸν ἐξέ- ψαλμο γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ἐνῶ τοποθετεῖ

κοντὰ του τὰ καρφιά, τὸ ἀλφάδι, τὴ σκάλα, τὸ σφυρί. Αὐτὸς θὰ κρατᾷ τὸ

σφυρί, εὐὸ τὴ λάμπα, ἐκεῖνος τὸ κάδρο, ὁ Ὁρέστης τὴ σκάλα, ἡ Μαρῖα τὰ καρ- φιά. Μοιράζει διαταγὰς ἐνῶ προχωρεῖ

πρὸς τὴ σκάλα.

— Ἀσάχα! Μήγει μιὰ φωνὴ ἡ Μα- ρῖα καὶ τῆς πέφτουν τὰ καρφιά. Ὁ θεὸς

τὴν εἶχε πατήσει κατὰ λάθος.

— Γρήγορα ἕνα κερί. Νὰ μαζέψουμε τὰ καρφιά, διατάζει, ἐνῶ τὰ παιδιά χώνον- ται κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, στὸ μπουφέ

γιὰ νὰ τὰ θροῦνε. Νέες φωνές, νέα ψαξί- ματα, μὲ τὰ πολλὰ ξαναμαζεύουμε τὰ καρφιά, ἀλλὰ γάνεται τὸ σφυρί.

— Ποῖ εἶνε τὸ σφυρί; Τσάκισθητε νὰ μοῦ τὸ θρῆτε.

Τέλος θρίσκει τὸ σφυρί, ἀλλὰ ὁ θεὸς γάνει τὸ σημάδι πὺν εἶχε κάνει

στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν τρύπα. Ἀ- πελπισμένος ἀρχίζει νὰ ξαναμετρή:

«34 1/2 πόντοι ἀπὸ τὸ ταβάνι, 1.70 ἀπὸ τὸ πλάτος, 2.60 ἀπὸ τὴν πύρτα, 20 πόντοι

τὸ ὕψος τοῦ κάδρου, 7 τοῦ κορδονέτου. Κάνει τοὺς ὑπολογισμούς καὶ ἀνοίγει

μιὰ τρύπα στὴν ταπεταρία. Κρεμάει τὸ κάδρο καὶ τότε ἀποδεικνύεται ὅτι εἶχε

κάνει λάθος... στοὺς ὑπολογισμούς!

Ὁ Νίκος προσφέρεται νὰ τὸν βοηθῇ νὰ

νὰ σὲ δειρῶ!

ση. Ξανακάνουν μαζί τῆς προσθέσεις, μουντζουρώνουν χαρτιά, κόλλες ὀλόκλη- ρες, ἀνοίγουν νέες τρύπες καὶ ξανακάνουν πάλι λάθος... Ἡ θεῖα θάλεποντας νὰ καταστρέφεται ἡ ταπεταρία τοῦ σαλο- νιοῦ, κουνάει μὲ ἀπόγνωση τὰ χέρια καὶ φεύγει. Ὁ Νίκος δέχεται δυὸ ἡχηρὰ χα- στούκια γιὰ τὴν ἐπίδοσί του στὴν ἀλγε- ῖρα...

Ὁλοκόκκινος πιά ὁ θεὸς παίρνει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι.

Ἀνεβαίνει στὴ σκάλα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω ἀρχίζει νὰ μετράῃ μ' ἕναν σπάγγο. Ἐτοί μὲ τὸν πρακτικὸ

αὐτὸ τρόπο θὰ τελειῶνε γρήγορα.

Σκύβει ἀριστερά, τεντώνεται, μετράει καὶ θάζει ἕνα σημάδι.

Ἐπειτα δεξιά, κρεμιέται, μακραίνει, προσπαθεῖ νὰ φτά- σῃ τὴ γωνία πὺν τὸν χωρίζουν μόλις

τρία δάκτυλα κρεμιέται ἀκόμα, κάνει γω- νία 45ο καὶ ξαφνικά... χάνει τὴν ἰσορ- ροπία του. Κατακυλάει σάν κουβάρι,

κάνοντας ἕνα λούμπικ στὸν ἀέρα καὶ πα- ρασύρει τὰ καρφιά, τὸ σφυρί, τὴ σκάλα, τὸ ρολοὶ τοῦ τοῖχου.

Πατατράκι!...

Ἡ θεῖα τρομαγμένη πετάγεται μὲ τὴ νυχτικιά της, ἐμεῖς τὰ παιδιὰ σαστισμένα

μυήουμε τῆς φωνές, οἱ διπλανοὶ ἔνοι- κοὶ χτυπᾶνε τὸν μεσότοιχο πὺν μὰς χρο- ρίζει εἰς ἐνδείξιν διαμαρτυρίας. Εὐτυχῶς

δὲν ἦταν τίποτε τὸ σοβαρὸ. Μόνο λίγα γδαρσίματα στὸ πρόσωπο κί' ἕνα μελά- νισμα στὸ μάτι δὲν εἶνε μεγάλα πράγ- ματα!

Ξαναεβαίνει τὴ σκάλα κουτσαίνον- τας. Ἐχει πιά γιὰ καλὰ πικαριστῇ. Ἀρ-

πάζει τὸ σφυρί καὶ μὲ τρέμοντα χέρια καταφέρνει μιὰ μὲ δύναμι στὸν τοῖχο.

Δὲν εἶχε σημάδεψε καλὰ. Ἐνα χονδρὸ κομμάτι ἀσθέστες ἐξεκολλᾷ καὶ πέφτει στὸν

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

καθρέφτη τοῦ μπουφέ. Ἡ θεῖα λιποθ- μεῖ. Σπασμένος καθρέφτης ἐπὶ τὰ χροῖα δυστυχίας!

— Ἄ! Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες μὲ τοὺς ὀ- στερισμούς σας κάνετε τόση φασαρία γιὰ τὸ τίποτε! Παρατηρεῖ ἐνῶ τῆς δίνει νὰ μυρίσῃ τ' ἄλλατα.

Δεύτερη σφυρία. Αὐτὴ τὴ φορά ἀπο- τυχαίνει τὸ καρφί, πὺν χώνεται ὀλο- στὸν τοῖχο. Γιὰ νὰ τὸ θυάλλῃ σκάδαι μὲ τὸν σουγιά τοῦ ὀλόγουρα ἕνα λακκάκι. Ἀρχίζει νέους ὑπολογισμούς καὶ μετρή- σεις, ὥστε ἡ νέα τρύπα νὰ γίνῃ ἀριστε- ρώτερα. Ἀποτυγχάνει... Νέα τρύπα φη- λότερα. Καὶ πάλι κάνει λάθος στοὺς ὀ- πολογισμούς!...

Ἐπὶ τέλους κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ

κάδρο ἦταν στὴ θέσι του... Ἀληδῆ, θε- λω νὰ πῶ... ὅτι μπόρεσε νὰ βρῇ ἐκεῖ

πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταβανιοῦ ἕνα μέρος

πὺν νὰ μωρῶσῃ νὰ καρφώσῃ τὸ κάδρο

προσωρινῶς ἕως αὔριο τὸ πρωτὶ!

Βλέπετε ὁ καὺμένος ὁ θεὸς θέλησε ν'

ἀποφύγῃ τὰ ἔξοδα τοῦ κορινθιοποιοῦ πὺν

θὰ τοποθετοῦσε τὸ κάδρο ἀμέσως, ἀλλὰ

δὲν τὸ κατάρθωσε. Ἐτοί αὔριο τὸ πρωτὶ

θὰ ἔχουμε νέες φασαρίες καὶ ἔξοδα.

Γιὰτὶ πρέπει νὰ φέρουμε τοὺς ταπεινί- ρηδες νὰ μὰς ἀλλάξουν τὸ χαρτὶ τοῦ τοί- χου καὶ νὰ θυλάσουν τῆς τρύπες τοῦ τοί- χου, τὸν κορινθιοποιοῦ γιὰ νὰ ἀλλάξῃ

τὸ τζάμι τοῦ κάδρου καὶ νὰ θάλλῃ καινούρ- γιο καθρέφτη στὸν μπουφέ. Ν' ἀγορά- σουμε μιὰ καινούργια σκάλα γιὰ τὸν

Πολύδωρο καὶ τέλος νὰ πᾶμε στὸ ἀσ- τρονομικὸ τμήμα τῆς περιφέρειας μὰς, γιὰ

τί οἱ γείτονες μὰς ἐπέβαλαν μῆνυσι ἐπὶ

διαταράζει τῆς κοινῆς ἡσυχίας!

ΓΚΡΙΤΣΚΟ

Χιοῦμορ

Σὲ μιὰ ἐργατικὴ γενικὴ συνέλευσι, ἕ-

νας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς ἐργάτας δὲν ἔ-

παυε νὰ χειροκροτῇ τὸν ρήτορα, τοῦ

χιστον ἐπὶ δύο συνεχεῖς ὥρες. Ξαφνικά

ἀρχισε νὰ διακόπητῃ τὸν ρήτορα συστημ-

ατικά, πράγμα πὺν ἐρέθισε τοὺς ἄλλους

ἀκροατὰς πὺν ἀρχισαν νὰ τοῦ φωνα-

ζουν νὰ παύσῃ. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔ-

νοοῦσε νὰ σταματήσῃ, ἕως ἵστου δυὸ ἀπὸ

τοὺς ἐντεταλμένους τὴν ταξ.ν τὸν ἀρπα-

ξαν χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις καὶ τὸν

πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ δύο φίλοι τοῦ

ἐπῆλθαν νὰ τὸν ἐροῦν γιὰ νὰ μάθουν τί εἶ-

χε πάθει καὶ νὰ τοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις

γιὰ τὴν ἀνάρμοστη διαγωγή του.

— Ἐμεῖς πιστεύαμε πὺν ἦσουν αἱ

θερμοὶ καὶ εἰλικρινεῖς σύντροφος καὶ μέ-

λος τοῦ σωματεῖοῦ μὰς.

— Εἶμαι καὶ παρὰ εἶμαι!

— Μὰ τότε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ σ' ἔπαι-

νὰ χαλάσῃς τὴν συνέλευσι μὲ τίς διακο-

πές σου; Διαγωγή εἶν' αὐτὴ;

— Μὴ μὲ παρεξηγήτε, θρὲ παιδιά, κα-

θὰ σὰς ἐξηγήσω. Ἀφοῦ ξεφώνισα σάν

δαιμονισμένος τόσον ὥρα, μ' ἔπιασε μιὰ

τέτοια δίψα, πὺν κόντευα νὰ λιποθυμή- σω. Νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ νὰ

βγῶ μόνος μου, ἦταν ἀδύνατον μέσα σ'

κεῖνὴν τὴν κοσμοπλημμύρα. Ὁ μόνος τρό-

πος γιὰ νὰ γλυτώσω ἦταν νὰ μὲ πετα-

ξουν ἀπὸ τὴ συνέλευσι κί' ἔτσι κί' ἔγινε.

★

Ἡ σύζυγος. — Πῶς θὰ ἀνόμεζες ἕνα

ἄνδρα πὺν κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ φουστ

νιὰ τῆς γυναίκας του;

Ἡ σύζυγος. — Θὰ τὸν ἀνόμεζα «μὰ

γο».

★

— Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε σὲ τρεῖς

χρόνια καὶ δέκα μέρες φυλακῆς. Τὰ τρεῖς

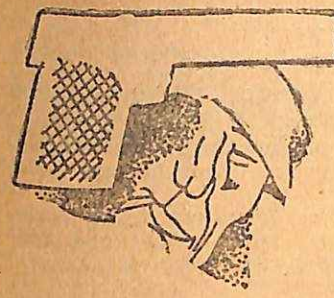
χρόνια τὰ καταλαβαίνω, ἀλλὰ δὲν κατα-

λαβαίνω τίς δέκα μέρες.

— Μὲ τέτοιο μυαλὸ πῶς νὰ τὸ καταλα-

βῇ; Οἱ δέκα μέρες ἦταν τὸ ἀναγκαῖο

κό δάνειο.

Τὸ μυστικὸ ἑνὸς χημικοῦ

Ὁ Μάηλ Ζέντον ἄνοιξε μὲ μετρημένους

κινήσεις τὸ πακέτο πὺν κρατοῦσε. Ἐπει-

τα, χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξι, ἔβγαλε ἀπὸ

τὸ πορτοφόλι τοῦ 500 δολλάρια καὶ τὰ

τοποθέτησε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κάδρο πὺν

παρίστανε τὴν Γκρέτα Γκάρμπο μὲ θρη-

δυνή τουαλέττα. Τὰ δάκτυλά του, κίτρινα

ἀπὸ τὰ χημικὰ ὑγρά τακτοποίησαν ἰά

χαρονομίσματα στὴ σειρὰ πάνω στὸ τρα-

πέζι.

— Εἶνε πράγματι ὑπέροχο — εἶπε πα-

ρατηρῶντας τὸ κάδρο — μὰ δὲν καταλα-

βαίνω...

Ὁ Ζέντον κύτταξε γιὰ λίγο τὸν πίνα-

κα, ἐνῶ ἕνα στεγνὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ

λευκὰ του χεῖλη.

— Ἦρθα σὲ σὰς, Σέριδαν, γιατί μὲ

διαβεβαίωσαν ὅτι εἰσθε ἕνας εὐεργετικὸς

ἀνθρώπος, εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ

περισσότερα. Ἐάν δέχεσθε, θαῖσιζομαι α-

πολύτως στὴν ἱκανότητά σας.

— Θέλετε νὰ φυλάξω αὐτὸ τὸ κάδρο

τῆς Γκρέτα Γκάρμπο. Ἐτοί; Πρέπει νὰ

τὸ κρατᾷς μέχρι τοῦ θανάτου σας καὶ

τότε μόνο νὰ τὸ παραδώσω στὴν κόρη

σας, Μίς Ντορίτ. πὺν κατοικεῖ στὸ «Κόν-

ραντ Ὁτέλ». Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μοῦ

δίνετε πεντακόσια δολλάρια.

— Σύμφωνα! μοῦ εἶπε μὲ τὴ σθεσμένη

φωνή. Ἀκουσε, Σέριδαν, οἱ προσεχεῖς

εἰκοσι τέσσερις ὥρες θὰ εἶνε οἱ πῶ σπου-

δαῖες τῆς ζωῆς μου. Ἡ θὰ πεθάνω, ἡ

θὰ γίνω ἑκατομμυριοχός. Ἠλπίζω ὅτι

καταλαβαίνετε τὸν ὑποπεύετο τίποτε, ἀλλὰ κα-

τάλαβα ὅτι παρακολουθοῦμαι καὶ γι' αὐ-

τὸ ζήτησα τὴ συνδρομὴ σου.

— Δέχομαι, ἀπλήρητος, ἀλλὰ θὰ ἐπιθυ-

μοῦσα νὰ μάθω ὀρισμένες λεπτομέρειες.

Τὸ χαμόγελο τοῦ Ζέντον ἔγινε πῶ

ζωηρό.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ σὰς προειδοποιῶ

ὅτι χρειάζεται μεγάλη ἐχεμύθεια. Ἐάν τὰ

καταφέρετε, μετὰ τὸν θάνατό μου ἡ κό-

ρη μου θὰ σὰς ἀνταμείψῃ γερὰ. Χαίρετε.

Καὶ ἔφυγε ἀφίνοντας μὲ μόνο μὲ τὸν

πίνακα πὺν ἄρχισε νὰ τὸν ἐξετάζω ἀπὸ

ὅλες τῆς πλευρῆς. Δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐ-

κτακτό. Ἦταν ἀπλῶς ἕνα πορτραῖτο τῆς

Γκρέτα Γκάρμπο.

Πέρασα ὅλη ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα σὲ με-

γάλη ἀνησυχία. Διάφοροι ἀγνωστοὶ ὑ-

ποὶ μῆκαν στὸ γραφεῖο μου προσφαιζό-

μενοι ἀστεῖες αἰτίες, ἀλλὰ μὲ τὸν φανε-

ρὸ σκοπὸ ν' ἀνακαλύψουν ἐκεῖνο πὺν ζη-

τοῦσαν. Ἐνας μάλιστα τυχοδιώκτης πὺν

ἦερα πῶς ἦταν μέλος μιᾶς συμμορίας

γκάγκστερς, βγήκε ἀπειλώντας. Ἐγὶνα

προσεκτικὸς. Ἡ πῶ πῶτεία μποροῦσε νὰ

εἶνε μοιραία γιὰ μένα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔμαθα ἕνα τρο-

μερὸ

Οι στάρ μας λένα

τά μυστικά τους

Ένδ' «εγυρίζετε» ένα φιλμ, ο μαίτρ-αν-σέν εξηγεί στους πρωταγωνιστές μια σκηνή του έργου που λαμβάνει χώραν στη θάλασσα.

— Γνωρίζετε κολύμπι; ρωτά σε μιή στιγμή μια κομπάρσα.

— Όχι.
— Θαυμάσια. Τότε θα προσθέσουμε και μια σκηνή ενός πνιγμού!

Ο Άδαμ εινε πιό γαλαντόμος της Εύας; Ίσού το έρωτημα που προκύπτει από μια στατιστική που εξέδωσε ένας Άγγλος δικηγόρος.

Ο Μπίτερ Ουίλιαμσον συνεκέντρωσε όλα τα στοιχεία που προέκυψαν από διαφορους δίκας σχετικώς με το απόρρητον των επιστολών. Ούτω απέδειχθη ότι 125 γυναίκες ήπειλσαν να δημοσιεύσουν τις ερωτικές επιστολές που έλαβαν εάν δεν ελάμβανον ένα ώρισμένο ποσό. Τούναντιον μόνο 23 άντρες έκαναν το αυτό στις πρώην φιλενάδες τους. Ο μύθος δηλοί ότι...

Η μανία των διαγωνισμών ωραιότητας έφτασε μέχρι του Μπράμα-Καάθ (Ένας συνικκιμός του άρκτικού κύκλου), όπου οι μόνοι κάτοικοι, μερικοί δηλαδή Έσκιμώοι, εξέλεξαν ως «Μίς Έσκιμώ» μια χαριτωμένη μικρούλα.

Χάριν της ιστορίας σημειωθήτω ότι η μικρή «μίς» δεν μπόρεσε να παρουσιασθή μπρός στην επιτροπή με μαγιώ ως συνήθως, γιατί η θερμοκρασία ήτο 42ο υπό το μηδέν.

Η ΟΘΟΝΗ

ΑΣΤΕΙΟΤΗΤΕΣ

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ. — Εύα μοντέρνα ή Γκρέτα Γκάρμπο, κατάπιε απ' ευθείας το φείδι αντί του μήλου της άμαρτίας.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ. — Έάν πώς στόν κινηματογράφο με τη γυναίκα που άγαπας, ζήλευεις τούς μοιραίους άνδρας του πανιού που τούς θαυμάζει ή άγαπημένη σου και γελάς με χαιρεκάκια που δεν μπορούν να τη χαϊδέψουν όπως κάνεις εσύ.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ. — Έάν ή γυναίκα που άγαπας σε άγκαλιάζει ή στιγμή που στο «έκράν» παρουσιάζεται μια σκηνή έρωτος, υποψιάσου: την ίδια στιγμή σε προ-

δίδει διά μέσου του ίδιου σου έαυτού τόν ήρωα του «φίλμ».

ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΕΥΑ. — Στόν κινηματογράφο ο άνδρας διασκεδάζει, ή γυναίκα συγκινείται.

ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ. — Η έπιτυχία με έρωτικής σκηνής έξαρτάται από τόν αριθμόν των ανδρικών χειρών που παθούν να χαϊδέψουν ή διπλανή μοναχή κυρία.

ΖΗΛΕΙΑ. — Όταν μια ώραία γυναίκα παρουσιάζεται στην «όθονη» θα ήθελε όλοι οι άνδρες της σάλας να έκλειναν τα μάτια τους.

ΣΑΡΛΩ. — Μάτια άνήσυχα, προτετμένα, θασανισμένα όπως τό μέτωπο τής Γκρέτα Γκάρμπο.

ΜΠΡΙΓΚΙΤΕ ΧΕΛΜ. — «Ω! Άν μπόρουν να τη διαλύσω για να δώ είναι κατασκευασμένη!»

ΣΚΙΤΣΑ

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ. — Ηθοποιός στηριώδης, τό βλέμμα της εινε πάντοτε άπόν και τά πόδια της δεν φαίνονται ποτέ.

ΜΑΡΘΑ ΕΓΓΕΡΘ. — Μιά καριέρα λεία, κατωμένη από μια άτελή συμφωνία.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ. — Δυό μιλια που προσπαθούν να παρασύρουν πρός τά πίσω τά μάγουλα.

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ. — Μιά γυναίκα πάντοτε όρθή μπρός στο μηχανήμα τήν προβάλλει από όλες τις μεριές. Δλαδή ή πόζα της πόδας!

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΤ. — Μιά πρόσψις με δυό παράθυρα και μια τρύπα στόμα πασαλειμένη με μπλετί.

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΟΥΡ. — Ο γυναικεί Δόκτωρ Τζέκιλ.

ΖΑΝΕΤΤΕ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΔ. — Έε πουλάκι στο κλουβί μέσα στο σώμα μ' γυναίκας.

ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΛΟΥ. — Έάν τά μάλα δεν όξυζενάρίζοντο, που θα είχε τό άππλήλ.

ΜΠΡΙΓΚΙΤΕ ΧΕΛΜ. — Μιά σφιξ δεν κινείται κι' άν κινήται, προσποιείται.

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ. — Δως μου ένα όραίο φόρεμα να σου πω π' «οτάρ» είμαι.

ΕΛΒΙΡΑ ΠΟΠΕΣΚΟ. — ήχώ ενός γέλιου στο θάθος νός ποτηριού σαμπάνιας.

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ. — Μια μικρή καλλιτέχνης που συνανεί τούς άλλους, ενώ αυτή διασκεδάζει.

Στήν έφετεινή διετή Κινηματογραφική Έκθεση της Βενετίας έξευθύθη με τό πρώτο θείο και έπήρε τό χρυσόν Κύπελλον ή τα «Άννα Καρενίν (Γκάρμπο)». Η ταυ αυτή άνήκε στην Έρία «Μέτρο-Γκόλντο».

Έπίσης κατά τάς παρομοίας διεθνείς θέσεις έτυχαν πρώθραβείου έργα έπι τής «Μέτρο-Γκόλντο».

Δηλαδή τό 1932 τό γόν «Σφάλμα μιας τέρας» και κατά 1934 τό «Βίβα Βίβα».

Τό 1933 δεν έγινε θεσις.

— Η γνωστότατη ρισινή ράπτρια Ζερμ Μπαγύ, λανσάρει ύφασμα - γούνα «Σγια», τό όποιον κα σκευάσθη κατ' έμσιν από την όμοιαιότητα τής «Μέτρο-Γκόλντο».

Τό «Σεκόγια» θα βληθή κατά την έαρινή περίοδο στην αίσα του «Αττικού».

ΜΩΡΙΣ

ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Πατρίκιος Μπελβάλ, άξιωματικός, τραυματίας πολέμου, ενώ έρισκόταν σε κάποιο έστιατόριο, άκουει τυχαίως μια συνομιλία. Δυό άνθρωποι μιλούσαν για κάποια άπαγωγή. Κάνουν ένα όλόκληρο σχέδιο άρπαγής μιας νοσοκόμου, τής αδελφής Κοραλίας. Έπίσης τούς άκούει να μιλούν για κάποια «ερώη από σπίνες». Γι' αυτό τό τελευταίο δεν καταλαβαίνει τίποτα, αλλά για την αδελφή Κοραλία, στην όποια χρωστά ή ζωή του από τις περιποιήσεις της, λαμβάνει μέτρα έπείγοντα και άσπρη. Μαζεύει τούς τραυματίες στρατιώτες του τό άναρωτηρίουν με έπι κεφαλής τόν Σενεγαλέζο Γιά-Μπόν και κατορθώνουν κρυμμένοι την στιγμή ακριβώς τής έπιθέσεως να σώσουν την αδελφή Κοραλία και ο Γιά-Μπόν με τό δεξί του χέρι — γιατί τό άριστερό εινε κομμένο — συλλαμβάνει τόν ένα από τούς δυό που είχαν αναλάβει την άπαγωγή.

Ο Πατρίκιος Μπελβάλ μεταφέρει ή λιγούμισην «ισοκόμο» σ' ένα γειτονικό σπίτι ενός φίλου του και την περιποιείται. Ο Γιά-Μπόν φέρνει και αυτός και τοποθετεί πάνω σ' ένα καναπέ τό δρόμ. Τόν δένει με σχοινιά για να μη φύγη και κάθεται από πάνω του και τόν περιμένει να ξελογυμνασθή, για να τόν άναγκρήν έπειτα ο άξιωματικός Μπελβάλ.

Γρία πράγματα περιεργά και τρομερά συμβαίνουν τό άπόγευμα εκείνο.

Τό «Ένώ» ο λοχαγός Μπελβάλ έζηγει στην αδελφή Κοραλία την ευγνωμοσύνη του, αλλά μαζί μ' αυτό και τόν έρωτά που για ή γυναίκα εκείνη, την όποια είχε άγαπήσει από την πρώτη στιγμή που τόν περιποιήθηκε τραυματία στο νοσοκομείο, και αυτή άρνείται την πρόταση του να γίνει γυναίκα του, διότι όπως τού λέει ότι εινε παντρεμένη και τόν άποτρέπει μάλιστα να την ξαναδύ. Τό πολύ περισσότερο να έλπιεί σ' ένα νάμιο, αυτός τής σβίγγει τό χέρι και πάνω σε μια άποταμνη κινιστή τής πέφτει τό τραντάκι και ξεφύγει ένα κομμάτι.

Άνωμετα στις άλλες χάντρες όπάρχει ένας μεγάλος άμεθυστός σπασμένος στή μέση. Ο λοχαγός τα χάνει. Στήν άλυσίδα του ρολογιού του όπάρχει τό άλλο μισό κομμάτι του άμεθυστου. Ούτε αυτή ούτε εκείνος έξέρει πότεν προέρχεται ο άμεθυστός. Τόν έχουν κληρονομήσει από τούς γονείς τους. Τόν έχουν πρό 20 έτών. Άλλά πώς; Ποιος αγέσις; Πι συνέθη ή χωρίση; να σπάση ο άμεθυστός και να έβρισκεται ο μισός στα χέρια του Μπελβάλ και ο άλλος μισός στα χέρια τής αδελφής Κοραλίας;

Τό «Μπελβάλ που είχε θέσει τόν αιχμάλωτο από ή φύλαξη του Γιά-Μπόν ήγάνει έξω και τόν έβρισκε νεκρό».

Ούτε ο Γιά-Μπόν έξέρει πώς τόν έσκότωσαν. Έε να μεταωτό σκηνή εινε περασμένο στό λαϊμό νεκρού.

Άρα οι συνωμοταί έφροντισαν να τόν θανατώσουν για να μην έξαναγκασθή και μαρτυρήσθ. Πι άρα γε; Υπήρχε κάτι τό τόσο πολύ σοδαρο. Η αδελφή Κοραλία ήταν άπαράτητη για ή συμφορά αυτή τών κακούργων, και για τά σχέδιά τους.

Πι σχέδια; Πι συνωμοσία; Πι καταχθόνια πράγματα έτοιμασαν οι άγνωστοί αυτοί;

Και ποιοί ήσαν έπι τέλους;

Τό «Όταν έβριγε ή αδελφή Κοραλία και ο λοχαγός Πατρίκιος Μπελβάλ γύρισε στο άναρωτηρίο που έβριγε, τού έδωσαν ένα δεματάκι».

Όταν άνέθηκε στο δωμάτιό του, τό άνοιξε. Πι κοίταξε ότι όρθηκε: Ένα μεγάλο σκουριασμένο κλειδί.

Άλλο μυστήριο;

Πι εόμηναι αυτοί;

Γιατί τού τό έστειλαν;

Ο Μπελβάλ έμεινε όρανος σε νεαρή ήλικία με μια κληρονομία από 200.000 λίρες.

Τίς έπαγε.

Ρίχτηκε άμέσως όμως στις έπιχειρήσεις και άνέκα καμιά δαδεκαριά έπιχειρήσεις.

Κηρύχθηκε ο πόλεμος. Πρώτος στο μέτωπο. Πληγώθηκε. Άναστήγει και κατετάχθη στην άεροπορία. Πήρε φωνία τό άεροπλάνο, γκρεμίστηκε και μετεφύθη στο νοσοκομείο όπου γύρισε την αδελφή Κοραλία.

Και τώρα;

Τά γεγονότα τόν είχαν προκαταλάβει.

Ποιά μοίρα τού προετοίμαζε μαζί με τά άγνωστα της και την περιπέτεια;

Βρίσκονται αντιμετώπις σ' ένα αυτοκίνητο.

Τού φαίνεται ότι άκουσε ή φωνή ενός τών ανθρώπων που είχαν συνωμοτήσει εναντίον τής αδελφής Κοραλίας.

Και τώρα;

Τό αυτοκίνητο σταματά μπροστά σ' ένα μεγάλο κι' έπειτα άμέσως πέντε άνθρωποι πηδούν και με ή θία σπράχνουν την πόρτα τού μεγάρου και μπαίνουν μέσα.

Να μη κι' αυτός από την κυρία είσοδο;

Τί τόν έκανε να κυνηγή μία άγνωστη περιπέτεια; Δίπλα έβρίσκεται ένα στενό.

Ο ταίχος τού κήπου τού μεγάρου.

Θέλει να πηδήσει, αλλά έλπει ότι προφυλάσσεται από σπασμένα γυλιά.

Σαφνικά ο Γιά-Μπόν τού δείχνει μια παλιά πορτούλα.

— Νάγαμε ένα κλειδί.

— Ός έξ ένοστικου όάζει τό χέρι στην τσέπη και όγάζει τό μεγάλο σκουριασμένο κλειδί τού τού είναν στείλει.

Τό όάζει, δοκιμάζει, ή πόρτα άνοίγει.

Πι μυστήρια εινε αυτά;

Προγαρούν.

Μονάχα ένα παράθυρο εινε φωτισμένο.

— Αόδοντον να μη από παραθυρο και πόρτα.

Άλλά...

Μια πορτίτσα τής ύπηρεσίας εινε άνοιχτή.

Κρύβει τό Γιά-Μπόν πίσω από κάτι χαμόκλαδο και κείνος άνεβαίνει τά σκαλοπάτια.

Ένα δωμάτιο, ένας διάδρομος μακρός κι' έπειτα μια γαλαρία γύρω — τριγύρω. Στή μέση κενό κι' από κάτω μια μεγάλη αίθουσα.

Πέντε άνθρωποι βρίσκόντοσαν κάτω.

Είχανε ριχτή πάνω σε κάποιον άλλο.

Τόν πιάσανε, τόν δέσανε και τού βγάλαν τά παπούτσια.

Τώρα τά πόδια τού θύματος ήταν πάνω από ή φωτιά.

Ζητούσαν να τούς μαρτυρήσθ κάποιο μυστικό.

Ο Μπελβάλ σηκώνει τό κεφάλι και όλέςται απέναντί του, στο άλλο μέρος, τής γαλαρίας μια γυναίκα.

Εινε ή αδελφή Κοραλία.

Πι γυρεύει σ' αυτό τό σπίτι.

Κάτω τό μαρτύριο έξακολουθεί.

Οι τέσσαρες έγγηκαν έξω να φέρουν τόν γραμματέα και ή γυναίκα τού.

Έσέρ Μπέη άποκαλούσαν τόν άνθρωπο που υπέφερε τά μαρτύρια.

— Αυτός που έμεινε μόνος με τόν Έσέρ Μπέη, τόν τραπέζι, τού κάνει προτάσεις ιδιαίτερες.

Ο Έσέρ κάνει άντιπροτάσεις, αλλά τό μυστικό του δεν τό λέει.

Έκείνη την ώρα άκούγεται βορβόρος.

Φέρνουν τό γραμματικό τού, τό Συμείων.

Η γυναίκα τού Έσέρ Μπέη έχει έξασανισθή.

Πρέπει να τελειώνουν, όπωσδήποτε. Πλησιάζουν τόν Έσέρ περισσότερο στη φωτιά.

Ο Έσέρ κατορθώνει και χάνει τό δεξί του χέρι και τό άπλώνει. Μέσα από ένα κουτί που έβρίσκεται δίπλα στην καρέκλα τού, παίρνει ένα πιστόλι.

Τή στιγμή λοιπόν που τά πόδια τού ταπεινών και ο άρχηγός τού πλησιάζει μ' ένα μαχαίρι να τό κόψει εν' όσεί κατά τό έθιμο τού τόπου τούς, ο Έσέρ αδιάζει τό πιστόλι επάνω τού.

Ο άρχηγός σωριάζεται.

Μένουν κατάπληκτοι οι συμμορίτες, ταυτόχρονας όμως παίρνουν και μια άπόφασι.

Ο Μπουρνέφ πλησιάζει, έσεία στο χέρι του ένα μεταωτό σκηνή.

— Ναι ή όχι; τόν ρωτά.

Ο Έσέρ έξέρει ότι αν έλεγε όχι, τότε πιά τόν περιμένε ο θάνατος.

— Ναι, προσφέρει.

— Άνασαινούν.

Άλλά τό ναι, εκείνο δεν έσήγανε να τούς φανερώσθ τό μυστικό.

Άπλούστατα, έπρόσφερε στον καθένα από ένα έκατομμύριο μετρητά.

— Πόσα; επαναλαμβάνουν και οι τέσσαρες κατάπληκτοι.

— Τέσσαρα έκατομμύρια.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ

Οι σύνενοχοι άνεπήδησαν σάν να τούς είχε κεντήσει ήλεκτρικός σπινθήρας.

Ο Μπουρνέφ έπήδησε κοντά του και τόν ρωτούσε:

— Ε; Πι είπες;

ένα έκατομμύριο για τόν καθένα σας.

— Μά... είσαι θέσαιος για την κουθέντα που μας λές;

— Βεβαιότατος, τέσσαρα έκατομμύρια.

Τό ποσόν ήταν τόσο πολύ ύπερογκο και ή προσφορά τόσο άναπάντεχη, πού όλοι τούς άρχισαν να άμφιβάλλουν, αλλά και να ύποπτεύονται.

— Άλλά... έξηκολούθησεν ο Μπουρνέφ.

Η προσφορά ύπερβαίνει τις προσδοκίες μας. Και άναρωτιέμαι γιατί έφθασες μέχρι τού ποσού αυτού;

— Θά ήκανοποιούσατε με λιγώτερα;

— Ναι, είπε με ειλκρίνεια ο άλλος.

— Δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Για να γλυτώσω τό θάνατο, δεν έχω παρά ένα μονάχα μέσο, ν' άνοίξω τό χρηματοκιβώτιόμου, τό όποιον περιέχει τέσσαρα δέματα από γιλιάρικα.

Ο Μπουρνέφ δεν είχεν έντελώς πεισθή.

— Ποιός σε θεοβαίνει, ότι άφού πάρω με τά έκατομμύρια, δεν θά ζητήσωμε κάτι παραπάνω;

— Νά ζητήσετε τί; Τό μυστικό;

— Ναι.

— Όχι, γιατί έξέρετε ότι θά προτιμούσα τό θάνατο. Τά τέσσαρα έκατομμύρια άντιπροσώπεύουν τό μεγαλύτερο ποσό που μπορώ να δώσω. Τά θέλετε; Δεν ζητώ ως άντάλλαγμα καμιά ύπόσχεσι, κανένα όρκο, γιατί μέσα στο μυαλό σας δεν θά ύπάρθη καμιά άλλη ιδέα ός που να γεμίσετε τις τσέπες. Νά τό σκάσετε, χωρίς να διαπράξετε έγκλημα, γιατί θά κινδυνεύατε να συλληφθήτε.

Ο Μπουρνέφ δεν είχε την τόλμη να συζητήσθ περισσότερο.

— Τό χρηματοκιβώτιο βρίσκεται έδω, σ' αυτή την αίθουσα;

— Ναι. Μεταξύ τού πρώτου και τού δευτέρου παραθύρου. Πίσω από τό κάнтρο μου.

Ο Μπουρνέφ έβγαλε τό κάнтρο και είπε:

— Δεν βλέπω τίποτε.

— Περιμένε. Τό χρηματοκιβώτιο βρίσκεται ακριβώς πίσω από τό τετράγωνο, που έπιανε τό κάнтρο. Στή μέση ύπάρχει ένα κουμπι και τέσσαρα άλλα στις τέσσαρες άκρες. Τά τέσσαρα αυτά γυρίζουν δεξιά, τό ένα κατόπιν τού άλλου, σύμφωνα με τόν αριθμό που άντιπροσώπευει κάθε γράμμα τής λέξεως ΚΟΡΑ.

— Α! Κατάλαβα. Τά τέσσαρα άρχικά τής λέξεως ΚΟΡΑΛΙΑ, είπε ο Μπουρνέφ.

— Όχι. Τά τέσσαρα άρχικά τής λέξεως ΚΟΡΑΝΙ. Κατάλαβες;

— Έπειτα από λίγο ο Μπουρνέφ άπάντησε:

— Τα βρήκα. Και τά κλειδιά;

— Χωρίς κλειδιά. Άφού τά στρίψατε όλα χηπήσαστε τώρα και τό μεσαί, στο γράμμα Ν. Ο Μπουρνέφ γύρισε και τό μεσαίο και έσφηνά άκουσε ένα κουδούνισμα.

— Τράβηξε, τού είπε ο Έσέρ. Όραία. Τό χρηματοκιβώτιο εινε βαθύ. Άπλωσε τό χέρι θά βρήξ εκεί μέσα τέσσαρα παρταβόλια.

Τή στιγμή εκείνη ο Μπελβάλ, πάνω από τό κρυφό παράτηρητρίο του περίμενε ή ότι θά συμβή κάτι τό άπρόσπτο. Ίσως, ίσως, να έπέφτε σε καμιά παγίδα, να άνοιγό-

ζε αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Τὸ ἴδιο φαίνεται συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ἦσαν ὅλοι ὥχροι.

Τέλος ἐγύρισε. Ἦλθε καὶ κάθησε κοντὰ στὸν Ἑσέρ.

Βαστοῦσε στὰ χέρια του ἓνα δέμα μὲ τέσσερα πορτοφόλια δεμένα σ' ἓνα μαντῆλι.

Ἦταν μικρά, ἀλλὰ φουσκωμένα.

Ἀφοῦ ἔλυσε τὸ μαντῆλι ὁ Μπουρνέφ ἀνοίξε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πορτοφόλια.

Τὰ γονατὰ του, πάνω στὰ ὁποῖα εἶχε τοποθετήσει τὸ δέμα, τρέμανε, κ' ὅταν ἀνοίξε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πορτοφόλια, χύθηκαν ἔξω ἓνα μάζο ἀπὸ χιλιάρικα.

Ψιθύρισε.

—Χιλιάρικα... Δέκα δεσμίδες χιλιάρικα.

Μὲ βία, μὲ ἀγριότητα, κάθε ἓνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους ἀρπάξε καὶ ἀπὸ ἓνα πορτοφόλι, καὶ μουρμούρισαν.

—Πάμε... Πάμε...

Τοὺς εἶχε καταλάβει ἓνας τρομερὸς φόθος. Δὲν μπορούσαν νὰ παρεχθοῦν, ὅτι ὁ Ἑσέρ παρέδωσε σ' αὐτοὺς μιά τόσο κολλοσιαία περιουσία καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ἴσως κανένα σχέδιο νὰ τοὺς τὴν ξαναπάρῃ.

Αὐτὸ τὸ πίστευαν, τὸ περίμεναν. Περίμεναν νὰ κυλίσει τὸ πᾶτωμα, νὰ σμίξουν οἱ τοῖχοι, κατὶ τέλος νὰ συμβῇ.

Ἕνας μαχητὴς, σὺν τὸν Ἑσέρ, δὲν θὰ φινε τόσο εὐκόλα νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια του τόσα πολλὰ λεφτά.

Ὁ Πατρίκιος ἀνάσαινε βαρυὰ. Τὸν εἶχε πιάσει μιά ἀγωνία, ἡ ὁποία τώρα αὖξινε καὶ ἐξηκριβώσε ὅτι τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν Κοραλία.

Τέλος ὁ Μπουρνέφ συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὴν σαστισμάρα του καὶ εἶπε:

—Μὴν κάνουμε θλακεῖες. Θὰ ἦταν ἱκανός, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ γέρο Συμεών, νὰ μᾶς πάρῃ τὸ κατόπι.

Γυρίσανε λοιπὸν καὶ τοῦ δέσανε καὶ τὸ ἓνα ἀκόμη ἐλεύθερο χέρι του.

—Ζῶα! Ἦρθατε μὲ σκοπὸ νὰ μοῦ κλέψετε ἓνα μυστικὸ, τοῦ ὁποίου γνωρίζετε τὴ μεγάλη ἀξία, κ' ἐχάσατε τὸ κεφάλι σας γιὰ τέσσερα ἐκατομμύρια. Ὁ ταγματάρχης εἶχε περισσότερη ἀντοχή ἀπὸ σᾶς.

Τὸν δέσανε σφιχτὰ καὶ ὁ Μπουρνέφ τοῦ ἔδωσε μιά γροθιά στὸ κεφάλι, πού τὸν ζάλισε.

—Κι' ἔτσι ἡ φυγή μας εἶνε ἐξησφαλισμένη.

—Καὶ τὸν ταγματάρχη θὰ τὸν ἀφήσουμε;

—Γιατὶ ὄχι;

Δίσταζαν νὰ φύγουν.

—Ὅχι, τὸ συμφέρο μας εἶνε νὰ μὴ δώσουμε περισσότερες εὐθύνες στὸν Ἑσέρ. Τὸ συμφέρο μας εἶνε νὰ ἐξαφανιστοῦμε τὸ γρηγορώτερο, τόσο ὁ Ἑσέρ ὅσο κι' ἐμεῖς, πρὶν φθάσῃ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο γράμμα στὴν ἀστυνομία, δηλαδή πρὶν τὸ μεσημέρι.

—Καὶ λοιπὸν;

—Λοιπὸν ἂς τὸν φορτώσωμεν στὸ αὐτὸ κίνητο: Θὰ τὸν ἀποθέσωμε σὲ κανένα ρος. Ἀς τὸν βρῇ ἔπειτα ἡ ἀστυνομία.

—Καὶ τὰ χαρτιά του;

Θὰ τὸν φάσουμε νὰ τοῦ τὰ πάρωμε. Ἐνθᾶτε με.

Δέσανε τὴν πληγὴ του γιὰ νὰ μὴν τὰ χι ἔξω τὸ αἷμα καὶ σήκωσαν τὸ πᾶτωμα.

Ὁ Πατρίκιος τοὺς εἶδε νὰ φεύγουν, καὶ ἄκουσε νὰ περνοῦν ἓνα ἄλλο δωμάτιο τέλους ἓνα διάδρομο.

—Τώρα θὰ εἶνε ἡ στιγμή, σκέφθηκε Πατρίκιος. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ σερ ἡ ὁ Συμεών, θὰ πατήσῃ καὶ ἐκκομῇ.

Ὁ Ἑσέρ δὲν κουνήθηκε.

Ὅποτε καὶ ὁ Συμεών.

Ὁ λοχαγὸς ἄκουσε ὅλους τοὺς θόλους τῆς ἀναχωρήσεως. Τὸ κλείσιμο μεγάλης πόρτας καὶ τὸ αὐτοκίνητο, ἀπομακρυνόταν.

—Ὅλα αὐτὰ γίνηκαν, μὰ δὲν συνέβη ποτα. Οἱ συμμορίτες τὸ σκάζανε μὲ τέσσερα ἐκατομμύρια.

Ἐπικολούθησε μιά μεγάλη σιωπή.

Ἦταν πεπεισμένοι, ὅτι τὸ δράμα ἔφτασε στὴν τελευταία του φάσι. Καὶ θότανε τόσο πολὺ γιὰ τὰ ἀπρόοπτα κόλποισα.

Κατὶ τὸ νέο ὅμως συνέβη.

Ἡ Κοραλία σηκώθηκε, κινήθηκε.

Τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ἐκείνης εἶχε τὴν ἴδια ὀψι πρόμου καὶ φρίκης.

Τὰ μάτια τῆς πῆραν μιά ἀλλόκοτη λάμψη. Κατάλαβε ὅτι ἡ ἀδελφὴ Κοραλία τοιμάζονταν νὰ ἐνεργήσῃ.

Ἀλλὰ πῶς; Θὰ ἦταν ἀρά γε ἡ τοῦ δράματος;

Ἡ Κοραλία προχώρησε πρὸς τὴν σκάλα καὶ κατέβηκε σιγὰ σιγὰ. Δὲν παθοῦσε νὰ πνίξῃ τὸν θόρυβο πού κατὰ τὰ θήματά της.

Ἀσφαλῶς ὁ ἄντρας της θὰ τὴν ἄκουσε ἄλλου εἶδος ὅτι εἶχε σηκώσει τὸ φάλι του καὶ τὴν ἔβλεπε πού ἐρχόταν.

Ὅταν κατέβηκε ἡ Κοραλία, σταμάτησε.

Δὲν εἶχε πάρει καμμιά ἀπόφασι. Τὸ εἶδος τῆς δὲν ἦταν πολὺ ἀκριβές. Ἀσφαλῶς θὰ σκεπτόταν πῶς νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Ἡ Κοραλία εἶχε δὴ τὸ μαχαίρι πού εἶχε ἐξελθὲ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ταγματάρχου. Τὴν μὴ πού τὸν ὑκότανε ὁ Ἑσέρ.

Ὅποτε γιὰ μιά στιγμή ὁ Πατρίκιος ἀμφέβαλλε, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦν νὰ ἀρπάξῃ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ χτυπήσῃ σὺζυγό της.

Ἡ ἀνθρωποκτόνος ἐπιθυμία ἦταν γραφισμένη στὸ πρόσωπό της, σὲ τὸ βαθμὸ, πού ἔκανε τὸν Ἑσέρ νὰ ἀναπνεύσῃ, νὰ προσπαθῇ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά πού τὸν περισφίγγανε πάνω στὴν κοκλα.

Ἐκείνη προχώρησε.

—Ἀ! σκέφτηκε τρέμοντας ὁ Πατρίκιος. Τί θέλει ἀρά γε νὰ κάνῃ ἡ ἀδελφὴ Κοραλία;

Ἐκύτταξε.

Παρακολουθοῦσε τὴν ματιά της καὶ δὸν εἶχε καταλάβει τὸ μυστικὸ της.

Ἡ Κοραλία κύτταξε κάτω στὸ πᾶτωμα ἓνα μαχαίρι. Τὸ μαχαίρι πού εἶχε ἐξελθὲ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ταγματάρχου, ὅταν γαίνει νὰ κόψῃ τὰ αὐτιά τοῦ Ἑσέρ.

Ὅποτε γιὰ μιά στιγμή ὁ Πατρίκιος ἀμφέβαλλε, ὅτι ἐκείνη θὰ ἔπιανε τὸ μαχαίρι... Ἐσκυψε νὰ τὸ πάρῃ καὶ σταμάτησε πάλι.

Ἐπειτα, μὲ μιά ἀπότομη κίνησι, ἀνέβη τὸ μαχαίρι.

Σχεδὸν ἀμέσως ἔκανε ἄλλα δύο ματὰ. Τὴ στιγμή ἐκείνη βρέθηκε στὸ εἶδος τῆς πολυθρόνας τοῦ Ἑσέρ.

Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε.

Ἡ ὀψι του ἦταν τραγικὴ.

Οἱ δύο σὺζυγοι κυττάχθηκαν.

Ὁ Πατρίκιος σκεπτόταν. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Τί μέρος ἔπρεπε νὰ λάβῃ στὸ μα ἐκεῖνο;

Ἐπρεπε νὰ ἐπέμῃ;

Ἐπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Κοραλία ἀπαρτύνῃ τὴν ἀνεπαισθητομένην;

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Στὴν κρύα πλάκα τοῦ νεκροτομείου

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Μονμάρτρης

—Ἐφυγε, πάει, δὲν θὰ ξανάρθῃ πιά... κούμπησε πάνω στὸ τραπέζι.

Δυὸ ὄρες τώρα περίμενε.

Σ' ἓνα ἀπόμερο τραπέζακι τῆς ταβέρνας τὸν μπάριμα-Μαρσέλ, ἐνῶ γύρω της τὰ ζευγαράκια χόρευαν μέσα στοὺς ἀνὰ μικτούς ἤχους τῆς φυσαρμόνικας καὶ τῆς κιθάρας, ἡ Λιζέτα περίμενε, περίμενε νὰ βρῇ ὁ Κλαντώ, ὁ ἀγαπημένος της.

Εἶχε ἓνα μῆνα νὰ τὸν δῇ. Τὸν θάλαν φυλακὴ ἐξ αἰτίας της. Κάποιον ἐχτύπησε μὲ μιά γροθιά καὶ ἡ ἀστυνομία τὸν ἐρρίξε στὸ μπουντροῦμι γιὰ ἓνα μῆνα.

Δὲν ἦταν ζωὴ αὐτὴ, τῶξερε ἡ Λιζέτα, καὶ ὅμως ἀγαποῦσε τὸν Κλαντώ.

Γι' αὐτὸν παράτησε τὸ σπίτι της, γι' αὐτὸν ἐγύρισε νύχτες στὰ πεζοδρόμια, γι' αὐτὸν τὴν ἀπαρνήθηκε ἡ οἰκογένειά της.

Τὸν ἀγαποῦσε.

Ἡ ζωὴ ἦταν δύσκολη. Τῶξερε ἡ Λιζέτα. Μέσα σὲ μιά θρώμικη, ἀσυγγύριστη καμαρούλα ζοῦσε τώρα ἓνα χρόνο μαζί του.

Ἕνα χρόνο!

Μὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρόνο ὁ Κλαντῶ πόσους καυγάδες ἔκανε καὶ πόσες φορές ἐπῆγε φυλακὴ.

Καὶ πάντοτε ἐξ αἰτίας της. Τὴν ἀγαποῦσε ἀρά γε πού τὴ ζήλευε ἡ ἑταίρα πλὴς θιγότανε τὸ ἀνδρικό του φιλότιμο;

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν εἰδοποίησαν οἱ φίλοι του ὅτι θὰ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴ φυλακὴ, ὅτι θάρρότανε κατ' εὐθείαν στὴν ταβέρνα τοῦ μπαρ.

Γιατὶ ἀργοῦσεν;

Μήπως; Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν! Δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ πιστέψῃ ἓνα τέτοιο πράγμα. Ὅχι.

Δυὸ μπουκάλια μαῦρο κρασί εἶχε ἀδειάσει καὶ μὲ τὸ ἓνα της μάτι ἐγενεψε τοῦ γκαρσονιῆ τοῦ τῆς φέρῃ μιά τρίτη.

Ἡ ἀπελπισία ἄρχισε νὰ τὴν γεμίζει τὴν ψυχή.

Καὶ ἂν;

Μπορεῖ... Γιατὶ ὄχι;

Ἕνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια της!

Ἐπρεσε πάνω στὸ χέρι της καὶ τὴν ἔκαψε. Ἦταν τόσο ζεστό, πού τὴν ἔκανε νὰ ἀναπνέσῃ.

Ὁ Κλαντῶ δὲν θάρρότανε!

Μιά παράξενη διαίσθησι τὴν ἔκανε νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν θὰ ξανὰβλεπε πιά τὸν Κλαντῶ.

Σήκωσε τὸ ποτήρι καὶ τὸ ἀδειάσε μὲ χρι τὴν τελευταία του σταγόνα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, τὰ ζευγαράκια ἀραιώναν, ἔφευγαν κι' ἐκείνη μόνη ἐξακολουθοῦσε νὰ πνίξῃ.

—Δεσποινὶς Λιζέτα, ἡ ὥρα πέρασε. Θὰ κλείσωμε.

Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ γκαρσονιῆ πού ἐσεύκωνε νὰ φύγῃ.

Ἐκανε ν' ἀνασηκωθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε. Τὸ κρασί τὴν εἶχε παραθερύνει.

Τὸ γκαρσόνι τὴ βοήθησε, τῆς ἔδωσε τὸ τσαντάκι στὸ χέρι καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

—Ποῦ νὰ πάω; μουρμούρισε.

—Ὅλα γύρω της στριφογυρίζανε.

Ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο καὶ παραπατώντας μπῆκε σὲ κάτι σκοτεινὰ στενά.

Ἡ κάμαρά της θρισκότανε μακρὰ, πολὺ μακρὰ, κάπου στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Παρισίου.

Δὲν βαστοῦσαν πιά τὰ ποδάσια της.

Ἀκούμπησε στὸ πεζοῦλι μιάς πόρτας κι' ἐκεῖ ἔγειρε.

Δὲν ἔνοιωσε πιά τίποτα ἡ Λιζέτα.

★

Μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τραπέζια τοῦ νεκροτομείου τῆς Μάργκ θρισκότανε ἑσπλωμένο ἓνα γυναικεῖο κορμί.

Τὸ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ ἐπάνω σκεπασμέ...

Ὁ περιεργὸς κόσμος καὶ κείνοι πού ἔχασαν κάποιον ἀπὸ θραδὺς ἔμπαιναν στὸ νεκροτομεῖο νὰ ἀναγνωρίσουν στὰ πρόσωπα τῶν ἐσπλωμένων, τὸν δικὸν τους.

Σὲ μιά γωνία ἤρεμη, χωρὶς ζωὴ, μὲ μιά μαχαίρι μόνον ἀνάμεσα στὸ στήθος, θρισκότανε ἡ Λιζέτα.

Ἕνας ἀστυφύλαξ πῆγε νὰ τὴν ξυπνήσῃ τὰ χαράματα καὶ τὸ κορμὶ ἐκύλισε κουθάρι στὸ ἔδαφος.

Ὅποτε τσάντα θρήκανε, οὔτε καμμιά ταυτότητα ἐπάνω της.

Ποιά ἦταν;

Κανεὶς δὲν ἤξερε.

Ποιὸς νὰ τὴν ἀναγνώριζε; Κανεὶς δὲν θὰ φρόντιζε νὰ τὴν γυρέψῃ.

Οἱ δικοὶ της, ἓνα χρόνο τώρα ἀπὸ τὴν πρώτη θραδὺ πού ἔφυγε, ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν νοιαστῆκανε νὰ τὴ ζητήσουν.

Καὶ ὁ Κλαντῶ;

Αὐτὸς τὸ θράδυ ἐκεῖνο μόλις ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, θρῆκε στὸ δρόμο μιά παλιά του γνωριμία καὶ διασκέδαζε μέχρι τὰ χαράματα.

Δὲν τὸν εἰδοποίησε κανεὶς.

Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς ἐφρόντισε νὰ μάθῃ ἂν ἓνα κορμὶ ἔστω καὶ νεκρὸ περίμενε κάποιον χαμόγελο παρηγορίας γιὰ τὴν τυρανισμένην ζωὴ πού πέρασε μέσα σ' ἓνα χρόνο.

ΖΥΛ ΛΥΝΤΩ

Ἐλευθερία

Μικρὰ διηγήματα

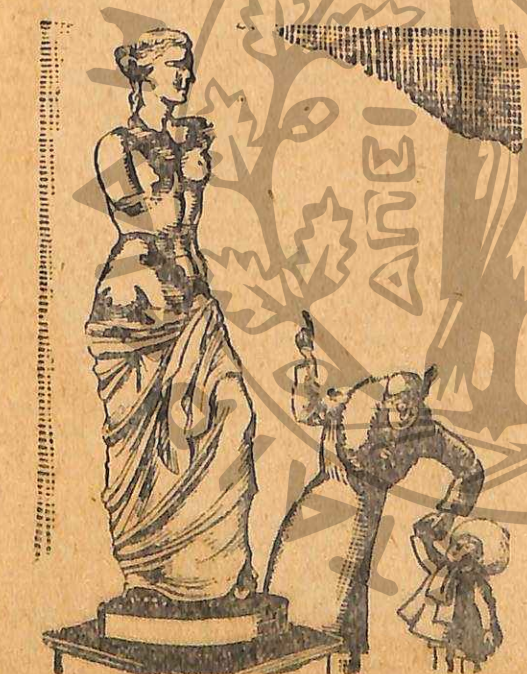
Στὰ μεγάλα καταστήματα Χάλες τοῦ Λονδίνου πού ἀπασχολοῦν χιλιάδες ὑπαλλήλους ἐργαζόταν στὸ τμήμα φωνογραφικῶν δίσκων ἡ μικρὴ Μόλλυ Φέρις πού ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν παρθενικὴ καρδιά ἓνα γερό καὶ ὡμορφο παλληκάρι — τὸν Τζιμ Πάροδ.

Ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι ἀπὸ καιρὸ οἱ δύο νέοι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ ἤξερε — τὸ κρατοῦσαν μυστικὸ γιὰ λόγους σκοπιμότητος.

Ὁ κανονισμὸς τῶν καταστημάτων Χάλες ἀπαγόρευε αὐστηρὰ τὸν γάμο στὰς

♦♦♦♦♦

ΟΡΘΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

ὑπαλλήλους τοῦ.

«Οἱ καλὲς μητέρες ἢ οἱ καλὲς ὑπάλληλοι», ἔλεγε ἀποφθεγματικὰ ὁ γέρο Χάλες, ὁ ἱδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἑταιρίας, ἐνῶ ἐπέγραφε τὴν παῦσι τῆς ὑπαλλήλου πού ἐπιχειροῦσε νὰ χορεύσῃ τὸν χορὸ τοῦ Ἡσαΐα.

Ἕνα θράδυ, ἐνῶ ἡ Μόλλυ σχολοῦσε ἀπὸ τὴν ἐργασία της, ὁ Τζιμ ἐξαιρετικὰ ἐνθουσιασμένος, τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀγάπη μου, μπορεῖς νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὸν γέρο-Χάλες. Ἀπὸ τὴν 1η τοῦ ἐρχομένου μηνὸς ὁ μισθός μου αὐξάνεται καὶ παντρεύομαστε.

Φυσικὰ ἡ Μόλλυ πῆδησε ἀπὸ τὴν χαρὰ της δυὸ μέτρα ψηλά. Ἀμέσως τὴν ἐπομένῃ ἡμέρα μίλησε στὸν διευθυντὴ της.

—Ἀπολόυμαι, φυσικά, κύριε Χάλες, ἀφοῦ παντρεύομαι, δὲν εἶνε ἔτσι; ρώτησε ὑπερήφανα.

—Φυσικά, δεσποινὶς Φέρις — γέλασε μὲ τὸ πολὺπειρο χαμόγελό του ὁ διευθυντής.

Σὰς εὐχόμαι εὐτυχία. Ἐχὼ ἤδη ἀντικαταστάτρια σὰς τὴν κυρία Μπράλεϋ, πρῶην ὑπάλληλόν μας, πού ἐπανερχεταί στὸ κατὰστημα, ἀφοῦ ἐχόρησε! ἔτσι μπορεῖτε ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος νὰ εἰσθε ἐλευθέρω. Σὰς παρακαλῶ περάστε ἀπὸ τὸ ταμεῖο.

Ἦταν Τετάρτη. Οἱ ὑπόλοιπες μέρες πέρασαν σὺν ἓνα ὄνειρο γιὰ τὴν Μόλλυ, τὸ Σάββατο ἀποχαιρέτησε τὶς φίλες της καὶ ἔτρεξε στὸν ἀγαπημένο της πού εἶχε ἤδη θυγαλεῖ τὴν ἀδεια τοῦ γάμου.

—Αὔριο στὰς ἐννέα ἀκριβῶς θὰ περάσω νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε στὸ δημαρχεῖο, ἀγαπημένη μου — τῆς εἶπε ὁ Τζιμ προτοῦ χωρίσουν. Καλὴ νύχτα, μαρό μου.

Πράγματι, τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς στὰς 9 π.μ. ὁ Τζιμ πέρασε νὰ πάρῃ τὴ νύφη. Στὰς 10 παρὰ τέταρτο ὁ γάμος εἶχε τελειώσει.

—Εἶσαι εὐχαριστημένη; ρώτησε ὁ Τζιμ, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο τοὺς μετέφερε στὸ σπίτι.

—Ρωτᾷς, λατρευτὴ μου; Φθάνει πιά μὲ τοὺς πελάτες, μὲ τὰ δράρια, μὲ τοὺς νευρικοὺς ἐπιθεωρητάς. Ἐπὶ τέλους εἶμαι ἐλευθέρη! Ἐλευθέρη! Ἀρχίζω νὰ ξαναζῶ.

Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Λονδίνου δυὸ γυναικὲς ἔπαιρναν τὸν καφέ τους σ' ἓνα φτωχικὸ δωμάτιο.

—Κύτταξε, Βάντα — εἶπε ἡ μὴ δεικνόντας τὴν ἐφημερίδα στὴν φίλη της. Κύτταξε ρε κλέμα; πού κανεὶ ὁ Χάλες.

—Βρὲ ὁ γέρο-ἐκαυτήρας, ἀναστένανε ἡ κυρία Μπράλεϋ. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐλευθερωθῶ νὰ ξαναγυρίσω στὴ δουλειά μου. Φθάνει πιά μὲ τὶς πλύσεις, μὲ τὰ σιδερώματα, μὲ τὰ σφουγγαρίσματα. Αὐτὸ τὸ διαζύγιο μοῦ δίνει τὴν ἐλευθερία μου. Ὁ γάμος Βάντα μου εἶνε σκλαβιά, σκλαβιά σκληρὴ σοῦ λέω. Εἶμαι εὐχαριστημένη πού ξαναγυρίζω στοῦ Χάλες. Ἐπὶ τέλους εἶμαι ἐλευθέρη! Ἐλευθέρη!

Τὶ ἀστεῖος κόσμος! σκεπτόταν ἡ Βάντα κατεβαίνοντας τὶς σκάλες τῆς κυρίας Μπράλεϋ. Τὰ ἴδια λόγια μοῦ ἔλεγε τὸ πρῶν ἡ Μόλλυ, ἐπειδὴ παντρευόταν, τὰ ἴδια μοῦ λέει καὶ ἡ Μπράλεϋ ἐπειδὴ χωρίζει. Τὶ ἀστεῖος κόσμος!...

♦♦♦♦♦

Ἐπὸθησα...

Ἐπὸθησα στὸ χλοερὸ σ' ὁλόδροσο θουνο νὰ ζήσω — ἂν κάποτε μπορῶ — βοσκὴ μου στο μαν (τρί σου καὶ νάρθω νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ μιά μέρα ἀπ' τὸ πικρὸ μέχρι τὸ θράδυ, μιά στιγμή νὰ ζήσω ἀπ' τὴ ζωὴ σου.

Νὰ πεταχθῶ χαρούμενος μόλις φανῇ ἡ αὐγὴ κι' ὅλη τὴ μέρα κάνοντας παρέα τῶν ἀρνίων σου, νὰ πῶ τὸ θρόνυ ὁλόφρεσκο τὸ γάλα σὺν τῇ βῆθ' ἀπ' τὰ μαστάρια γιὰ νὰ μῆν' στὸν καθάρῳ ἀρμένῳ (σου).

Νὰ ζήσω δίχως νὰ νοιαστῶ οὔτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ μ' ἄλλους λόγους ἀπὸ περὶ ἐξαιρέσια καὶ ἀπὸ

Τὸν Ἰανουάριο, τέλος, τοῦ 1935, στὴ Μόσχα ἡ Μίς Πόλ-Νὼρ παντρευόταν τὸν καθηγητὴ Γκαρμάσκιν. Ἔτσι ἡ «Μίς Πόλ-Νὼρ» ἔχασε καὶ ξαναβρέθηκε τὴν πίστιν της στὸν ἔρωτα.

Ο Κροκόδειλος

Ένα από τα πιο επικίνδυνα ζώα της Αφρικής είναι και ο κροκόδειλος.

Κάτω από το σκοτεινό πράσινο γλυώδες δέρμα του κρύβει όλη την ύπουλο στάση του απέναντι των ζώων και των ανθρώπων, τους οποίους καταβροχθίζει.

Τόσο ο γαλάζιος όσο και ο λευκός Νείλος μέχρι το Σουδάν και πέρα ακόμα είναι γεμάτοι από τα επικίνδυνα αυτά ζώα. Αλλά και όλα τα ποτάμια της Αφρικής δεν ύστερούν.

Μεγάλοι, μικροί, από ένα μέτρο μέχρι τρία μέτρα με τα τεράστια ανοιχτά στόματά τους καταβροχθίζουν τη λεία τους, ότι κι αν πλησιάση το ποτάμι για να δροσισθή.

Τα μικρά ζαρκάδια, τα ελάφια ανύποπτα γίνονται θορά των κροκοδείλων.

Ο κροκόδειλος γεννάζει αυγά στην άμμο της όχθης. Τα σκεπάζει με την άμμο και από τη θερμότητα του ήλιου ανοίγουν και βγαίνουν τα κροκοδειλάκια.

Τους κροκοδείλους κυνηγούν οι μαύροι με ένα πολύ έξυπνο τρόπο.

Εφοδιάζονται με ένα σκληρό ξύλο, στρουγγυλό και μακρουλό 10 - 12 πόντους. Το σκάβουν από την μία άκρη κι από την άλλη και μήνουν μέσα από ένα αίχμηρο σίδερο.

Χουφτιάζουν το ξύλο και προτείνουν το χέρι τους στο ανοιχτό στόμα του κροκοδείλου.

Ο κροκόδειλος μοχθηρό αλλά και κουτό ζώο, αρπάζει το χέρι.

Κλείνοντας όμως ο στόμα του, τα δύο αίχμηρα σίδηρα μπηγνουν πάνω και κάτω. Η δέ σιαγόνα σταματά στο σκληρό ξύλο. Το στόμα τότε μένει στο άνοιγμα του ξύλου, ο μαύρος αφαιρεί το χέρι ελεύθερα και οπισθοχωρεί.

Από το σκληρό όμως ξύλο προηγούμενος έχει δέσει ένα γερό μακρύ σκοινί.

Τραβά το σκοινί και με αυτό τον κροκόδειλο, ανίκανο πιά, ούτε να ανοίξη περισσότερο, ούτε να κλείση το στόμα του.

Μία φορά έξω από την κοίτη του ποταμού του επιτίθενται οι μαύροι και τον σκοτώνουν.

Οι μαύροι τρώνε τ' αυγά του κροκοδείλου, όπως και το κρέας του.

Το δέρμα του είναι πολύτιμο και χρησιμοποιείται για την κατασκευή υποδημάτων και άλλων γυναικείων ειδών από πεταί κροκοδείλου.

Ο κροκόδειλος θεωρείτο ως ζώον ιερόν την εποχή των Αρχαίων Αιγυπτίων.

Όχι μόνο ο κροκόδειλος αλλά και κάθε είδους σαύρας μικρή και μεγάλη.

Πολύ δε περισσότερο των κροκοδείλων, ο οποίος έβγαине μέσα από το νερό και το νερό του Νείλου θεωρείτο ως ιερά πηγή της ζωής.

Χωρίς το Νείλο στέρευε το πλν από την εύφορο Αίγυπτο.

Ο κροκόδειλος λοιπόν θεωρείτο ο ιερός φύλας του νερού και επομένως της πηγής της ζωής της Αιγύπτου.

Για τον κροκόδειλο πίστευαν ότι έπρεπε κάθε τόσο να εξημενίζετο και γι' αυτό όχι μόνο κατά τους αρχαίους χρόνους αλλά και μέχρι εκατοντάδες ακόμα ήταν, έρριχντο στο ποτάμι μία από τις διαλεκτότερες κοπέλες της Αιγύπτου, για να φαγηθή από τους κροκοδείλους.

Και σήμερα ακόμα το έθιμον υπάρχει, με τη διαφορά αντί να ρίχνεται ζωντανός άνθρωπος, ρίχνεται ένα δμοίωμα, μία κούκλα.

Αυτό γίνεται την ημέρα της εισροής των υδάτων στην Αίγυπτο.

Αυτή η συνήθεια είναι πολύ παλιά και υπάρχει ακόμα και σήμερα.

πο την λίμνη Τάνα και τους δύο ποταμούς το Γαλάζιο και το Λευκό.

Ο Φαραώ Ραμής ο Α΄ διατηρούσε και ειδική λίμνη έξω από τα παλάτια του, στην οποία είχε μεταφέρει κροκοδείλους για να διασκεδάξη με την ανθρωποφαγία των κροκοδείλων.

Η διασκέδασις αυτή πολλές φορές έπαιρνε όψι έορτης.

Εμοιράζοντο προσωπικές προσκλήσεις μεταξύ της αριστοκρατίας και των πριγκιπών. Το θέαμα αρχίζε με σάλπιγγες. Στη μέση της εξέδρας στεκόταν ο

Φαραώ, άριστερά και δεξιά του πληθύνοντων, οι οποίες ημίγυμνες περίμεναν να νοιώσουν το ρίγος της φρίκης για ευχαριστηθούν.

Ποιούσε να επιβληθή σιωπή.

Από τα θύματα ελύετο από το ύψος μιας εξέδρας.

Και τότε έσύροντο με τον τρόπο δεμένοι από τις ά-

ν οι σάλπιγγες, άνοιγετο του σκέπαζε την άφριδα της τότε ανάμεσα σε δύο σειρές περνούσαν τα θύματα.

Εάν συνήθως διάφοροι κραυγάζοντες πολιτικής μηχανοδότες και δοϋλοι.

Ας, έπειδη τα θύματα ήξε- περιμενε, έφερναν αντίστασι

Και τότε έσύροντο με τον τρόπο δεμένοι από τις ά-

ταν στα γυυλίσματα και στις φωνές η- δονής που θγάζουν τα στόματα των θεα- τών.

Πολλές φορές τα θύματα παλεύουν, ά- μύνονται, κουλουριάζονται, χτυπούν με τις γραθιές τους.

Αλλά το τέλος είνε μοιραίο!

Δέν είνε ένα ή δύο τα άνοιχτά στόματα των κροκοδείλων.

Είνε δέκα, πενήντα, εκατό.

τά μετεχειρίζοντο ως ιερά ζώα κι' έτσι στις τελετές τα μετέφερον στους ναούς σε ειδικό χώρο όπου εκατοντάδες απ' αυτά έσυντρόφευαν και όργιάζαν.

Είχε μάλιστα καθιερωθή και ή γνωστή ημέρα της λατρείας του κροκοδείλου, κατά την όποιαν όλη ή Αίγυπτος πανηγύριζε.

Αλλά έκτός από την Αίγυπτο και άλλες χώρες, όπως ή Αμερική και ή Α-

στηκε στα πρώ- σωπά τους για την άπρόοπτη αυτή εμφάνισι των κροκοδεί- λων.

Είχε κρατή- σει για πολύ καιρό σε διαρκή ανήσυχία ολόκληρο το κα- ραβάνι. Διότι στην πραγματι- κότητα δέν ή- σαν μόνο τρεις κροκοδείλοι ή- ταν πλήθος ολόκληρο, το ό- ποιον πρόσ στι- γμήν με τους πυροβολισμούς του έξηφάνι- σθη κάτω από τα νερά, άργό- τερα όμως και όταν πλέον ό- λοι βρίσκόντου- σαν πάνω σε στερεό έδαφος και μακριά ά- πό τα λαίμαρ- γα στόματα των θηρίων έ- κείνων ένεφανί- σθησαν περισ- σότερο άγριε- μένοι και επι- θετικοί.

Ο έξερευνη- της έπωφελήθη να σκοτώσ η πάρα πολλούς και να τους τραθήξη έπειτα στην όχθη όπου οι μαύροι βρή- καν μεγάλη ά- πασχόλησι να τους γδάρουν και να ίκανο- ποιηθούν με ένα πέτεροχο γεύμα.

Κάτι άλλο ό- ρος που δέν έβρουν οι Εύ- ρωπαίοι και τό- ποιον γνωρί- ει μόνον ή ύλη των Κα- λαούμπουμπα ακώρα είνε ό- τι το σηκότι των κροκοδεί- λων είνε ένα ά- πό τα καλύτε- ρα γιατρικά.

Οι μαύροι αύ- τοι κίθε χρόνο υποβάλλοντα- σε νηστεία 15 ήμερών.

Μετά τις 15 αυτές ήμέρες τρώνε σηκότι του κροκοδεί- λου.

Τό σηκότι του κροκοδεί- λου όπως λένε μετά την νη- στεία δίνει νέα δύναμι και κα- θιστά τους άν- θρώπους αύ- τους ισχυροτά- τους και πολ- μηρούς σε τέ- τοιο θαυμά που να είνε τό φό- βητρον όλων των γειτονικών φυλών.

ή να μας γράψουν για να καταχωρηθῇ σωστή ἡ δι-
κτύωσής τους.

Η γυναίκα που σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

υπό

ΛΟΝΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΚΛΙ

Πάρκερ, με τον οποίο και μοιάζετε. Ξέρετε ότι έχετε δύο υπέροχα μάτια; Δεν έχω ξαναδὴ ποτέ μου τέτοιο χρώμα ματιών! Υπέροχα.

Έκανε ένα βήμα μπρός και της έδωσε το χέρι.

—Θά ξαναϊδωθούμε απόψε στις έξη!

Μόλις έφυγε ο γιατρός, η Σίλλη έζητησε ένα καθρέφτη από τη νοσοκόμο.

—Όποτε μπορούσε ακόμα ν' άρέσει, μολονότι βρισκότανε σ' αυτά τὰ χάλια;

Στις πεντέμισι ξαναφώνησε τη νοσοκόμο.

—Μέσα στη βαλίτσα μου, είπε, δεν υπάρχει μια πυτζάμα άσπρη;

—Ναι, τη θέλετε;

—Ευχαριστώ. Θά ήθελα νά μου δώσετε και την ποντρά και τὸ κραγιόν που θά βρίσκεται στην τσαντούλα μου. Έλπίζω πὼς ἡ φίλη μου δεν θά ξεχάσε νά μου τὸ βάλλει.

—Έφτιασε τὰ χείλη της σιγά-σιγά με προσοχή.

Στὸ διάδρομο ἡ νοσοκόμος περίμενε τὸ νεαρό γιατρό.

—Άλλωρε και μακιγιαρίστηκε Φιάχτηκε και ζήτησε νά γίνη ώραία.

—Καλό σημείο, είπε χαμογελώντας ο γιατρός.

Μπήκε στὸ δωμάτιο και φώναξε:

—Βέβαια, έτσι... Έτσι εἶσθε ώραία. Εἶνε κρίμα νά καταστρέψετε τὴν τόση χάρι. Απόψε θά ντυθῆτε και θά κατεβῆτε στὸ δείπνο με τὸς άλλους.

Ήταν εἰδος ἀμοιῆς που ἐδίνετο στοὺς λογικοὺς ἀρρώστους και ἡ Σίλλη τὸ ήξερε, γιατί της τὸ εἶχε πῆ ἡ νοσοκόμος.

Ἡ αἴθουσα τοῦ δείπνου, κατέβαλε προσπαθείας γιὰ νά φανῇ πὶο εὐθυμη.

Ήταν στολισμένη με φυτὰ διάφορα και με λουλούδια.

—Εμοιάζε με μιὰ συνηθισμένη αἴθουσα φαγητοῦ ἐστιατορίου, με τὰ τραπεζάκια καλά προετοιμασμένα, γύρω από τὰ ὁποία καθόντουσαν ἄνθρωποι ήρεμοι και φαινομενικά καλοί.

—Έφτανε νά τοὺς κυττάξῃ ὁμως κανείς με περισσότερη προσοχή, γιὰ νά καταπλάγῃ από τὴν έκφρασί τους τὴ σθεσμένη, τίς φοβισμένες τους κινήσεις και τὰ κουρασμένα βλέφαρά τους.

—Ένας γιατρός έτρωγε σὲ χωριστὸ τραπεζάκι, προσποιούμενος πὼς διάβαζε ἐφημερίδα, ἀλλὰ πραγματικά γιὰ νά τοὺς ἐπιβλέπῃ.

—Όλων τὰ μάτια πέσανε ἐπίμονα, βαρειά πάνω στὴ νέα που βλέπαν γιὰ πρώτη φορά.

Εἶχε φορέσει ἕνα φορεματάκι από μαύρο βελούδο κλεισμένο στὸ λαιμό μ' ἕνα κέντημα από βενετσιάνικη δαντέλλα.

Ἡ νοσοκόμος τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα τραπεζάκι ὅπου βρισκότανε ἤδη μιὰ ἄλλη νέα με πονεμένη φυσιογνωμία.

—Ἡ νεότης με τὴ νεότητα, εἶπε ἡ νοσοκόμος.

Οἱ δύο κοπέλλες κυττάχτηκαν και χαμογελάσανε.

—Βρίσκεστε ἐδὼ από καιρό; ρώτησε ἡ Σίλλη.

—Πρὸ ἔξη μηνῶν. Καὶ σεις;

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἐζήτησαν τὴ Σίλλη στὸ τηλέφωνο.

καρέκλα της, που ὅλοι ξαφνιαστήκαν γὰρ της.

—Σίλλαν, εἶμαι ἐγώ, ὁ Μπάρδι. Έλαβες τὸ γράμμα μου;

—Από τὴ συγκίνησί της δεν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

—Τὸ ἔλαβα, σ' εὐχαριστῶ.

—Μὰ εἶνε δυνατόν σὺ, μιὰ νέα, ζωηρὰ ώραία κοπέλλα νά πηγαίνεις νά κλείνεις μέσα σὲ κλινική; Εἶσαι καλά, Σίλλαν...

—Ναι, Τζοβάννι...

—Και θά φύγῃς από κεί μέσα τὸ γρηγορότερο, Σίλλαν;

—Ναι, Τζοβάννι.

—Πότε; Πές μου πότε;

—Αὔριο, Τζοβάννι.

Σὲ λίγο ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικό. Δεν πίστευε τ' αὐτιά της οὔτε τὰ λόγια της.

Τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν Τζοβάννι. Έπρεπε νὰ φύγῃ.

Και τρέχοντας μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου της κλινικῆς ήρθε μπροστὰ στὸν ἀντὶ, και ἔειπε φωνές, με γέλια και με κλάμματα στὰ μάτια φώναξε:

—Εἶμαι καλά! Έντελὼς καλά! Δεν έχω τίποτα, σὰς βεβαιῶ. Αὔριο θά φύγῃ με τὸ ποδὸ τραῖνο.

—Όλοι οἱ ἄρρωστοι τὴν κύτταζαν περὶ ἐργα. Ὁ γιατρός τὰ εἶχε χαμένα.

★

—Όλη ἡ νύχτα ἡ Σίλλη δεν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι.

Μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δωματίου ὅλα φάνταζαν μπροστὰ της φωτεινά, καθαρά.

—Έβλεπε κατὶ τὸ ἀκαθόριστο και μέσα σ' ὅλα ἕναν ἄντρα. Ήταν ὁ Τζοβάννι Μπάρδι...

—Έφερνε στὸ νοῦ της ὅλες τίς συναντήσεις τους.

Δὲν ξεχνούσε ὁμως τὴν τελευταία, ὅταν πῆγαίνε νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸ γιατρό και τὸν συνάντησε στὴ γωνία.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔμεινε ἀλησμόνητη γιὰ τὴ Σίλλη.

Νύχτα, ἀργά, τὴν πῆρε ὁ ὕπνος.

Κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ἐξύπνησε πὸ λὺ ἀργά. Τὸ πρωῒνο τραῖνο εἶχε φύγει.

(Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΝΕΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

—

Δάκρυα

Μία ἐλεγεία πονετική, ἀπόψε θὲ νά ψάλλω ραίνοντας, μ', ἀνθοπέταλα τὸν ἰστίο σου ἴτια που μετ' ὁ σεληνόφωτο, σμαράγδινη ταντέλλα με τὴν καλὴ μου ἔπαιξε, μιὰ ἐρωτικὴ κοπέλλα.

—Α! μάτια! ἀλήθεια Πλάστη μου, βασιλεῖς με τὴ θλιβὴ ἀτραγοῦδιση, ὠνειρεμένη γλῶσσα. Γιατί καρδιά που πλάστηκε, μ' ἀγάπη λές μοναχά νά σούβῃ σάν ἀχνὸ κερί, σὲ τί 'ταν φταίχτρα τὰς «Τὸς ἐκλεχτοὺς, από νοῖς παίρνει ὁ θεὸς μα και μιὰ ἀγνή φιλώντας με, μοῦ λέει με λαχτάρω ξερεῖς τί μοῖπε, ἀγάπη μου, μιὰ γούστια σου.

—Χρόνο πρὶν κλείσῃ ἡ ἀγάπη σου, στὴ γωνία (θαμμένη)

Δακρῶστε κρίνοι μου, και σεις ξανθὰ ἄντικα (πῶς)

ἀνιστορήστε τὸ χαμό, στίς γύρω πετάλοδες δεν θάρῃ πιά ἡ παιδοῦλα σας, γλυκὰ νά σὰς ἄλλων συντρόφων του. Θά ἦταν μάτιας ὅλες σὲ ἀγάπη.

ANT. ΧΑΛΚΙΑΝΟΥ

ΤΗΝ 12 Ἰουλίου τοῦ 1793 ἡ Μαρία—Καρολίνα, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, προσεχώρησε εἰς τὴν ἑνωσὶν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὀργανωμένην ἀπὸ τὸν Γουλιέλμον Πίττ, ποῦ πολέμουσε τὴν γαλλικὴν Δημοκρατίαν. Ἐνῶ τὰ συμμαχικά στρατεύματα διάβαιναν τὰ γαλλικὰ σύνορα, στὴν θάλασσα γενναῖοι κουρσάροι, Γάλλοι ἢ φίλοι τῶν Γάλλων, ἀνοίγαν γιὰ λογαριασμὸ τοὺς συνεχεῖς ναυμαχίας με τὰ ἐχθρικά καράβια.

Στὴν Μεσόγειο ὀνομαστός γιὰ τὰ κατορθώματά του καὶ τὴν τόλμην του ἀρχηγὸς τῶν κουρσάρων ἀνεγνωρισμένος ἀπ' ὅλους, ἦταν ὁ Σαλθατόρε Γκαργκίουλο, ὁ ἐπονομαζόμενος Τόρε, Ναπολιτάνος ναυτικός ἄλλοτε. Φίλος με τοὺς πατριώτας ἐκείνους ποῦ ἀγωνίζονταν γιὰ τὰ ἱδανικά τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος, εἶχε ἀναλάβει νὰ ἐμποδίσῃ καὶ νὰ καταστρέφῃ με κάθε τρόπο τὸ ἀγγλικὸ ἐμπόριο τῶν ἀποικίων καὶ τῆς Μητροπόλεως.

Ὁ Σαλθατόρε, ὅταν πρωτοδύνηκε κουρσάρος με μερικοὺς ἄλλους συντρόφους, περιωρίζετο σὲ μικροαἰχμαλωσίες κατὰ μήκος τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου, ὅταν ὁμως ἔιασθε πὼς οἱ Γάλλοι πολέμουσαν γιὰ ψηλότερα ἱδανικά, τότε ἀπήντησε με ἐνθουσιασμὸ στὸ κάλεσμά τους.

Ἀρμάνωσε γερὰ τὸ παλὸ θρίκιο τοῦ «Ἐλευθερία» καὶ ρίχτηκε με ὀρμὴν στὰ νερά τῆς Μεσογείου, κυνηγώντας τὴν περιπέτειαν. Ἐφτασε λίγος καιρὸς γιὰ νὰ γίνη ὀνομαστός σ' ὅλους τοὺς ναυτικούς κύκλους καὶ τὸ καράβι του ἀποτελοῦσε τὸν τρόπο τῶν ἐμπορικῶν ποῦ ταξίδευαν στὴν ρότα του.

Ένας γενναῖος καπετάνιος

Από τὴ ζωὴ τῶν ἡρώων

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι ποῦ πολλὰς φορὲς ὁ Τόρε πολέμησε σκληρὰ, ἡ «Ἐλευθερία» ἐνῶ ταξίδευε ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Γένοδας, ἔπεσε σὲ μιὰ τρομερὴ καταιγίδα. Ὁ κουρσάρος με τὸ πλήρωμά του—ἀποτελούμενο ἀπὸ Ναπολιτάνους, Κορσικανούς καὶ Μαρσελιέζους «μόκος»— πολέμησε γερω στὸν φοβερὸ μαῖστρο ποῦ σήκωνε θουὰ τὰ κύματα καὶ κατάρθωνε νὰ κρατῇ ὀπωσδήποτε τὸ παλὸ θρίκιο ἀπάνω στὸν καιρὸ. Τὸ καράβι ἐτίριζε, θουτοῦσε, χανόταν στὰ βάθη τῆς Μεσογείου, ἀλλὰ οἱ ἀτρόμητοι ναυτικοὶ κατάρθωναν ἔπειτα ἀπὸ ἐπικές προσπάθειες νὰ τὸ ξαναφέρουν στὸν ἄφρο, λουόμενοι ἀπὸ τὰ κύματα ποῦ σάρωναν τὸ κατὰστωμα. Τέλος πρὸς τὸ θράβυ ὁ ἀέρας κάπως κόπασε, τὸ ἱστιοφόρο δεν ὑπέφερε τόσο πιά καὶ τὸ πλήρωμα ἐτοιμαζέτο νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ὅταν ἕνας γερο-θαλασσόλυκος ἀντελήφθη μιὰ μεγάλη τρύπα στὴν «μάσκα». Τὸ θρίκιο ἔκανε νερά! Ἡ κατάσταση ἀρχίζει νὰ γίνεταί καὶ πάλι ἀπελπιστική. Τὸ κῆτος εἶχε ἤδη ἔξῃ πόδια νερὸ καὶ ἀργὰ θέβαια, ἀλλὰ σταθερὰ ἡ «Ἐλευθερία» βούλιαζε.

—Όλες οἱ θάρκες στὴν θάλασσα! διέταξε ψύχραιμα ὁ Τόρε.

Σὲ λίγο, ἐνῶ τρεῖς θάρκες ἀπομακρυνόταν, ἡ «Ἐλευθερία» χανόταν κάτω ἀπὸ τὰ νερά. Ὁρθὸς στὴν πλώρη τῆς πὶο μεγάλης, ὁ Σαλθατόρε παρηκολούθησε τὴν ἀγωνία τῆς ἀγαπημένης τους «Ἐλευθερίας», ποῦ εἶχε συμμερισθῇ τοὺς ἀγῶνας του καὶ τὰς περιπέτειάς του.

—Πτωχή μου «Ἐλευθερία»—μουρμούρισε— δεν θά με ὠδήγησῃ ποτέ πιά στὴν μάχη καὶ στὴν νίκη!—καὶ ἕνα δάκρυ κύλισε στὰ ἡλιοκαυμένα του μάγουλα.

ζητήσεις καὶ γι' αὐτὸ συνέχισαν τὴν ρότα του. Ξαφνικά ἐνῶ ἤδη πλησίαζαν στὴν ἀκτὴ, ἕνα μεγάλο τρικάρτο μπῆκε στὸν δρόμο τους.

—Χίλιοι διάβολοι! θλαστήμησε ὁ Τόρε, ποῦ με μιὰ ματιά ξεχώρισε τὸ ἱστιοφόρο ὡς ἕνα ἐμπορικὸ ἐγγλέζικο.

—Σύντροφοι—φώναξε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σκέψεως— ἀν θέλετε ἀπόψε τὸ θράβυ τὸ ὥραιο αὐτὸ τρικάρτο θ' ἀλλάξῃ ὄνομα, θὰ τὸ βαπτίσουμε «Ἐλευθερία».

—Ζήτω ὁ ἀρχηγός μας.

Ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ὁ Τόρε, διέθυνε τὴν θάρκα του πρὸς τὸ ἐγγλέζικο, ἐνῶ οἱ κουρσάροι ἐτοιμάζαν τὰ τρομπόνια καὶ τοὺς μπαλτάδες τους, ποῦ ἔκρυψαν κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα. Ἐπειτα μ' ἕνα κόκκινο πανί ποῦ ἔφεραν, μασκάρεψαν γλήγορα τὴν θάρκα σ' ἕνα ἀκίνδυνο ψαράδικο καὶ πλεύρισαν, τὸ ἱστιοφόρο ποῦ ἀνυπόπτο ἔφησε τοὺς κουρσάρους νὰ τὸ πλησιάσουν.

Ὁ Τόρε με ἕνα ζευγάρι πιστόλες κρυμμένες στὴν μέση του, σκαρφάλωσε στὴν γέφυρα τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ προχώρησε στὸν Ἐγγλέζο καπετάνιο, ἤθθεν νὰ τοῖ προσφέρει τὰ ψάρια του.

Οἱ περιπέτειές του καὶ τὰ ταξίδια τοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον τοῦ εἶχαν μάθει λίγες λέξεις ἐγγλέζικες, ποῦ χρησιμοποιοῦσε αὐτὴ τὴν στιγμὴ διασκεδάζοντας τὸν καπετάνιο καὶ προσελκύοντας τὴν προσοχὴ τοῦ πληρώματος.

Ἐν τῷ μεταξύ δεκατέσσερα ἡλιοκαμένα πρόσωπα δεκατέσσερες ἀνδρες εὐλύγιστο σάν πῆλκοι σκαρφάλωσαν στὸ κατὰστρωμά Κρατοῦσαν ἀνάμεσα εἰς τὰ δόντια κυρτὸ

μαχαίρια, ἐνῶ στὰ χέρια ἀπὸ μιὰ πιστόλα κ' ἕνα ναυικὸ μπαλτά.

—Λοιπὸν, πλοίαρχε, —ἐξηκολούθησε ὁ Τόρε— θέλετε ἕνα δέγμα ἀπὸ τὰ ψάρια μου; Νά, ὀντε δεκατέσσερα υπέροχα σκυλάψαρα ποῦ εἶνε στὴν διάθεσί σας!

Ὁ Ἐγγλέζος ναυτικός δεν γελοῦσε τὰ Τουναντίον εὗρισκε τὸ ἀστεῖο πολὺ χονδρὸ καὶ κακοῦ γούστου, καὶ με τρόπο ἐπιχείρησε νὰ ὑποχωρήσῃ γιὰ νὰ ἀμυνθῇ.

Ἀλλὰ ὁ Τόρε τοῦ ἐμποδισε τὴν ὀπισθοχώρησιν.

—Σιγά, καπετάνιο, πρέπει νὰ εἰσθε πὶο δακρηνικός σὲ ἀνθρώπους σάν καὶ μὰς.

Ἐνῶ παρακολουθοῦσε με τὴν ἄκρην τοῦ ματιοῦ του ἕναν ναυτικὸ ποῦ με τρόπο τραβάγε μιὰ πιστόλα ἀπὸ τὸ ζωνάρι του. Μ' ἕνα πῆδημα ρίχτηκε ἀπάνω του καὶ τὸν ἐπάλωσε ἀναίσθητο στὴν «κουβέρτα».

—Καὶ τώρα ἀναστὰ! ἀντιστά! ἀντιστά!

KATINA A. PATZ

Ο ΦΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΚΑΡΠΟΥΖΙ 50 ΟΚΑΔΕΣ

Σ' ένα χωριό κοντά στο Νείλο, ο χωρικός Χάγκ "Αμπιντ είχε ένα μπουστάνι στο οποίο φύτευε καρπούζια.

Ειδικώς τα καρπούζια του Νείλου είνε μεγάλα, τόσο που ένα γαϊδουράκι φορτώνεται ένα από τη μία μεριά κι' ένα από την άλλη.

"Εκείνο το χρόνο όμως ο Χάγκ "Αμπιντ είδε να θγαίνει στο μπουστάνι του κάτι το υπερφυσικό, το τεράστιο.

Μεγάλωνε γρήγορα και καταπληκτικά. Τέλος μία μέρα θέλοντας να κάνει ρεκλάμα του μπουστανιού του έκοψε κι' έφερε πάνω σ' ένα καρροτσάκι το τεράστιο καρπούζι.

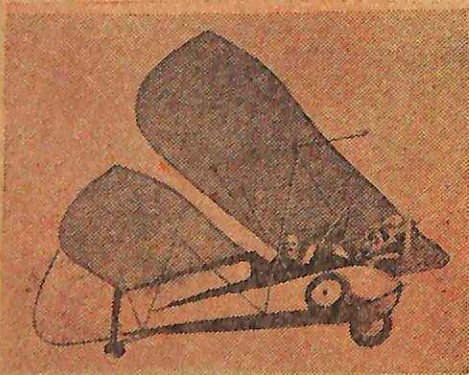
Το έκανε δώρο σ' έναν "Αγγλο περιηγητή, ο οποίος περνούσε από το χωριό και στάθηκε να αναπαυθεί ένα θράδυ.

Ο "Αγγλος, κατάπληκτος, έ φωτογράφησε το καρπούζι, το μέτρησε, το ζύγισε και τέλος έβγαλε το σουγιά του και τ' νοίξε.

"Ήταν κατακόκκινο και γλυκύτατο.

★

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

"Ενας νάνος της "Αεροπορίας που διέδη κατ' αυτές την Μάγχην, είνε έφοδιασμένος μ' ένα μοτέρ οίκτω ιππων και ύψώνεται ευχερώς έως τα 300 μέτρα.

★

Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

"Όσα χρόνια κι' αν περάσανε, δσα Ί-χνι παλιά κι' αν έσκέπασε ή μύδα, ο Τζο-βάνι Ζάνανι δέν έννοιει να θγάλη από το κεφάλι του εκείνο που του κληροδότησεν ο προπάππος του το 1805.

Και τότε ο πρόγονος άνωμάζετο Τζο-βάνι Ζάνανι.

"Όταν πέθαινε λοιπόν από ιδιοτροπία γεροντική, άφησε κατάρρα σέ κείνους από τους άπογόνους του που δέν θα χρησιμοποιούσαν το καπέλλο του για τίς ή-μέρες που θα πήγαιναν στην έκκλησία και στόν περίπατό τους στην πλατεία τίς Κυριακές.

Κάτι το πιο σκληρό είνε εκείνο που άναγράφει για διαθήκη του.

"Ότι άποκληροδόνται οι άπόγονοι, αν δέν συμμορφωθούν με την επιθυμία του.

Κανείς λοιπόν από τους άπογόνους δέν θέλει να χάση την τεραστιά κληρονομία των Ζάνανι, ή οποία περιλαμβάνει 25 πύργους και χιλιάδες στρέμματα γής, στα βόρεια της "Ιταλίας.

★

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο άκοσμάτης Φίλιπ Τζόχαν στοιχημά-τισε με τον "Αμερικανό τραπέζιτη Κλάρκ Φάλσεν 10.000 δολάρια, πώς θα κέρδιε αυτό το ποσό, αν μπορούσε να περάσει τους κεντρικότερους δρόμους της Νέας

Θαία όπως περνούν όλοι οι άνθρωποι με τα πόδια, αλλά... με τα χέρια.

Το περπάτημα αυτό θα διαρκέση άκρι-βώς μία ώρα και ο Τζόχαν είνε υποχρεω-μένος σέ όλο αυτό το διάστημα να μην πατήση το πόδι του χάμου.

Φαντασθήτε λοιπόν τους Νευιορκέζους να θλέπουν επί μία ώρα να περπατά δί-πλα τους ο Τζόχαν διαρκώς με τα χέρια κάτω και τα πόδια τεντωμένα έπάνω.

★

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΤΑΝ!

Στα νότια μέρη της Μαδαγκασκαρης υπάρχει ένα φυτό, το όποιον φυτρώνει μο-νάχα σέ "εροτοπιές.

Το φυτό αυτό έχει φύλλα μυτερά, τα όποια μυρίζουν έλαφρά σαν τα φύλλα της λεμονιάς.

Οι μαυροι το μαζεύουν κατά το Δεκέμ-βριο και το άφίνουν να ξεραθής μέσα σέ διπλωμένα πανιά.

"Όσο πιο παλιό είνε, όπως λένε, τόσο και μεγαλύτερη αξία έχει.

Το χρησιμοποιούν δέ για μία πολύ πε-ρίεργη περίπτωση: «Για τόν έρωτα».

★

ΤΟ ΚΙΝΙΝΟ

Οι πρώτοι που εγνώρισαν το φυτό Κίνα από το όποιον θγαίνει το κικίνο ήσαν οι άγριοι του Περού, οι όποιοι το μετεχει-ρίζοντο όταν τους έπιανγν κουάρες και μασούσαν τα φύλλα του φυτού.

Το 1638 ο "Ιωάννης Δελβίδος Ιατρός της Ισπανικής αϋλής έστειλε για πρώτη φορά τα φύλλα της Κίνας στην "Ισπανία.

Εκτοτε οι "Ιησουίτες άρχισαν να προ-μηθεύωνται άπ' ευθείας από τους Ιεραπο-στόλους του Περού τα φύλλα, τα όποια έμοιράζον τριμμένα σέ σι-νή στους διά-φορους πτωχούς.

Το 1849 μετεφέρθη και στη Γαλλία.

Ιελευταίως στην Πράγα ένας άπατηθείς σύζυγος σοφίστηκε τόν άκόλουθο τρόπο για να έκδικηθής. Προφασίστηκε μία έκδρομή και παρέσυρε την γυναί-κα του με τόν φίλο της στην έσοχή. "Εκεί θγάζοντας το περίστροφό του κα-τάρθωσε να δέση τους δύο έραστές έπάνω στο αυτοκίνητο κι' έπειτα το ώδή-γησε προς ένα θάραθρο, ένφ αυτός πηδούσε έγκαίριος. Εύτυχώς ένα δένδρο συνεκράτησε το αυτοκίνητο στο χείλος του γκρεμού, ούτως ώστε οι δύο έρα-στοί να πάσαν άναίστες να σώθουν.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΙ

ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ ΤΟ 23ο ΠΑΤΩΜΑ

Ο Κλάβινς Ρους ο μεγαλύτερος άκρο-βάτης της "Αμερικής που παίζει στο Ισ-ποδόρμιο της 26ης Λεωφόρου, άνήγγειλε ένα θράδυ στο κοινό του Ιπποδρόμιου δ-ι την τάδε ήμέρα και τάδε ώρα θα πέση από το 23ο πάτωμα ενός ούρανοζύστη Μπροστά σ' αυτό το τσίτι υπάρχει μία μεγάλη πλατεία.

"Από το πρωί λοιπόν οι διάφοροι περ-εργοι μαζευτηκαν για να δούν τόν Κλα-βινς.

Πράγματι την ώρισμένη ώρα ο Κλάβινς πέρασε ανάμεσά τους, χαιρέτησε το πλῆ-θος που τόν χειροκροτούσε και ανέθηκε με τόν άνελκυστήρα μέχρι το 23ο πάτωμα Γδύθηκε κι' έμεινε μ' ένα μαγιά.

Τότε σαν νάταν κολυμβητής που θάπ-φε σέ θάλασσα ρίχτηκε κάτω με τα μού-τρα κάνοντας διαρκώς τουίμπες τόν άέρα.

Ο "Ιλιγγος και ή άγωνία του κοινού είχε φθάσει στο κατακόρυφον. Πολλές γυ-ναίκες έλιποθύμησαν.

Τη στιγμή όμως που περνούσε το δευ-τερο πάτωμα, δυο συνάδελφοι του άνω-ξαν άμέσως μία γερή κουβέρτα από κά-τω του άκριβώς και τόν δέχτηκαν στην άγκαλιά τους.

Ο πανζουρλισμός του κοινού ήταν ά-περίγραπτος.

Τόν μετέφεραν πτά χέρια με μία πρην-ιατική απόθεσιν.

"Από το θράδυ εκείνο το Ιπποδρόμιο άναγκάστηκε να προσθέση άλλα χίλια κα-θίσματα, μεγάλωνοντας την πλατεία, ά-πό τόν κόσμο που έρχότανε να θαυμάση τόν Κλάβινς στα γυμνάσματά του.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΣΚΩΦ

"Ενα γιγάντιο άνάγνω-σμα πάθους, αίματος και φρίκης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — "Ο θα-ρώνος Κρέδερ, ένας παράξενος και δύστροπος πλούσιος γέρος, παντρεύει την όρφανή άνηψια του Μαργαρίτα με τόν θαρώνο Ζύλ ντε Μιρμόν, άνώ-τερο αξιωματικό, κληρονόμο μεγάλου δνόματος, αλλά σχεδόν πτωχό. Άμέσως μετά το γάμο, ο γέ-ρος δηλώνει στους νεονύμφους, ότι δέν πρέπει να περιμένουν καμιά σοβαρή κληρονομία άπ' αυτόν, αλλά μόνον όσο ζή-θα τους δινή ένα μέρος από τα εισοδήματά του. "Ο Ζύλ μετά το γάμο παραιτείται από τόν στρατό και άρχίζει να κάνει μία ζωή θορυ-βώδη, χωρίς όμως να παύη ν' αγαπά ή γυναίκα του. Οι συχνές άπουσίες του χαλαρώνουν έν το-ύς τους τρυφερούς δεσμούς του με ή Μαργαρίτα, ή οποία έχει αλλάξει έντελώς άπέναντί του.

"Ενα θράδυ, ο Ζύλ έπιστρέφει ναρίς στο σπίτι, αλλά ή Μαργαρίτα λείπει. Την περιμένει άησυχος και την θέλει νάρχεται έπειτα από την ώρα του φαγητού. Ταραγμένη ή Μαργαρίτα δικαιολογείται ότι είχε πάει στο σπίτι μιάς φίλης της, όπου έπαι-ξε πιάνο ή διάσημος πιανίστρια Σαντινί. Ξαφνικά ο κομής διαδάζει στην έφημερίδα, ότι ή πιανίστρια είχε πεθάνει εκείνη την ήμέρα. "Η Μαργαρίτα θ-μώς διαλογίζεται και παλι την καθυστέρησή της και, όταν ο κομής πείθεται, ψιθυρίζει ταραγμένη:

— Παρά λίγο να προδοθώ!...

"Η ζωή εξακολουθεί ετσι, χωρίς ένδιαφέρον, ό-ταν ή Μαργαρίτα μένει έγκυος. "Η έγκυμοσύνη της όμως παρουσιάζεται επικίνδυνη και ο οικογενειακός γιάτρος Σαθωρόλ έκφράζει σοβαρούς φόδους. Τέ-λος φθάνει ή ημέρα τουτοκετού και ή Μαργαρίτα, που λιποθυμεί από τους πόνους, γεννά ένα κορίτσι νεκρό. "Η Μαργαρίτα μένει άναίσθητη όλη τη νύ-χτα. Στο διάστημα αυτό ο γιάτρος Σαθωρόλ πει-θεί τόν κομνη να άντικατάστηση το πεθάνον παιδί μ' ένα όργανο έρέφους που του είχαν έμπιστευθή και το όποιον λείει να παρουσιάσουν στη Μαργαρίτα για παιδί της.

—Θα πάω —λέει ο γιάτρος— στο Δημαρχείο και θα δηλώσω ότι πεθανε το παιδί της Μοργγκάν-δης. Κανείς ποτέ δέν θα μάθη την άλήθεια. Ούτε ο σωεφός του κοριτσιού, ονο-τρία χρόνια μεγαλύτε-ρος, που βρίσκεται στο ορφανοστροφείο.

Η νύχτα γίνεται ή αντικατάστασις και το πρωί, που ζυγιά ή Μαργαρίτα, της παρουσιάζουν το ζενο κορίτσι για δικό της.

Ο δύσκολος τοκετός, όμως, έχει εξαντλήσει τε-λείως ή Μαργαρίτα, ή οποία διατρέχει κίνδυνο να πεθάνη. Τότε ο γιάτρος Σαθωρόλ συγκαλεί Ιατρι-κό συμβούλιο και φέρνει τους γιάτρούς Βιλιέρ, Λεθάρουα και Ροσκωφ. Οι τρεις γιάτροι εξέτασαν την σθενή. "Όταν όμως φθάνη ή σειρά του Ροσ-κωφ, ενός νέου μελαχροινού και ωραίου γιάτρού, ή Μαργαρίτα δείχνει μία παράξενη συγκίνησι. "Ε-νας τρυφερός διάλογος, που δέν άκούεται από τους άλλους, διεάγεται μεταξύ του νεαρού γιάτρού και της Λεωφ.

— Η κόρη αυτή είνε δική σου! ψιθυρίζει σέ μία στιγμή ή Μαργαρίτα...

Σέ λίγο γίνεται Ιατρικό συμβούλιο, στο όποιον ο Ροσκωφ πρότεινε να γίνη μεταγγίσις αίματος στην Λεωφ. Είνε ο μόνος τρόπος να σωθ.

Οι γιάτροι συμφωνούν και ο Ροσκωφ άναλαμβάνει να πείση τη Μαργαρίτα να δεχθ.

"Η Μαργαρίτα στην άρχή άρνείται άποφασιστικά. "Ο Ροσκωφ όμως έπιμένει:

— Το θέλω! της λέει.

"Η Μαργαρίτα δέχεται και τότε ο Ροσκωφ της γνωρίζει ότι θα της μεταγγίση το αίμα της αδελ-φής του, της Μάρθας.

— Το αίμα αυτό, της λέει, θα μās συνδέση πε-ρισσότερο.

Πράγματι, το πρωί της άλλης ήμέρας γίνεται ή μεταγγίσις και ή Μαργαρίτα άρχίζει άπο τότε ν' αναλαμβάνη.

"Απο την εποχή εκείνη έπέρασαν 1/ χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα έσημειώθηκε ή έξαφανισις του Ι-ατρού Ροσκωφ, ο όποιος λίγες ήμέρες έπειτα άπο την ήμέρα που έγινε ή μεταγγίσις, έφυγε για τη Ρωσία, όπου τόν είχαν καλέσει οι μινεριστά. Ά-ναισθητός σε μία συνωμοσία εναντίον του Ισάρου, συνελήθη και έστάλη στη Σιβηρία, καταδικασμέ-νος σέ ισόβια δεσμά.

Κατά τη διάρκεια αυτών των 18 χρόνων, ή ά-δελφή του Ροσκωφ, Μάρθα, ζούσε μέσα στον πυρ-γό Φουερόλ, μαζί με την Μαργαρίτα, με την ό-ποια είχε συνδεθ με στενή φιλία. Η Λεωκή, ή κο-ρη της Μαργαρίτας, είχε γίνει πιά μία όμορφη κο-πέλλα, που βόμκε στη ήμερτά της τόν Ροσκωφ. "Ο θαρώνος Κρέδερ έζούσε ακόμα. "Ο γιάτρος Σα-θωρόλ όμως είχε πεθάνει, παίρνοντας στόν τάφο το μεγάλο μυστικό της καταγωγής της Λεωκής, που τάρα μόνο ο κομής εγνώριζε. Έκτος από τη Λεω-κή, ή κόμνη είχε άποκτησει ένα παιδί ακόμα, τόν Μορίς, 3 χρόνια μικρότερο.

Η θραύς που έναρτίζει ή ιστορία —έπειτα από 18 χρόνια—, στόν πυργό γίνεται χορός μεταμ-φοσμένων. "Η Μαργαρίτα ήταν σ' ένα μικρό αλολό-γιο, όταν μπροστά της παρουσιάζεται ένας άντρας, 40 χρόνων περίπου, ντυμένος Μεσοποταμής. Είνε ο Ροσκωφ! "Η Μαργαρίτα δοκιμάζει μεγάλη έκπλη-

ει. "Εκείνος της διηγείται τα "θασανιστήρια που θ-πέστη, ως ότου κατορθώση να θραπεύη από τη Σιβηρία. Σέ λίγο τόν συνιστά την κόρη τους, τη Λεωκή, την όποια ο Ροσκωφ θέλει με συγκίνησι. "Η Λεωκή συνιούεται από τόν νεαρό μαρκήσιο ντε Τεβάν, που την αγαπά. "Αργότερα έρχεται και ο κομής, ο όποιος σφιγγει με χαρά το χέρι του για-τρού. Τόν παίρνει μαζί και ανεβαίνουν στο έπάνω διαμέρισμα, για να όρη ο Ροσκωφ την αδελφή του.

Εν τω μεταξύ στην αϊθούσα μπαίνει ένας νέος 20 χρόνων, μεταφυσισμένος σέ σπουδαστή του με-σολάνους. Είνε ο Πέτρος Μοργγκάν. Σ' αναγκά η Λεω-κή και της εξομολογείται τόν έρωτά του. "Ο Πέ-τρος Μοργγκάν είνε αδελφός της Λεωκής. Αυτό όμως μόνον ο Ζύλ το ξέρει, ο όποιος είχε φροντίσει να τόν πάρη από το ορφανοστροφείο και να τόν σπου-δάση γλύπτη.

Αυτή την τρυφερή συνομιλία του Πέτρου με τη Λεωκή, παρακολουθούσε με ζηλοτυπία ο μαρκήσιος ντε Τεβάν και ο πατέρας της ο Ζύλ.

Σέ λίγο και ο μαρκήσιος ντε Τεβάν την ξεμο-νοχάει στο κήπο και της εξομολογείται κι' αυ-τός τόν παράφορο έρωτά του. Τα τρυφερά λόγια του ντε Τεβάν της προκαλούν συγκίνησι.

"Όλη τη νύχτα ή Λεωκή έμεινε άγρυπνη, γιατί δέν ήξερε αν αγαπούσε τόν Πέτρο ή τόν ντε Τε-βάν.

Την άλλη μέρα ο ντε Τεβάν παρουσιάζεται στόν κήπο και τόν ζητάει τη χείρα της κόρης του. "Ο κομής άρνείται με τη πρόφασι ότι ή Λεωκή είνε ά-κόμη μικρή. "Εμπεδώνει ή Μαργαρίτα, ή όποια κα-τηγόρει τόν Ζύλ, ότι μισεί την κόρη του άπο άρκε-τό καιρό και γι' αυτό δέν θέλει την εύτυχία της.

"Η κόμνησος φεύγει θυμωμένη και ο Ζύλ ρίχνε-ται σέ μία πολυθρόνα και κλαίει. "Ο Ζύλ αγαπού-σε τη Λεωκή. "Όταν μεγάλωσε, έννοιωσε να τόν φλέ-γη το πάθος γι' αυτό το φάισ κορίτσι, που όλος ο κόσμος το ένόμιζε για κόρη του. Άποφασισμένος να καταπνίξη το πάθος του, της φερνόνταν ψυχρά, πράγμα που δυσάρεστουσε τη Λεωκή.

Σέ λίγες μέρες ο Κρέδερ διαδάζει στο Ζύλ τη διαθήκη του, δια της όποιας άποκληρώνει όλους και άφίνει γενικό κληρόνιο τόν Μαυρίκιο. Είς μά-την ο Ζύλ και ή Μαργαρίτα προσπαθούν να τόν πείσουν ν' αφήση μέρος της περιουσίας και στη Λεω-κή. "Ο θαρώνος είνε άμεταπειστος.

"Η Μαργαρίτα εκμυστηρεύεται αυτό το μυστικό στόν Ροσκωφ. "Εκείνος άναγκάσει, γιατί ή κόρη του ή Λεωκή θα μείνη πτωχή.

Φεύγοντας, περνάει από το ύποστατικό, όπου συ-ναντά τόν έπιστάτη Γιάννη Μώρ. Ένας άρρωστο άν-θρωπο, που πάσχει άπο παραφροσείς και μανίαν καταδιώξεως. Οι κρίσεις του έρχονται τη νύχτα και κανείς δέν το ξέρει, έκτος από το Ροσκωφ, ο όποι-ος τού δίνει να πάρη έναφάρμακο.

Το φάρμακο αυτό έχει θάλασσα έπίδρασι στο Γι-άννη Μώρ, τού όπολου προκαλεί ισχυρότερες κρί-σεις παραφροσύνης. "Ενα άπογευμα ο Ροσκωφ θέ-λει το Γιάννη Μώρ σέ κατάστασι εξάμεως, τού θέ-χνει το θαρώνο Κρέδερ που κοιμώταν κάτω από μία λευκά, και τού λέγει:

— Αυτός είνε ο δικός σου, που θέλει το κα-κό σου!

Σέ λίγο, ο όπηρέτης τού Κρέδερ Καραντέκ γυ-ρίζει και θέλει τόν άρρωστο του στραγγαλισμένο. Γρέχει στόν πυργό και είδοποιεί την οικογένεια τού Ζύλ. "Αργότερα καταφθάνει και ο άνακριτής κι Πουλεβέρλε, με τόν αστυνομικό Φλαγκάρ και άρχί-ζουν άνακρίσεις.

"Εποφελούμενος ο Ροσκωφ με τη θοήβη του μανιακού Μώρ κατάρθεσε να κάνει άλλα δυο έγ-κλήματα. Το τελευταίο είνε το κηρύσμα Ζύλ. "Ο Ζύλ όμως δέν πείθεται. Τόν κρέβουν κι' έτσι οι τρεις άνδρες, ο Καραντέκ, ο Φλαγκάρ και ο Ζύλ ά-ποφασίζουν να συλλάβουν το Ροσκωφ και να τόν δικάσουν ν' όνοι τους.

Σ' άναμεταξύ ο Μώρ έφυγε από το λήθαργό που έχει πέσει.

"Ο Φλαγκάρ τού εξήστορε όλα όσα έχει κάνει σέ στιγμές τρέλλας του.

Κατάπληκτος μόλις φώναξε, δέν μπορεί να τ' άποτήνη και πηγαίνει να θροσίση το κεφάλι του κάτω από το νερό της άντλίας.

Το κρανίο του όμως δέν έδρουσίστηκε καθόλου.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

"Απ' εναντίας υπέφερε ακόμα πιο πολύ, τα δυο του χέρια σφιγγανε το μέτωπό του και έκλεινε τα μάτια του κάνοντας μορφασμούς που δείχνανε πως υπέφερε

"Υπό "Ιουλίου Μαρύ

τρομερούς πόνους.

—Αυτό είνε τρομερό, έλεγε, σαν ναχω μέσα στο κεφάλι μου φλόγες.

"Εβγήκε τρικλίζοντας και προχωρούσε προς το δάσος τού Μαρσειώ, όπου έρρεε το όμορφο ποταμάκι της "Υδέττης.

—Καλύτερα να τελειώνω μία ώρα άρχί-τερα, έλεγε περπατώντας... θα πάω να πνιγώ...

"Αλλά οι δυνάμεις του τόν είχανε αφή-σει.

Στη μέση της αϋλής άναγκάστηκε να σταματήσει.

Κάθισε στο τιμόνι τού κάρρου, νομίζον-τας ότι είχε μια άπλη ζαλάδα. Είχε τρο-μερή άδυναμία, αλλά με την άδυναμια αυτήν θα έρχότανε και ή έγκεφαλκή δια-τάραξις.

"Όταν συνήληθε, αντί να πάη προς την "Υδέττην, έγύρισε στό ύποστατικό, έκά-θησε και έμεινε για πολλές ώρες άκίνητος.

Οι έργάτες τού ύποστατικού βλέποντάς τον, τού μιλούσανε και μη λαμβάνοντας καμιά άπάντησι, λέγανε:

—Ο άφέντης δέν είνε πάλι στά καλά του, κάτι τυχνά τού έρχεται τώρα, δέν θα έχη καλό τέλος.

"Αρχισε να νυκτώνη, αλλά ο Γιάννης Μώρ δέν το επρόσπεξε και έμεινε χωρίς φως.

"Η φωτιά είχε σβύσει και ή στάκτη εί-χε κρυνώσει, αλλά ο έπιστάτης δέν άφινε το τζάκι.

Τί σκεπτότανε;

"Η ιδέα της αυτοκτονίας που τού είχε έρθει την ώρα που έχανε τα λογικά του, αυτή ή ιδέα κατέτρωγε το νού του.

"Ο Γιάννης Μώρ ήτανε τρελλός και δ-μως σκεπτότανε ν' αυτοκτονήση.

Πρό όλγυο, όταν είχε τα λογικά του, είπε:

—Θα αυτοκτονήσω, για να φυλάξω τόν έαυτόν μου από νέους φόνους.

Τώρα δέν μπορούσε πιά να κάνει τέτοια σκέψι, γιατί ήτανε πλέον τρελλός, αλλά ή ιδέα της αυτοκτονίας δέν τόν είχε αφή-σει.

Και σκεπτότανε να την πραγματοποιήση.

Μετά τα μεσάνυχτα σηκώθηκε από τη θέσι του.

Μήπως παρ' όλην την τρέλλαν του είχε συλλάβει κανένα παράδοξο σχέδιο; Θά το δούμε.

"Αναψε ένα λυχνάρι που θρισκότανε κρεμασμένο στο τζάκι με άλυσίδα.

"Επειτα κατέβηκε ήουχα στό ύπόγειο.

"Εχωσε ένα καφί στόν τοίχο και κρέ-μασε το λυχνάρι.

"Ανέθηκε από το ύπόγειο, έπέρασε ά-π' την αϋλή τού ύποστατικού και πήγε στην αποθήκη των ξύλων και πήρε την άξίνα του, μία σκαπάνη και διάφορα άλ-λα εργαλεία και τα έφερε στό ύπόγειο.

Και άμέσως άρχισε το έργο του.

Το ύπόγειο ήτανε στρωμένο με μεγά-λες πλάκες.

"Εβγαλε δυο με κόπο, και έσκαψε δυο λάκκους άρκετά θαθείς από μέρος όπου θρισκόντουσαν οι θγαλμένες πλάκες. Για να σκάψη τού έχρειάστηκε πολλές χρόνος.

"Όταν έτέλειωσε, άρχισε να χαράζη.

"Ο Γιάννης Μώρ έσβυσε το λυχνάρι, ά-φησε εκεί τα εργαλεία του κι' ανέθηκε άπάνω.

"Όλη την ήμέρα δέν πάτησε πλέον στό ύπόγειο, αλλά και δέν πλάγιασε καθό-λου.

"Ο έπιστάτης ήτανε έξυπνος και έπαι-

Είχε κάνει στο υποστατικό του ξυλουργείον και όταν ήθελε να επιδιορθώση κανένα απ' τα εργαλεία του, ή κανένα απ' τα αμάξια του, δεν πήγαινε να τα διορθώση πουθενά, αλλά τὰ έφτιαχνε μόνος του.

Η πρώτη μέρα του Γιάννη Μώρ πέρασε με την κατεργασία δυο μακρών ξύλων χονδρών, που στη μία πλευρά άνοιξε κοιλώματα από πάνω ως κάτω.

Τὰ δυο αυτά δοκάρια συγκοινωνούσαν μεταξύ τους με ένα τρίτο, αφίνοντας μεταξύ των διάστημα ενός περίπου μέτρου. Είχε πάρει σχήμα αναποδογυρισμένου τραπέζιου.

Την νύκτα πήγε και έστησε τὰ δοκάρια στους λάκκους που είχε άνοιξει στο υπόγειο. Και τὰ στερέωσε καλά, μαζέδοντας πέτρες και χώμα στις θέσεις των.

Έπειτα αυτή τη νύκτα ευχαριστημένος από όσα είχε κάνει, πήγε ν' αναπαυθῇ.

Η τρέλλα δεν τον άφινε.

Δεν είχε όμως την μανία της καταστροφής.

Υπέφερε και πάλι από την μονομανία της καταδιώξεως, αλλά τώρα ενεργούσε για ένα όρισμένο σκοπό για ν' αποφύγη τους διώκτας του.

Η μανία του ήταν ηρεμη τις ημέρες αυτές και μπορεί να πή κανείς πώς φαινότανε μυαλωμένος.

Γι' αυτό μόλις τον κατάλαβαν οι άνθρωποι το υποστατικό.

Ο Γιάννης Μώρ δεν είχε βγῆ και επομένως είδε πολύ λίγους ανθρώπους.

Είπαμε δὲ τί είχανε σκεφθῇ εκείνοι οι όποιοι κατάλαβαν την διανοητικὴν του κατάσταση.

Μετά τὰς σκέψεις των εκείνας δεν φροντίζανε πιά για τον Γιάννη Μώρ.

Ήτανε συνηθισμένοι πιά σ' αυτά και δεν φροντίζανε γι' αυτόν.

Έτσι εξηγείται πώς ό έπιστάτης μπόρεσε ν' άσχοληθῇ ελεύθερα εις τὸ παράδοξον έργον για τὸ όποιον μιλήσαμε.

Έξακολούθησε δὲ τὸ ίδιο και κατά τις επόμενες νύκτες.

Την ημέρα κατεργάζετο διάφορα ξύλα, τὰ όποια στερέωνε την νύκτα, είχε δὲ αρκετό μυαλό μέσα στην άπαισία μανία του να προσέχη να μὴ τὸν βλέπη κανείς.

Στην αρχή για πολλές ημέρες ήτανε κάτι τὸ άσημάτιστο αυτό που έτοιμάζε.

Ήτανε αδύνατο να καταλάβη κανείς τί έκανε ο Γιάννης Μώρ.

Έπειτα αφού έστερέωσε τὰ κομμάτια ήτανε εύκολο να καταλάβη κανείς περί τίνος επρόκειτο.

Ο Γιάννης Μώρ έφτιαξε μιά λαιμητόμον.

Ποιόν άρα γε προορισμόν να είχε τὸ φρικτό αυτό κατασκευάσμα;

Μήπως ο τρελλός μελετούσε κανένα νέον έγκλημα;

Μήπως με την καταστρεπτική του μανία είχε διαλέξει κανένα νέο θύμα;

Τὸ θύμα ήτανε αυτός ο ίδιος!

Στην τρέλλα του είχε κρατήσει αὐτὴ την σκέψη.

Μὲ κυνηγούνε μάταια, έστραγγάλισα και έπνιξα αυτούς που με κυνηγούν, δεν μπόρεσα ν' άπαλλαγῶ απ' αυτούς.

Για να ξεφύγω τὰς διαρκείς διώξεις των, δεν έχω τίποτα να κάνω παρά να αυτοκτονήσω.

Και ἡ φρίκη που τοῦ είχε προκαλέσει από όσα του είχε πῆ ο Φλανκάρ για τις πράξεις του, που άσφαλῶς θὰ τὸν οδηγούσαν στην λαιμητόμο, μ' αυτούς τούς φόβους και την φρίκη έφτιαξε μόνος του τὸ Ικρίωμα.

Κανένας στὸ υποστατικό δεν κατάλαβε τὸν σκοπὸν τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν εργασιῶν.

Πολλοί εργάτες είδαν πολλές φορές τὸν Γιάννη Μώρ να εργάζεται στὸ υπόγειον.

Δὲν είχανε κατεβῇ αὐτοὶ όταν αὐτός εργαζότανε.

Αὐτὸ θὰ τοὺς ήτανε αδύνατον, γιατί ο χωρικός έκλεινε κολὰ τις πόρτες τοῦ υποστατικῦ και τοῦ υπογείου.

Αλλά πουλούσαν κάποια νύκτα από

την αὐλήν, είχανε δὴ φῶς στους φεγγίτας τοῦ υποστατικῦ.

—Κύττα, τὸ αφεντικό δὲν κοιμάται...

—Θὰ βάρη, φαίνεται, τίποτα θαρέλεια.

—Βέβαια, γιατί ακούγεται να χτυπᾷ πάντα τὸ σφυρί.

Ξέρανε πὼς δὲν ήτανε παράξενο τὸ ὅτι ο Γιάννης Μώρ εργαζότανε εκεί, οί εργάται δὲν κατάλαβαν τίποτα, ἐνῶ θὰ τοὺς ήτανε εύκολον να κυττάζουν απ' τοὺς φεγγίτας τοῦ υπογείου τί έκανε ο Γιάννης Μώρ.

Πέρασε και ἡ επομένη ημέρα και δὲν σκεφθῆκαν τὸν Γιάννη Μώρ.

Αλλά ο Γιάννης Μώρ είχε να κάνει τὸ δυσκολότερο μέρος τοῦ έργου του.

Επρόκειτο για τὸν πέλεκυν τῆς λαιμητόμου.

Τὰ δυο δοκάρια τῆς λαιμητόμου είχανε στηθῇ πρὸς τὰ κάτω σὲ ὕψος μισοῦ μέτρου, είχανε συναρμολογη οί δυο σανίδες, στις όποίες ο Γιάννης Μώρ είχε άνοιξει δυο ἡμισέληνα και όταν οί σανίδες σμίγανε, σχηματιζόταν μιά κυκλική όπή, ὅσο διάστημα χωρούσε ένας λαιμός...

Εσήκωσε την μιά σανίδα, που κουνιότανε στὸ σχίσμα τῶν δοκαριῶν, έβαλε τὸν λαιμόν του στὸ ἡμισέληνον τῆς κάτω σανίδος, που ήτανε ακίνητη, έπειτα έπεσε ἡ άπάνω σανίδα και ο λαιμός του βρέθηκε στην όπήν που σχηματιζότανε απ' τις σανίδες.

Τὸ πράγμα πήγαινε θαυμάσια!...

Ο δυστυχισμένος τὸ κατάλαβε και ευχαριστήθηκε.

Αφού αποτέλειωσε αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ έργου, σκέφθηκε για τὸν πέλεκυν τῆς λαιμητόμου.

Την επομένην πήγε στην αποθήκη που έφυλάσσαντο τὰ σατά.

Έκει βρήκε ὅτι τοῦ χρειαζότανε: "Ενα μεγάλο μαχαίρι που σφάζανε τὰ ζῶα.

Τὸ άκόνισε πολύ, τόσο, που ἡ λεπίδα του γίνηκε σάν ξυράφι, ὅστερα τὸ δοκίμασε στὸ χέρι του σάν νάθελε να κόψη κρέας.

Αλλά ο Γιάννης Μώρ δὲν τὸ εὔρισκε πολύ θαρῶ.

Μάζεψε ὅσο χαλκὸ είχε στὸ υποστατικό, τὸν έλυωσε κι' ὅστερα τὸν έχυσε στην λαθῆν.

Αλλά δὲν πέτυχε.

Τὸ χρειασθήκανε πολλές ημέρες για να πετύχη ὅτι ήθελε, να κάνει δηλαδή τὸ μαχαίρι αὐτὸ χρήσιμο για την λαιμητόμον.

Στὸ τέλος έτοιμασθήκανε ὅλα.

Δὲν έμεινε πιά παρά να προσαρμόση τὸ μαχαίρι στην κορυφήν τοῦ Ικρίωματος και να την κάνει να κατεβαίνη με γληγοράδα κερανοῦ.

Γι' αὐτὸ τοῦ χρειασθήκανε πολλές ημέρες, ήτανε τὸ πιο λεπτό μέρος τοῦ έργου του και άπαιτούσε μεγάλη επιμέλεια, έξυπνάδα, και επιδεξιότητα.

Γι' αὐτὸ έβαλε τὸ μαχαίρι σὲ ξύλινο εργαλείο, διὰ τὸ όποιον ειργάσθη δυο ἡμέρες.

Τὸ εργαλείον αὐτὸ προσήρμοσε στις σχισμάδες, για να περνᾷ μεταξύ αὐτῶν, αφού τὸ άλειψε με λίπος.

Τὸ πράγμα αὐτὸ κρατιότανε στην κορυφή τοῦ Ικρίωματος με σιδερένιο σύρμα, που χρησίμευε για έλατήριο, και ήτανε δεμένο με σχοινί που περνούσε από κρίκους και κατέβαινε τόσο, ὥστε να τὸ φθάνη τὸ χέρι τοῦ κρατουμένου.

"Αμα θὰ έδαζε τὸ κεφάλι στὸ ἡμισέληνον τῆς κάτω σανίδος και πάνω στὸ λαιμό του, θὰ έπεφτε ἡ έπάνω σανὶς και θὰ τὸν κρατούσε σφικτά, τόσο που δὲν θὰ μπορούσε να κουνήση τὸ κεφάλι του, τότε θὰ μπορούσε να καρατομηθῇ, άρκει ὁ άθλιος να τραβῆξη τὸ σχοινί με τὸ δεξί του χέρι.

Τότε μετὰ τὸ τράβηγμα αὐτὸ, τὸ σιδερένιο σύρμα που κρατούσε τὸ μαχαίρι, ξεδιπλωνότανε, τὸ δὲ μαχαίρι κυλούσε μέσα από τὰ δοκάρια, και έρχότανε πρὸς τὰ κάτω με μεγάλη ταχύτητα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Γιάννη Μώρ.

Τὸ ὄργανο αὐτὸ ήτανε πολύ χονδροει-

δὲς. "Όλες τις λεπτομέρειες τις είχε σκεφθῇ τόσο καλά ὁ τρελλός, και με σπινάν πνευματικὴν διαύγειαν, ὥστε, αφού ἐπὶ πολλὰς φορές μεταχειρίσθηκε τὸ μαχαίρι, ο Γιάννης Μώρ δὲν εὔρισκε πᾶ κανένα ελάττωμα, ὅλα πηγαίνανε καλά, χωρίς κανένα εμπόδιο..." Όλα ήτανε ἑτοιμὰ!...

Ποιά μέρα θὰ διάλεγε ο Γιάννης Μώρ για ν' αυτοκτονήση;

Την νύκτα, που είχε τελειώσει ἐντελῶς την λαιμητόμον, ήτανε πολύ κουρασμένος και δύσκολα ανέβαινε την σκάλαν τοῦ υπογείου, έπήγε και έπεσε στὸ κρεβάτι του, ὅπου έμεινε πολλές ὥρες ακίνητος και άύπνιος σάν νάτανε νεκρός.

Αφού νύκτωσε ἐντελῶς, ο Γιάννης Μώρ άναψε τὸ λυχναρί και πήγε και τὸ κρέμασε στὸ υπόγειο.

Έπειτα ανέθηκε, πήρε δυο μάτσα κεριά, τὰ άναψε και τὰ κόλλησε στὰ θάρεια.

Έτσι τὸ υπόγειο φωτίστηκε πολύ.

Την ὥραν αὐτήν, εργάτες που τοὺς άρεσε να περπατοῦν την νύκτα, περνούσαν μπροστὰ απ' τοὺς φεγγίτας τοῦ υπογείου.

Ήτανε αδύνατον να περάση κανείς την αὐλήν τοῦ υποστατικῦ χωρίς να μὴν προσέξη τὸ φῶς που έρχότανε απ' τὸ υπόγειο.

—Σάν πυρκαϊά, εἶπεν ο ένας... Για να μαστορεύη εκεί κάτω ὁ αφέντης;

—Αλήθεια, εἶνε πολλὴ περίεργο, κάθε βράδυ εκεί κάτω εἶνε, κάθε βράδυ εκεί κάτω δουλεύει.

—Δέκα πέντε ημέρες τώρα ὅλο αὐτὸ γίνεται.

—Και εἶνε δεκαπέντε μέρες και περισσότερο ὅπου τὸ αφεντικό δὲν μιλάει καθόλου... θέβαια θὰ κάνει καμιά τρέλλα.

—Δὲν τὸν προσέχομε;

—Εύκολο εἶνε... καθόμαστε ἐδῶ κοντὰ στὸ φεγγίτη... ἀλλὰ αν μᾶς καταλάβη ο Γιάννης Μώρ μᾶς δίνει τὰ παπούτσια στὸ χέρι... ξέρεις ὅτι εἶνε κακιωμένος μαζί μας... από τὸν καιρὸ που γίνανε εκείνα και μᾶς εἶπε αν θελήσουμε να τὸν κατασκοπεύσωμε, να μὴν ξαναπατήσωμε στὸ υποστατικό.

—Ελα δά! θὰ προσέξουμε.

—Ας δοκιμάσωμε... έπειτα ξέρεις πὼς ο αφέντης δὲν εἶνε τώρα λυσσασμένος.

Πλησίασανε κοντὰ στὸ σπίτι, ήουχα, στὸ μέρος που θρискόντουσαν οί φεγγίτες τοῦ υπογείου, και που ήσανε ζωηρὰ φωτισμένοι.

Ήτανε δυο φεγγίτες.

Πέσανε κάτω και κρατιόντουσαν από την πέτραν, κατεβήκανε τὸ στενὸ άνοιγμα, από τὸ όποιον τὸ υπόγειον άερίζοτανε και φωτιζόταν.

Και οί δυο μαζί βγάλανε φοβερὴ φωνή.

Ο Γιάννης Μώρ καθότανε πάνω σ' ένα μικρὸ θαρέλι.

Ακίνητος και με χαμόγελο ευχαριστήσεως στὸ πρόσωπό του, κυττούσε τὸ άπαισιον έργον του.

Εξήτασε με επιμέλειαν ὅλα τὰ μέρη τῆς λαιμητόμου, δοκίμασε πὼς λειτουργοῦσε τὸ μαχαίρι και θεβαιώθηκε πὼς ὅλα θρискόντουσαν καλά.

Οί εργάτες είχανε χῶσει τὸ κεφάλι τους μέσα απ' τοὺς φεγγίτας την στιγμὴν που τὸ μαχαίρι ανέθοκατέβαινε.

Οί δυο χωρικοί ξέρανε καλά τί εἶπε λαιμητόμος.

Και οί δυο είχανε δὴ πολλές φορές εἰκόνες στις έφημερίδες.

Εκτὸς τούτου, είχανε βρεθῇ κάποια μέρα στὸ Παρίσι, σὲ μιά θανατική έκταλιν στην πλατείαν τῆς Ρολέτης.

Γιὰ τούτο, όταν σηκωθήκανε χλωμοί και ἰδρωμένοι, ψιθυρίζανε μαζί με φωνή που την έπνιγε ὁ τρόμος:

—Λαιμητόμος εἶνε! Λαιμητόμος εἶνε!

Και τρέμανε τόσο δυνατὰ, που τὰ δὲν τια τους τρίζανε.

—Ο αφέντης τρελλάθηκε, εἶπε ο πρώτος που συνήλθε απ' τὸν τρόμον. Τί σκέπτεται να κάνει με την λαιμητόμον;

—Δὲν ξέρω, εἶπε ο άλλος, που έξακουθοῦσε να τρέμη, ἀλλὰ θέβαια δὲν ἔ-

σκέπτεται τίποτα καλὸ.

—Καμιά άνοησία θὰ μαγειρεύη...

—Μπορεῖ και κάτι χειρότερον ακόμη.

—Κανένα έγκλημα;

—Διόβολε, ποιὸς ξέρει;

—Τί να κάνωμε λοιπόν; Έμένα δὲν μ' άρέσει ν' άνακατεῶμαι σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια.

—Πρέπει ὅμως να τὸν εμποδίσωμε... και γι' αὐτὸ πρέπει να τὸν παραμονεύωμε' εἶται θὰ δοῦμε αν σκέπτεται τίποτα κακὸ για κανένα. Κάθουσε ἐδῶ, θάλε τὸ κεφάλι σου στὸ φεγγίτη και μὴ κουνηθῇς...

—Εγὼ θὰ τρέξω στὸν πύργο να εἰδοποιήσω κανένα, δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ σάν να μὸς λῆη κάτι, ὅτι τὸ πράγμα εἶνε ἐνδιαφέρον για τὸ Φουσερόλ.

Ο κ. Καραντέκ ὅπως και ο κ. Πέτρος Μοργκάν, ξέρουν τὰ τρεχούμενα στὸν πύργον. Να μπορούσα να τοὺς εὔρισκα, αὐτοὶ θὰ ξέρουν τί να κάνουν.

—Τρέξε γρηγορά και να γυρίσης γρηγορώτερα ακόμη, γιατί εγὼ ἐδῶ δὲν εἶμαι άσφαλισμένος. "Αν ο Γιάννης Μώρ με άνακαλύψη, αν βγῇ και μὸς ριχτῇ και τοῦρρη να δοκιμάση τὸ μαχαίρι τῆς λαιμητόμου στὸ λαιμό μου, ξέρεις δὲν θάχω κανένα φόβο από πονόδοντο...

—Μὴ φοβάσαι τίποτα. Θὰ πετάξω. Σ' ένα τέταρτο τῆς ὥρας, θὰ γυρίσω και θὰ φέρω κόσμο, ἀλλὰ σιωπή... οὔτε λέξι... προσοχή! να μὴ σὲ καταλάβη ο Γιάννης Μώρ.

Εφυγε τρέχοντας ὅπως είχε υποσχεθῇ. Τοῦ χρειάσθηκε περισσότερος καιρός, παρ' ὅσος ἐνόμιζε για να δώση την εἰδησιν.

Στὸν πύργο ὅλοι είχανε κοιμηθῇ.

Τὰ φῶτα είχανε σβυστή.

Εξύπνησε τὸν θυρωρόν.

—Τί άπαῖτε αὐτήν την ὥραν; ρώτησε.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

—Τίποτα.

αὐτὸς άποκοιμισμένος ακόμη και δυσάρεστημένος γιατί τὸν ξυπνήσανε στὸν πρῶτο ὕπνο.

—Πρέπει να δῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν κ. Καραντέκ, ἡ αν εἶνε δυνατόν, τὸν κ. Πέτρον Μοργκάν.

—Μὰ εἶνε λοιπὸν σοβαρὰ πράγματα;

—Πολὺ σοβαρὰ μάλιστα, κι' αν δὲν άργήσετε ν' άνοίξετε, θὰ την έχετε άσχημα.

—Απὸ ἐνὸς ἔτους ὁ θυρωρὸς είχε συνηθίσει σὲ τόσο παράξενα πράγματα, που άνοιξε άμέσως.

Ο χωρικός πήγε στὸν κῆπο.

—"Хаυκα να σὲ χαρῶ, εἶπεν ο θυρωρὸς, άφησε και πᾶω εγὼ.

«Ξέρω εγὼ ποῦ κοιμάται ο Καραντέκ. Θὰ πᾶω να τὸν ξυπνήσω κι' αν θέλετε τὸν κ. Μοργκάν, πάει και τὸν εἰδοποιεῖ ο κ. Καραντέκ.

»Αλλὰ αλήθεια νομίζω ὅτι σήμερα ὅλη την ημέρα δὲν εἶδα τὸν κ. Μοργκάν και μὸς μπορεί και να λείπη».

Ο θυρωρὸς ὅπως μιλοῦσε περνούσε τὸν κῆπο και μῆκε στὸν πύργο, ἐνῶ ὁ εργάτης περίμενε κάτω.

Μετά λίγα λεπτά ο θυρωρὸς γύριζε με τὸν Καραντέκ.

Ο εργάτης τὸν πήρε κατά μέρος, φεύγοντας κοντὰ απ' τὸν θυρωρόν που προσπαθοῦσε ν' ακούση ὅσα λέγανε και με δυο λέξεις τοῦ εἶπε τί εἶδαν αὐτὸς και ο σύντροφέ του.

—"Αἱ Θεέ μου! τὸν κακομοῖρη! Μὰ δὲν έπρεπε να τὸν αφήσετε... έπρεπε ν' άνοίξετε διὰ τῆς θίας τὴν πόρτα τοῦ υπογείου, να τὸν πιάσετε και να τὸν δέσετε.

»Μὰ δὲν καταλάβατε ὅτι εἶνε τρελλός και ὅτι για τὸν εαυτὸν του έφτιαξε την λαιμητόμο;

»Γρέχω να θρῶ τὸν κ. Μοργκάν. Σεῖς να γυρίσετε στὸ υποστατικό, και αν εἶνε ακόμη καιρός, να εμποδίσετε αὐτήν την συμφορὰν.

Ο θυρωρὸς είχε κάνει λάθος.

Ο Μοργκάν ήτανε στὸν πύργο.

Ο θυρωρὸς ἐνόμιζε πὼς ο Μοργκάν δὲν θρискότανε στὸν πύργο, γιατί ο νέος είχε σκεφθῇ χίλιες προφάσεις, για να μὴ θρискεται μακριὰ από την Λευκήν, οὔτε στιγμὴ, φοβότανε μήπως κανένα κακὸν ἐναντίον τῆς ὁ Ροσκώφ, στην καταδίωξιν τοῦ όποίου είχε έκοτραπεύσει πρὸ ἡμερῶν ο Φλανκάρ.

Ο Μοργκάν σὲ πέντε λεπτά είχε ντυθῇ.

—Πρέπει να τὸν σώσωμε τὸν δυστυχισμένο! εἶπε.

—Ωρμησαν δὲ αὐτὸς και ο Καραντέκ πρὸς τὸ υποστατικό, τρέχοντας με ὅλες τους τὶς δυνάμεις.

Στὸ δρόμο έφθασαν τὸν εργάτην και πήγανε μαζί στὸ υποστατικό.

Εν τῷ μεταξύ είχε βγῇ ἡ σελήνη, και μπαίνοντας στην αὐλήν, εἶδαν τὸν χωρικό, που σηκώθηκε ξαφνικὰ από τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, και τρέχοντας πρὸς αὐτοὺς με μεγάλες χειρονομίες τοὺς φώναξε:

—Θὰ εἶνε πολὺ άργά! Θὰ εἶνε πολὺ

άργα! Δὲν εἶπε τίποτα άλλο, ἀλλὰ και οί άλλοι δὲν τοῦ ζητήσανε περισσότερες πληροφορίες.

Ο ένας από αὐτοὺς πήγε στην αποθήκη, έπήρε απ' εκεί ένα γερό και θαρῶ ξύλο και μ' αὐτὸ άνοιξε την πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Η εἴσοδος πιά ήταν ελεύθερη.

Μήκανε στὸ σπίτι.

Αλλὰ έπρεπε ν' άνοίξουν και την εἴσοδο τοῦ υπογείου, ἡ πόρτα αὐτὴ ήτανε λιγώτερο γερὴ.

Σὲ μιά στιγμὴ άνοιχθηκε.

Η σκάλα φωτιζότανε από τὸ φῶς που έρχότανε από τὸ υπόγειο.

Οί τέσσαρες άνδρες μ' ένα πήδημα βρεθήκανε μέσα.

Αλλά και οί τέσσαρες ὀπισθοχώρησαν,ρίζαντε μεγάλην κραυγὴν φρίκης.

Πραγματικά βλέπανε ένα θέαμα φρικτό

Κάτι άπίστευτο. Κυρίες που κρατούν τὰ σκήπτρα της κοιμώτορας και άμορφιάς στα μεγαλύτερα σαλόνια της Εύρώπης, που οδηγούν υπέροχα αυτοκίνητα, που ξεδεύουν εκατομμύρια για ένα καπρίτσιο τους, κρύβουν κάτω από τὰ πολύτιμα μετάξινά κομπινεζόν τους ένα και πολλές φορές περισσότερα σημάδια ενός ταραγμένου παρελθόντος! Πρόκειται για τὸ γνωστὸν «σίγγμα», τὸ «τατουάζ» που χρησιμοποιούν οἱ ναυτικοί, οἱ κατὰδικοί και οἱ άγριοί για νὰ στολίσουν τὸ σῶμα τους ἢ για ν' άπαθανάτισουν μία μεγάλη άγάπη, ἢ ένα γεγονός της ζωής των.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ κόμης Φρενάυ, ένας νέος αίσθηματικός εκατομμυριόδης γνώρισε σ' ένα γραφεῖο μία ξανθιά δακτυλό. Δὲν ήταν πιά στὴν πρώτη της νεότητά, ἀλλά ἐξαιρετικά ὠραία και γι' αὐτὸ παρ' ὅλην τὴν κοινωνική διαφορά που τοὺς ἐχώριζε, ὁ νέος δὲν δίστασε ἕνα βράδυ ἀφού εἰς μάτην εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴν κάνει δικιά του με διάφορα μέσα, νὰ τῆς πῇ:

—Θά σέ παντρευτώ.

Τότε μόνο ἡ Ἐλεθίνα τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν φιλήσῃ. —Δὲν θέλω ν' άποτελέσω ἕνα ἀριθμὸ στο καρνέ των κατακτητῶν σου και γι' αὐτὸ δὲν ὑπεχώρησα μέχρι σήμερα, τώρα ὅμως εἰμαι πεπεισμένη πὸς μ' αγαπᾷς.

Ὁ κόμης ἔπεσε στὴν παγίδα. Τὴν παρουσάσε στὴν οἰκογένειά του που τὴν ὑποδέχτηκε ἀπλᾶ.

Ὁ γέρο κόμης μόνο σούφρωσε τὰ χεῖλη για μία στιγμή, ἀλλά δὲν εἶπε τίποτε προσβλητικό για τὴν αγαπημένη τοῦ γιου τοῦ. Μετὰ δύο ἐβδομάδες σ' ένα παρόμοιο ἐκκλησιάζει παντρεύτηκαν και ἔτσι ἡ δακτυλό της ὁδοῦ Μαρτινέζ ἐγκατεστάθη στὸν πατρογονικό πύργο των Φρενάυ.

—Αγαπημένη μου... ψιθύρισε ὁ κόμης μόλις βρεθήκανε μόνοι στὴν κάμαρά τους για νὰ ἀλλάξουν φορέματα, για τὸ ταξεῖδι τοῦ μέλλοντος.—Αγαπημένη μου...

Κάποιος ἀδιάκριτος κτύπησε τὴν πόρτα, καὶ διέκοψε αὐτὴ τὴν γλυκειά σκηνή.

—Εμπρός, εἶπεν ὁ κόμης νευριασμένα.

—Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος σοβαρά. Ἡ άστυνομία!

—Ἡ άστυνομία! φώναξε ὁ κόμης Φρενάυ, γυρίζοντας ἐκπληκτος πρὸς τὴν γυναίκα του, που εἶχε γίνει κατακίτρινη.

Δὲν πρόφθασε νὰ συνεχίσῃ.

Στὸ δωμάτιο μπήκαν ἕνας αξιωματικός με δύο άνδρες.

—Τί ἐπιθυμεῖτε; ρώτησε ὁ Φρενάυ ξηρά.

—Λυποῖμαι που δὲν πρόφθασα ἐγκαίρως νὰ συλλάβω τὴν κυρία σας και νὰ σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο.

—Εἶσθε τρελλοὺς και... οὐρλιαξε ὁ κόμης ἔξω φρενῶν.

—Ἡ κυρία — συνέχισε ὁ ἐπιθεωρητής, εἶνε μέλος της μεγαλύτερας σπείρας διαρρηκτῶν τοῦ Παρισιοῦ. Θά σᾶς πείσω ἀμέσως.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἐλεθίνα που ἔμεινε ἀφωνή σὲ μία γωνία:

—Εμπρός Μαργκκότ, δείξε τὴν ἀριστερή σου πλάτη, στὸν κύριο, με τὸ κρονὶ καὶ τ' ὄνομά τοῦ ἀπᾶνη σου «Τζόε». Ἐλά, μὴν κάνῃς τὸν βλάκα, βλέπεις πὸς τὸ «κόλπο» δὲν πέτυχε.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, με μία ἀπτόμην κίνησι ξεγύμνωσε τὴν πλάτη της «Ἐλεθίνας».

Ἀπάνω στὴ λευκή σάρκα, διακρινόταν ἕνα «τατουάζ» που παρίστανε ἕνα κρονὶ καὶ ἀπὸ κάτω με μεγάλη γραμμάτισα ἔγραφε «Τζόε», που στὴν γλώσσα των καταγωγῶν σημαίνει: «Εἰμαι δικιά σου ἔως τὸ θάνατο Τζόε».

Ὁ ἐπίλογος εἶνε λιγυὰ πεζός. Ἐνῶ ἡ κόμηςσα Φρενάυ κατεδικάζετο εἰς ὁκτώ χρόνια ἐιρκτή, ὁ νεαρός και ἐνθουσιώδης κόμης ἐπιχειροῦσε ἕνα μεγάλο ταξεῖδι λησιμονίας.

Μία ἄλλη, ἀκόμη περισσότερο ἐκπλη-

κτική περίπτωση ἐσημειώθη σ' ἕναν μικρὸ ὑπάλληλο μιάς μεγάλης ἐταιρείας τοῦ Σικάγου.

Ὁ Μόμπυ Ἄρλεμς ἦταν ἕνας νέος πολὺ συγκρατημένος, οἰκονομολόγος και ἀτημέλτης, ἴσως γι' αὐτὸ δὲν κατάρθωσε ποτὲ νὰ ἔχῃ κι' αὐτὸς μιά φιλενάδα.

Μία μέρα ἐνῶ ἦταν πνιγμένος στὴ δουλειά, ὁ ἴδιος ὁ διευθυντής της ἐταιρείας τὸν κάλεσε στο γραφεῖο του.

—Καθῆστε, Μόμπυ, τοῦ εἶπε με ἀσυνήθη οἰκειότητα. Εἶσθε ἕνας καλὸς νέος και καλλίτερος ἀκόμη ὑπάλληλος. Σᾶς ζήτησα για νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι. Θέλετε νὰ παντρευτήτε τὴν κόρη μου;

Κεραινὸς ἂν τὸν χτύπαγε στο κεφάλι, δὲν θά ἔκανε τέτοια ἐντύπωσι στὸν φουκαρά Μόμπυ.

—Ἐγώ;... ψέλλισε.

—Ἀπαντήσετε, τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Μπόλβαρου. Θέλετε νὰ παντρευτήτε τὴν κόρη μου;

—Οἷως εἶνε φυσικόν, ὁ Μόμπυ δέχτηκε μόλις κατάρθωσε νὰ ἀνοίξῃ ὁ λαίμος του και νὰ μιλήσῃ. Γνώρισε τὴν ἴδια μέρα

στὶς ἐπιδερμίδες της συγχρόνου Εὔας

τὴν Μύριαμ και μαζί της ἄρχισε νὰ περνᾷ μία ζωὴ πρίγκηπος.

—Εἶνε τόσο παράξενα ὅλα, ἔλεγε κοκινίζοντας, ὥστε δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σᾶς πῶ ὅτι σᾶς αγαπῶ. Κι' ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι χωρὶς ἐσᾶς δὲν θά μπορέσω νὰ ζήσω.

Τὸν ἄφινε νὰ της φιλή τὸ χέρι, βουδῇ, ἀναστατωμένη.

Δύο ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου, τὸν φώναξε στο σαλονάκι της.

—Εἰπατε πὸς μ' αγαπᾶτε, τοῦ εἶπε. Τὸ πιστευο. Ἄλλὰ ἀφού σᾶς πῶ κάτι ἀμφιβάλλω ἂν θά ἐξακολουθῆτε ἀκόμα.

τοῦ διηγῆται: —Αγάπησα κάποτε ἕναν τὸν διηγῆται: —Αγάπησα κάποτε ἕναν ἄνδρα τόσο παθητικό, ὥστε δὲν μπορούσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Μοῦ ζήτησε νὰ στιγμιαῖως στο χέρι μου τὸν ὄρκο της αἰωνίας πίστωσης. Ἐνα κοινὸ ἀστεῖο ἐνὸς ἀσθενικοῦ παιδιοῦ. Δέχτηκα, γιατί τὸν αγαποῦσα, ἀλλά τώρα πιά ὅλα ἔχουν τελειώσει. Αὐτὸς πέθανε. Καὶ σήκωσε ἀργὰ τὸ μανίκι της ἔως τὸν ὄμο. Στὴν λευκή προκλητικὴ ἐπιδερμίδα της Μύριαμ ἦταν χαραγμένη ἡ ἀκόλουθη φράσις:

«Δικιά μου, για πάντα».

—Τώρα θά ἐξηγήσετε τὴν διαγωγή καὶ τὰς προθέσεις τοῦ μπαμπά. Κανένας νέος της τάξεώς μας δὲν θά ἐδέχτο νὰ

με παντρευτῇ. Τώρα εἶσθε ἐλεύθερος νὰ ἀποφασίσετε.

—Σ' αγαπῶ, της εἶπε ὁ Μόμπυ, χωρὶς νὰ διστάσῃ, και τὴν φίλησε.

Σὲ δύο μέρες οἱ ἐφημερίδες τοῦ Σικάγου, ἀνήγγειλαν τὸν γάμο ἑνὸς ἀπὸ μου ὑπαλλήλου με τὴν κόρη τοῦ «μεγάλου» Μπόλβαρου!

Ἐχουμε τόσα νὰ διηγηθοῦμε για τὴν κέντρα τοῦ τατουάζ που ὑπάρχουν ἀπὸ μὴ σὲ κάθε μεγάλο λιμάνι, ὥστε θά χρειάζετο ὁλόκληρος τόμος. Μικρά σκετῖνά μαγαζάκια, τρῶγλες ἀληθινές που καταφεύγουν οἱ κατώτεροι πνευματικῶς ἄνθρωποι για νὰ χαράξουν σὲ ζῶσα σάρκα τους τὸ ὄνομα «ἐκείνης» ἢ τὴν ἡθῶς, Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ καταγῶν συνελήφθη πρὸ καιροῦ ὁ Μπρέτζα Βίτσο, ὁ ἄνθρωπος που χάραξε στὶς παλάμων των φιλενάδων του ἕνα τρίγωνο μπλέ

Κ. Α.

Νυχτερινή περιπέτεια

Σφιγμένη στο μπλέ ταγιέρ της, με ὄχι χαμμένη και μάτια γελαστά, διάβαινε τὴν ὁδὸ Τάμεσις τὸ θράδυ, κι' ἔριχνε καμμία φορά μιά ματιά στὶς φανταχτερὲς θιτρίνες. Ξαφνικά, ἀπ' τὸ πλῆθος, που ἀνεβοκατέβαινε, ένας νέος με γὰς μάτια τὴν πλησίασε τόσο πολὺ, που ἔκρινε ἀναγκαστικά τὸν κύταξε.

—Σᾶς ἀρέσουν πολὺ τὰ μπλέ φοινεταῖα... της ραξε κείνος. Μὰ κείνη τάχυνε τὸ ἔγμα της χωρὶς μιλήσῃ.

Ἐκείνος τὴν ξαναρώτησε... και κείνη τοῦ γιγέλασε με νάζι... Ἐκείνος τῆρε θάρρος και τῆς λέγε... της ἔλεγε, ἕνα σωρὸ πράγματα, και νὰ διασκεδάζοντας εἰρωνικά τοῦ χαμογελοῦσε... τῆς φησε νὰ τὴν συνοδέψῃ ὡς τὸ Ζάππειο. Ὅταν ἦσαν στὴν ἐξοφίε τρυφερά τὸ χέρι παρακαλοῦσε τὴν νὰ τοῦ ὀρίσῃ ἕνα ραντεβού. Ἐκείνη θεωροῦσε περιττὸ ν' ἀπαντήσῃ. Μὰ κείνος ἔμεινε, τῆς καλώντας τὴν νάρθῃ σ' ἕνα ραντεβού.

Τὸ ὄρισε μιά Πέμπτη... «Κι' ἂν δὲν ἔλθω...» —Μὰ θά σᾶς παρακαλέσω νάρθῃτε της ἔλεγε. Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε και χαϊρετώντας τὸν ἔκρινε ἀνάσφα...

Ἐπὶ ἀπὸ 4 μέρες ἔλαβε ἕνα γράμμα. Τῆς ταξε με περιέργεια, ὁ χαρακτήρας τοῦ ὁ γράμμα ἦταν γυναικείος. Ἐσχίσε τὸ ροζ φακέλλο, δὲν ἔκρινε τὴν κόλλα και διάβασε...

«Κύριε,

Με συγχωρεῖτε που δὲν ἦλθα χθὲς στο ραντεβού που σᾶς ὑποσχέθηκα. Δὲν ἤθελα, πιστέψτε με, νὰ κάμω νὰ ποῦσете, μὰ δὲν μπορούσα νὰ κοροῦ τὸν ἐαυτὸ μου και νάρθω σὲ μία συνάντησι, που με συγκινε και που σᾶς ὄρισα ἀπὸ μιά ἐπιπλοή της στιγμῆς. Μοῦ εἶπατε πὸς σᾶς ἀρέσει ἡ μου ἀπὸ μιά πὸς εἶμαι ἀπ' τῆς γυναικὲς ἐκείνης ἔχουν τὸ ἀκαταμάχητον σὲς ἀπῆλ. Δὲν πιστεύω με ἐρωτευτήκατε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, γιατί εἰμαι τῆς παλῆς ρομαντικῆς σχολῆς, που πιστεύουν στὸν κεραυνόβολο ἔρωτα. Ἀς φαντασθῶ πὸς σᾶς ἀρέσω; Αὐτὸ τὸ μικρὸ θά γίνει ἀπὸ μὴν ὥστε, ὅποτε μοιραῖα... θά μ' αγαπήσετε. Δὲν θέλω κάτι τέτοιο. Ἄν πάλι δὲν σᾶς ἀρέσει, κατῶν ἔλεγοντάς με συχνά, θά με συγχωρεῖτε και θά καταλήξω στο ἴδιο συμπέρασμα... ἴσως νὰ σᾶς συμπαθεῖτε κι' ἐγώ, μὰ εἰμαι ἀπ' τὰς ἀρετῆς φιλελευθέρους ψυχῆς, και δὲν θέλω σκληροῦ σ' ἕνα ἄνδρα με ἀγάπη...

Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο... και συνδεομένη ἀγάπη... ἀργά ἡ γλήγορα... μὰ κάποτε θά τῆς τοῦ παραμύθι της ἀγάπης μας, γιατί καμμία ἄνθρωπος δὲν ζῇ αἰώνια... και στο θάνατο της ἡ ἐγὼ θά νὰ νῶσα πολὺ... ἡ ἐσῆς. Καὶ γιατί τὰγα σὰν ἔχουν τοὺς κοινὸς ἀνθρώπους νὰ ἀγαπᾶσθαι νὰ χωρὶς στήσῃ ὁ ένας τὸν ἄλλο και σὰν ἐχθροὶ νὰ χωρὶς ἡ προσήλωση τοῦ παραμυθᾶκι μας νὰ ζῇσῃ ἡ φιλικότητα... ὅσο ἕνα φιλὶ πεταλούδας... ἴσως ἡ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡμᾶς νὰ ζῇσῃ τόσο... ὅσο ἕνα ὄνειρο... ὅσο μιά χαρά... μὰ ἔτσι... ἴσως νὰ σᾶς ἀρέσει κατὸ πρὸ ἐξελίγεται πᾶσι λευκὴ ὁδὸν της θουήσεως σας...

Ἄν γοῖτι δὲν ἦλθα και ποτὲ δὲν θάρθω, θυμῶντε λοιπὸν, μὴ νευριάσετε και μὴν πῆτε, εἰμαι μιά ἀκαρὴν γυναίκα σὰν ὅλες τῆς ἄλλες...

Ἐκείνη με τὰ μπλέ...

«Ναί... γυναίκα σὰν ὅλες», πρόφερε με τὸν σὰν διάβασε τὸ γράμμα της και τὸ ταλαλῶν τῆς χούφτες του... Σκέφτηκε νὰ της γράψῃ γιὰ τὴν πῇ για τὴν ἀπρεπὴ στάσι της... νὰ τῆς γιὰ τὴν κοροῖδια της... για τὸ ἀκαρὸ φῶλο... Μὰ δὲν ἤξερε τὴν διαδουλή της... Ἐκείνη με ἔβαλε μετ' στὴν καιαρά του, ξαναδιάβασε τὸ λακωμὲν της γράμμα και τὸ ὄρισε τώρα λυγρὰ δίκαια...

Ἄς εἶνε, σκέφτηκε. Μιά γλυκειὰ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡ γυναικία μας... ὅλη ἡ ἀγάπη μου, μείνῃ ἕνα ὄνειρο... ὄνειρο μαγεμένο, που θά κάποτε θά διάφανε πᾶσι του και μετ' ἀπ' τὸν αἶνα, θά φαίνεται μιά γλυκειὰ παθητικὴ μορφή, γυναικεία γυναικὴς με ἐνθὺς μεταξένιος και μπλέ φορεσιᾶ...

«Ναί... γυναίκα σὰν ὅλες», πρόφερε με τὸν σὰν διάβασε τὸ γράμμα της και τὸ ταλαλῶν τῆς χούφτες του... Σκέφτηκε νὰ της γράψῃ γιὰ τὴν πῇ για τὴν ἀπρεπὴ στάσι της... νὰ τῆς γιὰ τὴν κοροῖδια της... για τὸ ἀκαρὸ φῶλο... Μὰ δὲν ἤξερε τὴν διαδουλή της... Ἐκείνη με ἔβαλε μετ' στὴν καιαρά του, ξαναδιάβασε τὸ λακωμὲν της γράμμα και τὸ ὄρισε τώρα λυγρὰ δίκαια...

Ἄς εἶνε, σκέφτηκε. Μιά γλυκειὰ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡ γυναικία μας... ὅλη ἡ ἀγάπη μου, μείνῃ ἕνα ὄνειρο... ὄνειρο μαγεμένο, που θά κάποτε θά διάφανε πᾶσι του και μετ' ἀπ' τὸν αἶνα, θά φαίνεται μιά γλυκειὰ παθητικὴ μορφή, γυναικεία γυναικὴς με ἐνθὺς μεταξένιος και μπλέ φορεσιᾶ...

Ἄς εἶνε, σκέφτηκε. Μιά γλυκειὰ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡ γυναικία μας... ὅλη ἡ ἀγάπη μου, μείνῃ ἕνα ὄνειρο... ὄνειρο μαγεμένο, που θά κάποτε θά διάφανε πᾶσι του και μετ' ἀπ' τὸν αἶνα, θά φαίνεται μιά γλυκειὰ παθητικὴ μορφή, γυναικεία γυναικὴς με ἐνθὺς μεταξένιος και μπλέ φορεσιᾶ...

Ἄς εἶνε, σκέφτηκε. Μιά γλυκειὰ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡ γυναικία μας... ὅλη ἡ ἀγάπη μου, μείνῃ ἕνα ὄνειρο... ὄνειρο μαγεμένο, που θά κάποτε θά διάφανε πᾶσι του και μετ' ἀπ' τὸν αἶνα, θά φαίνεται μιά γλυκειὰ παθητικὴ μορφή, γυναικεία γυναικὴς με ἐνθὺς μεταξένιος και μπλέ φορεσιᾶ...

Ἄς εἶνε, σκέφτηκε. Μιά γλυκειὰ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡ γυναικία μας... ὅλη ἡ ἀγάπη μου, μείνῃ ἕνα ὄνειρο... ὄνειρο μαγεμένο, που θά κάποτε θά διάφανε πᾶσι του και μετ' ἀπ' τὸν αἶνα, θά φαίνεται μιά γλυκειὰ παθητικὴ μορφή, γυναικεία γυναικὴς με ἐνθὺς μεταξένιος και μπλέ φορεσιᾶ...

Ἄς εἶνε, σκέφτηκε. Μιά γλυκειὰ νυχτερινὴ περιπέτεια ἡ γυναικία μας... ὅλη ἡ ἀγάπη μου, μείνῃ ἕνα ὄνειρο... ὄνειρο μαγεμένο, που θά κάποτε θά διάφανε πᾶσι του και μετ' ἀπ' τὸν αἶνα, θά φαίνεται μιά γλυκειὰ παθητικὴ μορφή, γυναικεία γυναικὴς με ἐνθὺς μεταξένιος και μπλέ φορεσιᾶ...

ΤΟΜ ΚΟΞ

Ὁ δραπέτης τοῦ Σίγκ-Σίγκ

Τὸ βαποράκι της συγκοινωνίας στὸν Τάμεσι σφύριξε, παραλαμβάνοντας και τὸν τελευταῖο ἐπιβάτη που θά μετέφερε στὶς 6 1/2 μ.μ. στὴν ἀνέναντι ὄχθη.

Ὁ τελευταῖος ἐπιβάτης, ένας κύριος κομπὸς με ρεπούμπλικα και μ' ἕνα μυτερὸ γενάκι, ἦρθε και κάθησε στο καπνιστήριο τοῦ βαπορίου. Ἐρριξε μιά λογι' ματιά γύρω - τριγύρω στοὺς ἄλλους συνεπιβάτες καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιά ἐφημερίδα.

Τὰ μάτια του πέσανε πάνω στοὺς χτυπητοὺς τίτλους της ἐφημερίδας.

Τὸ θέμα της ἡμέρας ἦταν:

«**Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΣΙΓΚ - ΣΙΓΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΖΟΧΑΝ ΓΚΟΡΝΤΟΝ**»

Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἡ ἐφημερίδα ἔβιδε μιά περιγραφὴ της δολοφονίας που εἶχε γίνει πρὸ πέντε ἐτῶν στὴν Ἀμερική.

Τότε τὸ δικαστήριο εἶχε χωρίσει σὲ δύο στρατόπεδα. Τὸ ἕνα μέρος των ἐνόρκων ἐψήφισεν ὑπὲρ της ἀθωώσεώς του. Τὸ ἄλλο, με πλειοψηφία μιάς μονάχα ψήφου, ἐναντίον του. Κατεδικάσθη λοιπὸν σὲ εἴκοσι ἐτῶν καταναγκαστικά ἔργα.

Πέντε χρόνια εἶχε κάνει μονάχα φυλακὴ ὁ Τζόχαν Γκόρντον.

Πάνω στο πέμπτο ἔτος τὰ κατάφερε και δραπέτευσε.

Μιά μέρα τὸν φώναξε ὁ διευθυντής των φυλακῶν νὰ τοῦ ἀναθέσῃ κάποια διεύθυνσι τμήματος στὶς φυλακές, ἐπειδὴ εἶχε δείξει καλὴ διαγωγή.

Στὸ διάστημα ὅμως των δέκα λεπτῶν ὁ Γκόρντον κατάρθωσε, με μία γροθιά που ἔδωσε στὸν Διευθυντὴ τὴν φυλακὴν, νὰ τὸν ἐξουθερώσῃ και νὰ μεταφερθῇ με τὰ ροῦχα του, τὰ μαῦρα γυαλιά του, αὐτὸς δὲ Διευθυντῇ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, κουκουλωμένος στο πάλτο, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἰσοδο των φυλακῶν καὶ ἔμπαινε πρὸς αὐτοκίνητο. Ἡ δραπέτευσι μαθεύτηκε τὸ μεσημέρι.

Ὁ Γκόρντον ὅμως στὶς 11 ἡ ὥρα μπαρκά-

ρῆζε σὲ ἕνα πλοῖο της ἀκτοπλοίας και χάθηκε μέσα σὲ κάποια ἐπαρχία των Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε μῆνες, κομπότατος, με ἕνα μυτερὸ γένι, με διαβατήρια ταχυτικά και με χρήματα πολλά, μπαρκάρησε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ὑπερωκεάνεια για τὴν Ἀγγλία.

Τώρα... αὐτὸς ὁ ἴδιος θρισκότανε στο βαποράκι, που περνοῦσε τὸν Τάμεσι τοῦ Λονδίνου και διάβαζε στὴν ἐφημερίδα τὰ κατορθώματά του.

Οἱ ἐφημερίδες ξαναθυμήθηκαν τὴν ὑπόθεσι ἐξ αἰτίας μιάς ἐπιστολῆς που ἔστειλε ὁ Γκόρντον στὶς δικαστικὲς ἀρχές ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἦταν μιά ἔκθεσις δακτυλογραφημένη ἀπὸ 54 σελίδες, ἡ ὁποία ἐξιστοροῦσε μὲν τὸ ἔγκλημα, που δὲν ἐγινε ἀπ' αὐτὸν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως και τὴ διαβολικὴ σύμπτωσι, πὸς βρέθηκε ἐκεῖ μέσα ἐξ αἰτίας μιάς γυναικὸς και συνελήφθη ἀντὶ ἄλλου.

Για νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὴ γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ, ἄφησε νὰ νοηθῇ ὅτι εἶχε ἀφορμὲς μετὸ σύζυγο. Χωρὶς ὅμως και νὰ πῇ ὅτι σκότωσε.

Μὲ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ ὁ Γκόρντον ἔδωσε ἀφορμὴ στὸν παγκόσμιον τύπο νὰ ἀσχοληθῇ με τὴν περιπτώσι του και τοὺς δικαστικούς κύκλους νὰ διδασχοῦν ἀπὸ ἕνα παρὰδειγμα.

Ὅσο για τὸν ἄλλον, ἐκείνον που σκότωσε, αὐτὸν δὲν τὸν ἤξερε κανεὶς, οὔτε και ὁ Γκόρντον.

Κι' ἔτσι, ἐν ὅσῳ δὲν ἀνευρίσκετο αὐτός, ὁ Γκόρντον ἦταν πάντοτε ὁ καταζητούμενος δραπέτης.

Ὁ Γκόρντον κυτοῦσε με μεγάλη ἀνυπομονησία τὸ ἀνέναντι ρολόγι.

Ὁρα 9 μ.μ.

Στὶς 9 καὶ 5' περίμενε κάποιο αὐτοκίνητο νὰ περάσῃ.

Πράγματι, οἱ περαστικοὶ της ὥρας ἐκείνης εἶδαν ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ, και ἀπὸ τὸ παραθυράκι νὰ ξεπροβάλλῃ μιά γυναικεία μορφή.

—Τζόχαν, ψιθύρισε ἡ γυναίκα με λαχτάρα. Ἀγάπη μου Τζόχαν, πέντε χρόνια, πέντε ὁλόκληρα χρόνια.

—Ἐλθίρα, δὲν μπορείς νὰ μείνῃς περισσότερο ἔδω. Ἄν σὲ ἴδουν, ἴσως με ὑποπτεύουν. Μεθαύριο Σάββατο ἀναχωρῶ για τὴν Ἰνδοκίνα.

—Θάρθῶ μαζί σου.

—Ὁχι, Ἐλθίρα.

—Τότε πρέπει νὰ σὲ ἴδῳ ὅποσοδήποτε πρὶν νὰ φύγῃς. Πρέπει νὰ συνεννοηθῶ μαζί σου για τὴν ὑπόθεσι σου.

Ὁ Γκόρντον ἐδίετασε λίγο. Ἀργοῦσε νὰ της ἀπαντήσῃ. Τέλος ἔβγαλε θιαστικά μιά κάρτα ἀπὸ τὴν τσέπη του και της τὴν ἔδωσε.

—Στὶς δώδεκα ἀκριβῶς θά εἶμαι ἐκεῖ. Τὴ φίλησε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

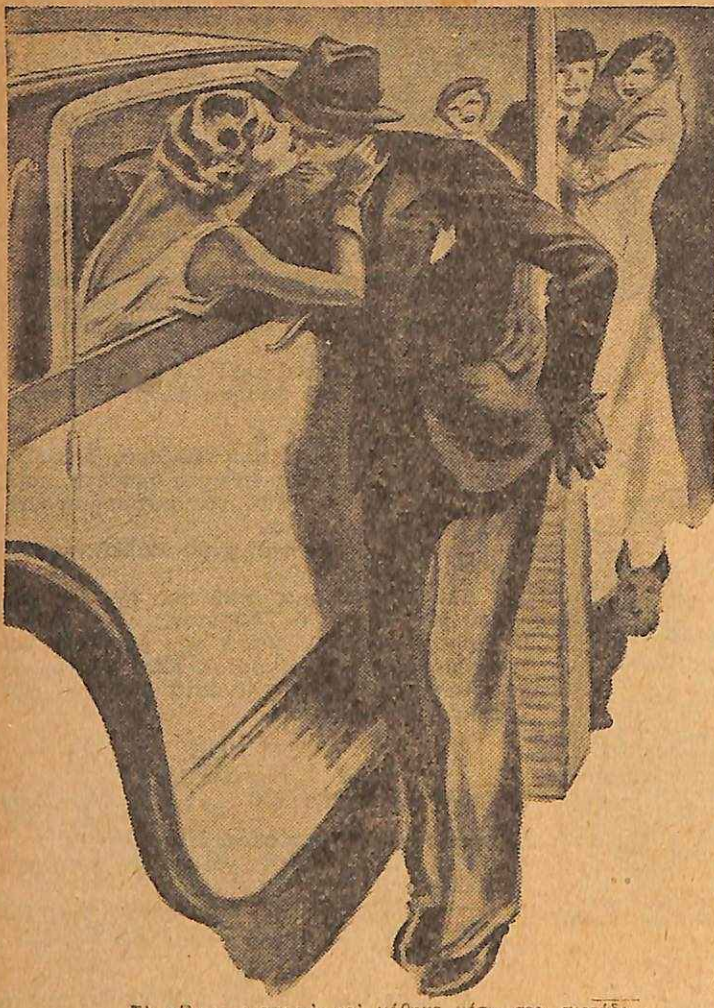
Ὅταν ἔμεινε μόνῃ ἡ Ἐλθίρα, διέταξε τὸν σωφὲρ της, ἕναν ἐμπιστο ὑπηρετῇ, που εἶχε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, νὰ προχωρήσῃ και νὰ στρίψῃ τὴ γωνία.

Στὶς 10 1/2 τὴν περίμεναν νὰ δειπνήσουν σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι.

Δὲν εἶχε ἀκόμα διαβάσει τὴν κάρτα, που της ἔδωσε ὁ Γκόρντον.

Μιά ἐσώφυλη χαρὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ νοιώσῃ αὐτὸ που γύρευε τόσο γρήγορα.

Τέλος, μέσα στο λιγοστὸ φῶς τοῦ αὐτοκινήτου, διάβασε.

Τη φίλησε οιαστικά και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι

...όσο με τον κύριο Γκόρντον έδω στο σπίτι σας.

—Περάστε. Ούτε ή φωνή, ούτε και το παρουσιαστικό ήταν άγνωστα στον Κόξ. Δεν μπορούσε βέβαια, να διακρίνει τα χαρακτηριστικά. Όταν φτάσανε στο γραφείο, ο Κόξ της υπέδειξε μια πολυθρόνα απέναντι από το γραφείο του.

—Εκάθισε. Και με τα δυο άπαλά, κομψά χέρια της έσκησε το βέλο.

—Ελθίρα! Σεις; —Ναι, εγώ, Τόμ! Έγώ, ή οποία σ'ε έγκυκατέλειπα έτσι, από ζήλεια, από άνοησία μου!

—Αυτά ανήκουν στο παρελθόν, Έλθίρα, αλλά εσύ, εσύ τί γυρεύεις με τόν Γκόρντον;

Κατέβασε τ'α μάτια της και ψιθύρισε: —Είμαι ή έρωμένη του! Ο Γκόρντον κατηγορήθη ότι εκείνος έδολοφόνησε τόν άντρα μου.

—Ενών...

Οί δυο ματιές διασταυρώθηκαν. Ή μιά σταμάτησε τήν άλλη και έπί πάντε λεπτά σαν μαγνητισμένα τ'α μάτια είχαν βυθισεί τόν βλέμμα τους μέσα από τίς κόρες π'ό μέσα στή σκέψη, ή ένας τόν άλλου.

Ξαφνικά εκείνη σήκωσε τ'α μάτια της και κύτταξε τόν ρολόγι τού τοίχου.

Παρά πάντε μεσάνυχτα.

Σ'ε πάντε λεπτά θαρρότανε ή Γκόρντον.

—Τόμ, σ'ε έξορκίζω στήν Ιερά μας φίλια. Πρέπει να μ'ακούσης πρίν έλθη ή Γκόρντον. Πρέπει να σου εξηγήσω.

Ή Έλθίρα είχε μιά παράκληση στή φωνή της.

Ο Κόξ θυμήθηκε τίς ώραιές ήμέρες έρωτος, πού είχε περάσει με τή γυναίκα εκείνη στήν Άμερική και άναστενάξε.

—Σ'ε άκούω και... να είσαι θεοαία πώς έτι και αν σου συμβαίνει, θά σ'ε βοηθήσω.

Στό πρόσωπό της φάνηκε ή άνακούφι- σις.

—Τόμ, αυτόν τόν άνθρωπο τόν αγαπώ μ'ένα διαφορετικό έρωτα. Τού άνήκα δ'αλόκληρη, μ'α νένωνι τόν...

—Τό έγκλημα, έπρόσθεσε ή Κόξ.

—Ναι, Τόμ, δ'ομολογώ ότι ή Γκόρντον δεν είναι ή δολοφόνος, αλλά ούτε και κανένας άλλος... Άδικα ψάχνει ή άστυνομία να τόν έρρί... Άδικα θά ψάξετε και σεις. Και τόν μόνο πού συλλογίζομαι είναι ότι δεν θά έρεθί ποτέ ή δολοφόνος και έπομένως δεν θά άναθεωρηθί ή καταδίκη του ποτέ.

Ο Κόξ τήν κύτταξε και τήν ψυχολόγησε.

Μέσα στήν ψυχή αυτής τής γυναίκας γινότανε μιά όλόκληρη πάλη.

Τώθλεπε, τόν ένοιωθε, ή- ξερε. Είχε καταλάβει.

—Λοιπόν; Μήπως θέλετε να κατονομάσετε τόν δολοφόνο για να άθωωθί ή Γκόρντον;

—Θά τόν έκανα, αν ύπ'ήρ- χε πράγματι δολοφόνος.

—Πάντως, κάποιος τόν έ- σκότωσε...

—Ναι, και αυτός πού τόν σκότωσε είμαι εγώ!

Μιά σιωπή άπλώθηκε ά- νάμεσα των.

—Ένα λεπτό για τ'α μεσάνυχτα.

Ο Κόξ σηκώθηκε, τής πήρε τόν χέρι άνάμεσα στά δικά του και σκύβοντας τής τόν φίλησε.

Τή στιγμή εκείνη χτύπη- σε τόν κουδούνι.

—Ένα ρίγος πέρασε από τόν κορμί τού Κόξ και τόν έκανε ν'άναρθήσει.

—Άκούω κι' αυτός ή τόν σο ψύχραϊμος, είχε τίς σι- γμές τής άδυναμίας του.

—Αγαπούσε τήν Έλθίρα!

Θά τήν έσωζε κι' άς τήν έχανε για πάν- τα από τ'α μάτια του.

Αυθόρμητα έπεσαν ή ένας στήν άγκα- λιά τού άλλου.

Χωρίστηκαν όμως γρήγορα- γρήγορα γιατί τόν κουδούνι ξαναχτύπησε.

★

—Έπειτα από δυο λεπτά οί δυο άντρες μπήκανε στο γραφείο τού Κόξ.

Ο Γκόρντον έτρεξε πρós τή γυναίκα πού αγαπούσε.

—Έλθίρα!

—Τ'όχαν, πρίν να προχωρήσης, έχω να σου κάνω μιά εξημολόγησι.

—Δεν είναι καιρός για συζητήσεις, Έλθίρα.

—Όχι, είναι ανάγκη. Μάλιστα, πρέπει να σου πώ ότι εγώ και ή κ. Κόξ γνωρι- ζόμαστε από πρίν. Ότι ή κ. Κόξ με αγα- πούσε και τόν αγαπούσα. Και ότι εγώ από ζήλεια μου μιά μέρα τόν παράτησα.

—Έπειτα... εκείνος παντρεύτηκε, παντρεύ- τηκα κι' εγώ...

—Τόσο τόν καλλίτερο, πού θά μπορέσω- με τότε να εξηγηθούμε καλλίτερα.

Ο Κόξ προσπαθούσε να κρύψη τή συ- κίνησι του και ήλθε κοντά τους.

—Όμολογώ ότι δεν έπαυα να αγαπώ τή γυναίκα πού αγαπάτε. Γι' αυτό και ή μοίρα σας έστειλε κοντά μου. Τόν Σάββα- τόν φεύγει τόν Λάταμ για τήν Ίνδοκίνα.

Αύριο θά φωνάξω έδω στο σπίτι μου ένα Ιερέα. Θά σας ένωση νομίμως και θά φύ- γετε μαζί.

—Τήν υπόθεσί σας θά τήν αναλάβω εγώ. Και δεν θέλω ν' άμφισβάλλετε ούτε στιγμή, έτσι άργα ή γρήγορα θά σας θγάλω από τή δύσκολη θέσι σας και θά έπανέλθετε στο Λονδίνο ή και στή Νέα Υόρκη.

Συγκινημένοι έσφιξαν τ'α χέρια τού Κόξ κι' έφωσαν.

Μονόλογος τ'ώρα ή Τόμ Κόξ, θαστώντας τόν κεφάλι του με τ'α δυο του χέρια, γύ-

ρευε να πνίξη τόν πόνο του, να τόν ξε- δετερώσει τελείως.

Όταν σήκωσε τόν κεφάλι του, πάνω σ'ε χαμογελασμένο του πρόσωπο διακριότα- νε ένα δάκρυ.

Ήταν τόν δάκρυ τού παρελθόντος!

ΤΕΛΟΣ

Ή κρυπτογραφία Μυστικά αλφάβητα

Και άλλοτε γράψαμε για τήν κρυπτο- γραφία, δηλαδή για τόν σύστημα μυστι- κής γραφής πού χρησιμοποιούν ή διπλω- μάτια δι' υπόθεσις έντελώς άπορρήτους. Σήμερα θά άσχοληθούμε με συμπληρω- ματικές λεπτομερείας και διάφορα δια- σκεδαστικά πράγματα γύρω από τ'α μυσ- τικά αλφάβητα.

Ιστορικάς αν εξετάσωμε τήν κρυπτο- γραφία πρέπει να άνατρεχόμεν εις τούς καιρούς των Σπαρτιατών, οί όποίοι χρη- σιμοποιούσαν ένα μικρό κυλινδρικό έξο- τήν σκυτάλην, περίε τής όποιας περι- λignon τήν περγαμνήν.

Όταν θέλανε να στείλουν μιά μυστική είδησι, τέντωναν τήν περγαμνήν γύρω από τήν σκυτάλην και στήν έπιφάνειαν έ- γραφαν ή τίς ένδιέφερε. Κατόπιν τρα- βούσαν τήν σκυτάλην και ή περγαμνή έ- πανήρχετο στήν φυσική της κατάστασι, ενών τ'α γράμματα τής γραφής άνακατε- νονταν και έτσι δεν ήταν δυνατόν σ'ε τρι- τους να ξεχωρίσουν λέξεις και να δια- θάσουν τόν περιεχόμενον τής περγαμνής.

Όταν ή σκυτάλη κόμιζε τήν περγαμ- νήν εις τόν παραλήπτην τότε αυτός έέν- τανων έκ νέου τήν περγαμνήν στήν σκυ- τάλη του και τόν κείμενον διαδίδετο ε- κόλως.

Φυσικά ή τρόπος αυτός είναι πρωτόγ- νος, αλλά καθώς θέλετε δεν στερείται πρωτοτυπίας για κείνους τούς καιρούς.

Άλλά ή κρυπτογραφία δεν χρησιμοποι- είται μόνο στόν πόλεμο ή στήν διπλωμα- τία αλλά και στόν έρωτα διά τόν όποιον πολλές φορές έχρησιμοποιήσαν μυστικά αλφάβητα.

Γνωστόν είναι τόν αλφάβητον των άνθ- ων πού οί παλαιότεροι έρασται χρησιμο- ποιούσαν συχνότατα.

Άλλά και μεγάλοι συγγραφείς έχρη- σιμοποίησαν τήν κρυπτογραφία. Ούτως ή Δάντης Άλνικέρι στήν «Θεία κωμωδία» θάζει τήν Βεατρίκη να τού άποκαλύπτει ότι ή σωτηρία τού κόσμου θά προέλθι από ένα «πεντακόσια δέκα και πέντε».

Ίδου ένα πραγματικό κρυπτογράφη- μα! Πόση φαϊαούδια και πόσοι τόνωι μελάνης και χαρτιού δεν εξώδεύθησαν για να λύσουν αυτό τόν «πεντακόσια δέκα και πέντε». Άλλά κανείς δεν μπόρεσε να δώση κάποιον άντικειμενική εξήγησι με- χρι σήμερα.

Επίσης στόν τέταρτο κύκλο τής κολά- σεως ή Δάντης φαντάζεται ότι συναν- τόν Πλούτωνά πού τού φωνάζει: Παπύ Σατάν, Παπύ Σατάν άλεπέ... και στόν 5ον συναντά τόν γίγαντα Νέμεωδ πού τόν υποδέχεται με τήν έξής προσφώνησι: «Ραφέλ μ'αί άμέχ ζαμπί έτ άμ'αί».

Επίσης έξυπνος κρυπτογράφος ήταν και ή Λεονάρδος ντά Βίντσι, πού φοβό- μενος μήν τού κλέψουν τ'α άνακαλύψει του, χρησιμοποιούσε τόν έλληνικό αλφά- βητον με τ'α γράμματα άνεστραμμένα.

Άλλά διά να προσγειωθούμε στήν πραγ- ματικότητα σημειώμεν ότι και οί δια- φοροι νομάδες άλλήτες χρησιμοποιούν ένα μυστικό αλφάβητο.

Ετσι συχνά στούς τοίχους των άγρο- κίων θέλπει κανείς διάφορα σχήματα από κάρβουνο ή από κιμωλία. Είναι προειδο- ποιήσεις για τούς συναδέλφους.

Ένα σημάδι σημαίνει: «Έδω δεν έ- δουν λεπτά, προσφέρουν όμως ψωμιά». Ένα άλλο είδοποιεί: «Έδω προσφέρουν έρ- γασία» ή πολλές φορές «έδω υπάρχουν μόνο γυναίκες».

Ή Γκρέτα και ή Μπάστερ άρραβωνιάζονται

Ή ιστορία μι'ας συνταρακτικής είδήσεως

Στήν πόλι τού Λός Άντζελες έκδίδον- ται τριάντα έξη κινηματογραφικά περιο- δικά. Ο μίστερ Μπρόντφους, άφού απέ- κτησε μιά σεβάστη περιουσία στά πετρέ- λαια, άπεφάσισε να άνακατευθί στήν έ- κδοσι τού τριακοστού έβδομου πού εξέδι- δετο υπό τόν τίτλο: «Συνταρακτικά εί- δήσεις από τόν κόσμο τού φίλμ».

Ο Χάρρυ Σμάιλ, συντάκτης, διαχειρι- στής, διευθυντής και έν όλίγοις όλο τόν προσωπικό τού περιοδικού, τρέμοντας μπρός στόν μίστερ Μπρόντφους, πού με τή σιδερένια γροθιά τού άπειλούσε γήν και ούρναό, άκουγε έναν καταρακτη ά- π'ό θριαύεις.

—Εάν μέχρι τόν θράδυ δεν μου φέρετε ένα συνταρακτικό άρθρο, να μην ξαναπα- τήσετε... Άπολύεσθε!

—Μά κύριε Μπρόντφους, δεν μπορώ...

Μιά γροθιά στό τραπέζι έπέισε τόν Σμάιλ για τίς διαθέσεις τού κυρίου Μπρόντφους.

Δεν τού άπέμενε παρά να πάη στό Χόλλυγουντ, όπου οί είδήσεις και οί δια- θέσεις δεν λείπουν. Άναστενάζοντας κα- θάλλαν τόν ποδήλατό του.

Χόλλυγουντ... Ο Χάρρυ σταματά μ'α τόν σ'ε μιά θίλλα.

—Εί, ρώτησε τόν άστυνομικό, ποιός κατοικεί έδω;

Ο πόλιςμαν άπήντησε με σοδαρό ύ- φος: —Ή θεία Γκάρμπο!

Γκρέτα Γκάρμπο! Είχε πετύχει.

Ετρεξε πρós τήν πόρτα και έσήμανε. Ούτε φωνή, ούτε άκρόασις. Ξαναχτύπησε. Τίποτε! Ξαναχτύπησε. Και τέλος έπειρα από ένα τέταρτο τής ώρας ή πόρτα μι- σάνοιξε και από τή χαλαριάδα παρουσιά- σθηκε τόν έξαγριωμένο πρόσωπο ενός Νέ- γρου.

—Είμαι ή Χάρρυ Σμάιλ και έπιθυμώ να έπισκεφθώ τή θεία Γκάρμπο.

—Δεν δέχεται ή κυρία.

—Πρέπει να τής μιλήσω όπωσδήποτε για τήν...

—Δεν δέχεται είπα. Έξ άλλου δεν εί- νε μέσα.

Και ή μαύρος εξαφανίζεται πίσω από τήν πόρτα πού κλείνει με θόρυβο.

Ο Χάρρυ κατάλαβε πώς θά ήταν προ- τιμότερο να ξαναθέσι στό ποδήλατό του. Έλπιζοντας καλλίτερη τύχη και υποζυ- χή, χτύπησε άλληλοδιαδόχως 20 πόρτες. Είς μάτην! Όλοι οί άστέρες τού Χόλ- λυγουντ έλειπαν από τ'α σπίτια τους.

Διάβoλε, σκέφθηκε, ή δουλειά πάει κα- τά κρημνών.

Άπετισμένος, κουρασμένος κάθεται σ'ένα παγκάκι να ξεκουρασθί. Μά... τί συνέβαινε; Μιά πολυτελής κούρτα προχωρούσε άργα. Στό θόλον καθισμέ- νος ή Μπάστερ Κήττον και δίπλα του σ'εχόν άγκαλιασμένη ή Γκάρμπο τού «ι- γοφιθύριζε κατί γλυκά. Κεραινός αν έ- πληττε τόν Χάρρυ μας, δεν θά τόν άφι- ε έτσι άπολυθωμένο. Μά είναι δυνατόν; Ο Μπάστερ και ή Γκρέτα;...

Χωρίς να χάση καιρό ξαναπηδά στό ποδήλατό του και άκολουθεί τ' άμάξι να κάποια άπόστασι. Ξαφνικά ή Γκρέτα έγειρε στά χείλη τού Μπάστερ. Ο ρεπόρ- τερ πιά έκτός έαυτού από τόν δημοσιο- γραφικό πυρετό, πού τόν κατέλαβε να μάθι και ν' άκούσι, άφίνει τόν ποδήλατο και καθώς ή κούρτα προχωρούσε άργά, προφταίνει να σκαρφαλώση στό λάστιχο τής ρεζέρβας.

—Και θά παντρευτούμε; ρώτησε ή Γκρέτα.

—Ρωτάς, άγάπη μου! άπήντησε ή Κή- τον χαμογελώντας.

—Πόσο είσαι ώραιος όταν χαμογελάς. Θέλω να σ'ε φιλήσω...

Και έγειρε πάλι στό στήθος τού Μπα-

στερ.

Ο Χάρρυ, στενογράφωντας τόν διάλο- γο, πρόφτασε να τραθήξη τρία ένσταντα- νέ, γιατί τόν φίλημα ήταν διαρκείας!

—Και θά εξακολουθής να εργάζεσαι στό σινεμά όταν θά παντρευτούμε; ρώ- τησε ή Μπάστερ χαϊδεύοντας τ'α μαλλιά της.

Ο Χάρρυ πήρε ακόμα ένα ένσταν- τανέ.

—Όχι, βέβαια, άγάπη μου.

—Ούτε κι' εγώ θά ξαναπατήσω... Έ- ται θά είμαστε ευτυχείς.

—Τόν πιστεύω.

—Άλλά πρós τόν παρόν θά κρατήσουμε μυστικό τόν άρραβώνα μας.

Ο Χάρρυ δεν κρατιόταν από τή χαρά του. Τί συνταρακτικό, πραγματικά, άρ- ρο για τόν περιοδικό του!

Δεν θάσπηξε, πήδηξε κάτω από τόν ά- μάξι, τού έρχόταν να φωνάξη να χωρέ- ψη, αλλά προτίμησε να τρέξη στόν μι- στερ Μπρόντφους.

—Με τόν προσεχές φυλλάδιο θά γίνου- με διάσημοι! τού φώναζε. Έχω μιά εί- δησι με φωτογραφίες πού θά χαλάση ή κόσμος!

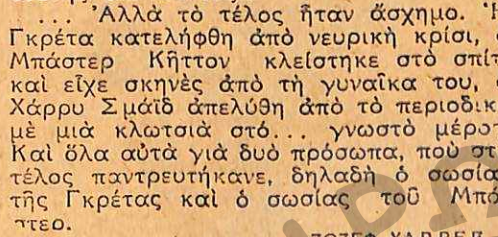
Πράγματι... Δυο μέρες άργότερα κυ- κλοφορούσε τόν περιοδικό με χτυπητά κε- φαλαία γράμματα:

«Ο Μπάστερ Κήττον και ή θεία Γκρέ- τα παντρεύονται. Φωτογραφικός φακός τούς συνέλαβε να φιλιούνται σαν όλους τούς κοινούς θνητούς. Άποσύρονται τίς όθoνης διά παντός».

... Άλλά τόν τέλος ήταν άσχημο. Ή Γκρέτα κατελήφθη από νευρική κρίσι, ή Μπάστερ Κήττον κλείστηκε στό σπίτι και είχε σκηνές από τή γυναίκα του, ή Χάρρυ Σμάιλ άπελύθη από τόν περιοδικό με μιά κλωτσιά στό... γνωστό μέρο.

Και όλα αυτά για δυο πρόσωπα, πού στό τέλος παντρεύτηκανε, δηλαδή ή σωσίας τής Γκρέτας και ή σωσίας τού Μπα- στερ.

ZOZEF HARPER

Δίλλημα

Τόν συνήντησα ένα ευθυμο πρωινό στό δρόμο τού Μίκλεμπορτ όπου παρεθέρizza. Ήταν ένα γερό παλληκάρι τού άγρου, πού φορούσε τ'α «κυρικάτικα του».

—Καλημέρα σας, κύριε —μου είπε. —Ω- ραία ήμέρα σήμερα, ή;

—Πράγματι —άπήντησα— είσαι τυχερός να πηγαίνης έορτή με τέτοια λιακάδια.

Γέλασε, ενών στά μάτια του πλανήθηκε ή άμφιβολία.

—Δεν μου φαίνεται πολύ ευθυμος — πα- ρετήρησα.

—Έχετε δίκιο. Πάω... να παντρευτώ.

—Τ'α συγχαρητήριά μου, αλλά μήπως είσθε ή Τζόε Μπλίζ;

—Άκριβώς εγώ, κύριέ μου.

Τόν κύτταξα με έξαιρετικό ένδιαφέρον. Οί έρωτικές περιπέτειες τού Τζόε Μπλίζ είχαν κάνει θόρυβο σ'έλη τήν γύρω πε- ριοχή.

Από ήτι έλέγετο, ήξερα ότι ή Τζόε είχε τήν άτυχή έμπνευσι να έρωτευ- θή ταυτόχρονας δύο κορίτσια χωρίς να κρατήση μυστικό από τ'α δύο κορίτσια τόν διπλό αίσθηματικό παιχνίδι.

Ήλθε όμως μιά μέρα πού και οί δύο υποψήφιος τόν έσφισαν στά γερά και τόν έπίεσαν να διαλέξη τήν μιά από τίς δυο. Άλλά αυτό πού ζητούσαν ήταν άνωτερο των δυνά- των τού Τζόε. Με περιέργη έλικρίνεια έ- ξωμολογήθη ότι άγαπούσε και τίς δυο με τόν ίδιο πάθος —και ότι αν κατώρ- ναν να συνεννοηθούν μεταξύ τους, αυτός θά παρεδέχετο χωρίς άντιρρήσεις τήν έ- κλεκτή.

Δυστυχώς οί νέες δεν να κατάφεραν να καταλήξουν σ'ένα λογικό συμπέρασμα.

Ή μ'έν μιά, ή Μάτζι Βάλες έβγαλε από τόν Ιερέα τής κοινότητος τού Φρίνχαμ μιά άδεια γάμου διά τήν προσεχή Τετάρτη, ώρα 11 π.μ. άκριβώς, ή δέ άλλη, ή Έλ- λεν Τράτς έβγαλε επίσης για τήν ίδια ώ- ρα και τήν ίδια ήμέρα άδεια γάμου από τόν Ιερέα τής κοινότητος Λιτλ Κούρτλ.

Για να συμπληρωθί ή παράξενος κύ- κλος, τόν σπίτι τού Τζόε ήταν άκριβώς στό σύνορα των δυο κοινοτήτων πού τόν διεκδικούσαν ως δημότην των και αί δύο.

Ετσι τήν ατή ήμέρα άνηγγέλησαν στίς έκκλησίες και των δυο κοινοτήτων ότι θά έλάμβανε χώρα ή γάμος τού Τζόε.

—Αγαπητέ μου Τζόε Μπλίζ, φοβούμαι ότι έχεις μπλεχθί άσχημα.

—Αυτό άκριβώς με άπασχολεί, κύριε, μου είπε με γλυκεία φωνή. Ο γάμος είναι για τας 11 και τ'α δύο κορίτσια έχουν ί- σια δικαιώματα. Τί να κάνω;

—Να τραθήξης στόν κληρο.

—Αί! ποτέ, σας όρκίζομαι. Έχω άπο- φασίσει να παραδοθώ στό πεπρωμένο και αυτό θά με όδηγήση.

—Και τί θά κάνης;

—Άπολύεσθε, σ'ε δέκα λεπτά από έδω είναι ένα σταυροδρόμι, ή δεξιός δρόμος όδηγεί στό Φρίνχαμ, ή άριστερός στό Λιτλ Κούρτλ. Θά περιμένω εκεί και τόν πρώτο αυτοκίνητο πού θά περάση, θά παρακαλέσω να με πάρη μαζί του. Έάν πάη δεξιά παντρεύομαι τή Μάτζι, έάν πάη άριστερά, τήν Έλλεν.

Μόλις είχε τελειώσει, όταν ή κρότος ενός μοτέρ πίσω μας ή'ας έάφνισε. Κάνα- με σινιάλο στόν όδηγό να σταματήση.

—Κύριε, σας παρακαλώ —είπε ή Τζόε— έχετε τήν καλωσύνη να με πάρετε στό ά- μάξι σας;

—Πού πηγαίνετε; ρώτησε ή σωφέρ.

—Όπου δήποτε, φθάνει να με πάρετε κοντά σας.

—Εμπρός, άνεβήτε, άφού πάτε και έ- σεις στό Λονδίνο...

—Στό Λονδίνο; μουμούρισε ή Τζόε.

Ήταν ή τελευταία φωνά πού είδα τόν Τζόε. Μερικοί χαριανοί του λένουν πώς τόν είδαν σ'έ μιά άριστοκρατική συνοικία τού Λονδίνου, αλλά κανείς δεν μπορεί να τόν θεωρώση. Τόν γεγονός είναι ότι για κά- ποιο άσφαλός σπουδαίο λόγο δεν έστει- λε ποτέ τήν διεύθυνσί του στό χωριό.

ARTEMAS

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Μεταξύ μας

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Το καλοκαίρι πέρασε. Κάθε μία μαζεύεται στο σπίτι της. Άλλη για να ξαναρχίσει να δουλεύει με τα πλίκια της γραφομηχανής, άλλη για να γυρίσει στους φοιτητικούς ή μαθητικούς πάγκους.

Προνομιούχος σ' αυτή την επιστροφή είναι εκείνες που τόσο εκεί όσο κι' εδώ δεν είχαν και δεν έχουν ν' ασχοληθούν με τίποτα.

Μά είναι δυνατόν μία γυναίκα να μην έχει να ασχοληθεί με τίποτα;

Αυτό το ερώτημα έτεθη πολλές φορές σε συζητήσεις στα μεταξύ μας.

Η ζωή έχει τόσες απασχολήσεις από το πρωί ως το βράδυ, κι' από το βράδυ μέχρι το πρωί.

Μία από όλες αυτές τις απασχολήσεις δεν είναι δυνατόν να ενδιαφέρει το μυαλούδάκι της γυναίκας;

Οι Έγγλες έχουν μάλιστα και πρόγραμμα!

Κρατούν ένα σημειωματάριο στο τραπέζι τους. Αρχίζουν από τις 8 και καταλήγουν στις 11 π.μ.

Συνεχίζουν από τις 4 και τελειώνουν στις 8 π.μ.

Ποιός θα μπορούσε να φανταστεί ότι η Έγγλες γράφει στο σημειωματάριό της κι' αυτό ακόμα το πρόγραμμα, το γράμα και το δείπνο της;

Βέβαια κι' αυτά πρέπει να λογίζονται ως απασχολήσεις και μάλιστα, άριστων με χρόνιο, με ώρα.

Το να καθέσαι ένας παραπάνω στο τραπέζι είναι κακό.

Άλλα όπως ξέρομε,

δεν έχουμε μονάχα το φαί, έχουμε την τουαλέτα, τον περίπατο,

τις επισκέψεις, τις εκθέσεις, τα σπορ, τα θέατρα, τους κινηματογράφους, τους χορούς, τα ταξίδια.

Όλα αυτά είναι ευχάριστες απασχολήσεις.

Δεν μπορούμε να πούμε πως ό,τι δεν είναι χορός και θέαμα, είναι δυσάρεστη απασχολήση.

Κάθε τι που γεμίζει τις ώρες μας και μας απασχολεί πρέπει να το θεωρούμε ευχάριστο.

Όλα τα πράγματα για τη γυναίκα πρέπει να είναι ευχάριστα.

Κι' όταν μπορούμε στο βερόρι ή στο σιδηρόδρομο

έπειτα από τρεις μήνες έλλοξη, η πρώτη μας σκέψη είναι να υποδεχθούμε τη νέα κατάσταση με χαρά.

Με χαρά γιατί θα μας δώσει απασχολήσεις.

Τις όποιες κι' αν δεν έχουμε, πρέπει να δημιουργήσουμε.

Το μέσο, το κλείσιμο, δημιουργούν μία κακοδιαθεσία στο κορμί, μία τεμπέλια ανυπόφορη και πειράζουν τη σκέψη ή οποία πρέπει διαρκώς να συναλλάσσεται με καινούργια πράγματα.

Ένα από τα χαριτωμένα μοντέρνα μοντέλα του Οίκου Μόδας των Παρισίων ΡΟΖ ΝΤΕΚΑ

Άγαπητές μου αναγνώστριες, η επιστροφή σ' σπιτία σας ως δυναμώση τη σκέψη σας.

Θα γίνουν τόσες διαλέξεις, εκθέσεις, χοροί, για, φιλολογικές συγκεντρώσεις.

Μη σας απασχολήσουν ποτέ τα τι θα κάνετε.

Πάρτε μία εφημερίδα και μέσα στην δεύτερη λίδα θα βρείτε μεσάς κάπου για να πάτε.

Όταν διασκεδάξη η ψυχή τότε και το κορμί γαίνει.

Πιστεύετε με! Άντανακλα περισσότερο στο σώμα σας ή ωμορφιά.

ΠΡΙΟ

Μόδα

ΓΟΥΝΕΣ ΚΑΙ ΦΤΕΡΑ

Η Α. Μ. η μόδα είναι σπάταλη εφέτος. Οι και τα φτερά σε μεγάλη αφθονία και ποικιλία

φυγογράφουν σε απογευματινές και σε βραδυνές λούσιμες τουαλέτες από βερνίκια ύφασματα. Τα

βραβούνια από μαύρο ντρα, με πλάτες από γούνα και τα μανίκια από τον άγκωνα και κάτω, για να κι' αυτά.

Επίσης ο γιακάς από γούνα, που πάζει το μισό πρόσωπο. Τα μικρά βραβούνια και γανιρισμένα με φτερά στρουθοκαμήλου, παρσια ή έγκρετες. Και σ' απογευματινά παλτά

λες γούνες στο στρίφωμα, στα μανίκια, στον γιακά. Τα καπέλλα μόνον τ' απογευματινά γανι

ται με κορδέλλες κρόκ' ή με βελούδο σε χι

χτυπητό.

ΑΙΑΝ

Νοικοκυρ

ΠΙΣΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μιά από τις κυριότερες ασχολίες της νοικοκυράς είναι και το καθάρισμα της κουζίνας.

Η κουζίνα εκτός από τα άλλα έπιπλα που ριέγει έχει και το έδωλο τραπέζι πάνω στο οποίο κόβονται όλα τα διάφορα φαγητά ώρα και ώρα.

Εν γένει λοιπόν όλα αυτά τα έδωλα πρέπει να καθαρίζονται καλά διότι είναι έπιπλα που βρωμίζουν τα τρόφιμα που μένουν επάνω, πιάνουν και μπορούν με την νέαν τροφή που κοίμωμε να κολληθούν και να φέρουν τη δηλητηρία στον οργανισμό μας.

Γι' αυτό λοιπόν κάθε νοικοκυρά πρέπει να βουρνο κάθε μέρα μέσα στο έδωλο να ρίχνει ένα κουτάκι σαπουνι και λίγη σόδα.

Επίσης να εφοδιάσει και με μία μικρή βουρνο.

Ρίχνουμε λοιπόν αυτό το νερό στο τραπέζι, αρχίζουμε να βουρνοίζουμε καλά μέχρις ότου αψηλάσει τότε μ' ένα σφουγγάρι το περνούμε με καθαρό νερό.

Το στεγνώνουμε και αφού ξεραθεί καλά τότε μεταχειριζόμαστε και πάλι.

Χειροτεχνία

ΜΙΚΡΑ ΚΟΥΤΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΖΟΥΜΕ ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ

Πέρνετε ένα καρτόνι 2 ή 3 μιλλιμέτρα πάχος, κοπτε για να γίνει χρειάζεται έξω πλευρές.

Ένα φόντο 24Χ16 πόιντους. Δύο πλευρές πόιντους και το σκέπασμα. Τοποθετούμε χαμύ ύφασμα κλαδάτο που επάνω του περνάμε λίγη γλά.

Τότε τοποθετούμε στη μέση το φόντο. Πάνω, δεξιά, αριστερά δεξιά τα πλευρά και τα πλάγια κολλήσουμε. Κόβουμε με το ψαλίδι τις γωνίες με μία βελόνα ράβουμε τις άκρες από πάνω στο χαρτόνι. Τα ενώνουμε και τα ξανόθουμε ενωμένα και βρθια σταυροβελονιά.

Έπειτα κάνουμε το έκτο για το σκέπασμα. Για περισσότερο κομψά αν θέλωμε, περνάμε να κορδόνι γύρω-γύρω φαρδύ.

Κι' έτσι έχουμε ένα υπέροχο κουτί για την τουαλέτα μας.

ΠΕΤΣΕΤΟΘΗΚΗ

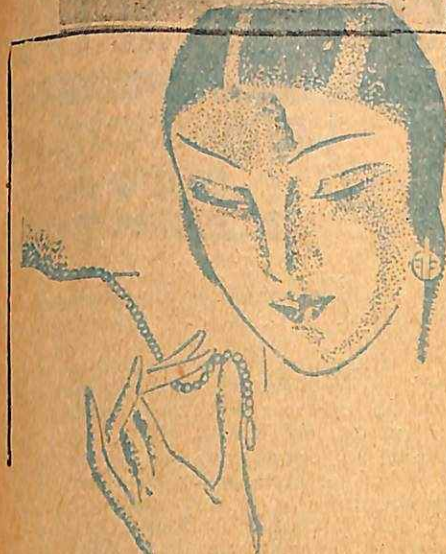
Με μερικά κομμάτια έμπριμέ, από το ίδιο υλικό μπορείτε εύκολα να φτιάξετε μία πετιόνη του τραπέζιου.

Διαστάσεις 14Χ123.

Κόβετε λοιπόν τα ράβετε και τα ενώνετε. Πότε ένα κορδόνι τρυβρώ και στην ένωσή σας ένα χρωματιστό κομμάτι με μία κορδέλα έπληση στο ίδιο χρώμα.

Άλλοτε έπρωτίζονται τα μονογράμματα. Τα έχουν καταργηθεί.

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Καλλωτισμός

ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΜΑΛΑΚΑ ΧΕΡΙΑ

Όλες οι καλές νοικοκυρές είναι φυσικόν να κάνουν άρισμένες εργασίες που καταστρέφουν την επιδερμίδα του χεριού. Τα ζεστά και κρύα νερά επί παραλείπονται σπάνον το δέρμα του χεριού, το αλάντουν πολλές φορές στα μαλακά μέρη, καταστρέφουν το γυνάδι ενώ έξ' άλλου άλλες αναπόφευκτες δουλειές του σπιτιού όπως το σκούπισμα κλπ. κάνουν κάλους στο δέρμα και χαλάν έτσι το γυναικείο χέρι που γίνεται κόκκινο και χονδροκοιμένο.

Για να αποφυγούμε όλες τις ανώτερες άθαρτες, συνιστά στις μικρές νοικοκυρούλες μου να φροντίζουν να κάνουν μία επάλειψη από κίτρινη βαζελίνη ή καλύτερα από λαβανίνη μόλις το δέρμα του χεριού έπειτα από μία εργασία, ξεραθεί. Κρατήστε για λίγο την λαβανίνη ή την βαζελίνη επάνω στο δέρμα τόσο όσο χρειάζεται να εισχωρήσει στους πόρους και έπειτα κάνετε μία καλή σαπουνάδα με χλιαρό νερό.

Τα χέρια σας θα ξαναγίνουν λευκά και μαλακά. Εάν με το κόψο ή το πολύ ζεστό νερό τα χέρια σας έχουν σκάσει, τότε έτοιμάσατε την ακόλουθη αλοιφή:

Σ' ένα μικρό κατασφραγισμένο βάζο, προσθέτετε 1/2 κουτάκι νερό και τόση γλυκερίνη ολίως ώστε να γίνει το παρασκεύασμα πυκνόρρεστο. Κατόπιν τοποθετούμε σε σιγή φτιάξι και ανακατεύουμε έως ότου γίνει μία διαφανής ουσία. Εάν θέλετε προσθέτετε και λίγη κολώνια για να γίνει η κρέμα ευχάριστη.

Σας βεβαιώ ότι κάνοντας μία επάλειψη κάθε βράδυ το επόμενο πρωί τα χέρια σας θα είναι υπέροχα.

Εάν τα χέρια σας είναι κόκκινα π.χ. τότε σας συνιστά σε λίγο χλιαρό νερό να ριζετε χαιμύηλο ή ζευρούν και να κάνετε πλύσεις κάθε βράδυ και πρωί. Τα χέρια σας, σε λίγο θα γίνουν κρινένια.

ΜΑΛΒΑ

Συμπεριφορά

Το καλοκαίρι πέρασε και μπαίνουμε στο χειμώνα. Σ' λίγο θάρχισουν οι προποσίες για τα ταξίδια, τους χορούς, έσπεριδες και τόσες άλλες κομικές απαραίτητες ανάγκες, οι οποίες αποτελούν μία απασχόληση για κάθε γυναίκα.

Σ' ό' αυτά λοιπόν είναι απαραίτητο κάθε νοικοκυρά, κάθε κυρία φταγή ή πλούσια να έξει τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να συμπεριφέρεται και να κάνει εντύπωση ή ανατροφή και η γυναικεία της επάξιοτης.

Θα μού πητε όλα είναι ζητήματα ανατροφής; Τους ναί. Πάντως δεν μπορούμε να πούμε ότι μία γυναίκα δεν έχει λάβει καλή ανατροφή αν δεν έξει πως να φερθή ή και να φανή στους προσκεκλημένους της!

Αλλά διδάσκονται, μαθαίνονται και εφαρμόζονται. Ποσο λοιπόν ευχαριστημένη θα μείνει κάθε γυναίκα όταν βη τους προσκεκλημένους της να φύγουν ικανοποιημένοι τελείως από μία πρόσκληση.

Αλλά θα πούμε και θα πραγματοποιούμε από το έτοιμο έθιμο σ' αυτή τη στήλη.

ΠΡΩΤΗΚΑΝΣΙΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΑΝΤΙΔΟΣ

Mme LILY

Έχθετε από της 'Οκτωβρίου τα νέα μοντέλα γυναικείων φορεμάτων που έφερε από το Παρίσι, και προσκαλεί τις αναγνώστριες να την επισκεφθούν. Αναμνήσια 45. Εμποροραπτικά καταστήματα Ι. ΓΟΥΛΛΟΥ.

Ένα από τα πλέον άριστουργηματικά μοντέλλακια του Οίκου Οδέρ των Παρισίων. Φορεματάκι

ΤΟΝ
ΖΟΝΑ
ΚΑΡΝΤΟ

Ἡ Μασχοληγή μεταφέρθη στο μέγαρον ντὰ Κρι.

ὁρεθῇ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἰωάννα, ἡ δὲ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

τὸ μοιρασθῆναι μετὰ τῇ χαριτωμένῃ αὐτῇ
τοῦτον τὸν λόγον ἀλλὰ ἀλλήλῃ καὶ πρὸς ἑαυτὴν

ὁ Θεός!

Ο ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Οι απαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ. Λεμισσόν. — 'Η μή ανάπτυξης δρεϊλεται εις φυσιολογικά ατία με την πάροδον του χρόνου, ιδίως μετά τον γαμον θά αποκατασταθούν οπωσδήποτε τα πράγματα. Προς το παρόν δεν γίνεται τίποτε.

Ν. Ξ., Τυπογράφον. — Νά διέλθετε έκ το Ιατρίου μου και θά σας οδηγήσω άνευ άμοιβής.

κ. ΠΕΡΙΚΛΗΝ ΠΕΡΡΟΝ. — Γράφατέ μου εάν ή δερματίτις, από την οποίαν πάσχετε, πορνι αζάει απόλέπειν. Διότι τότε δεν πρόκειται περί λευκοδερμίας, αλλά ροδόχρου ή ποικιλόχρου πιτ- ριάσεως, όποτε θά σας οδηγήσω τι πρέπει να κά νετε.

ΛΩΡΑΙΝ. — Δυστυχώς στην Έλλάδα μās λει- πουν ώρισμένες σπασιαλίτε, διότι απαγορεύεται ή εισαγωγή τους.

'Αν έχετε κανένα γνωστό στη Γαλλία να σας κά- νη την εύκολα να σας το στείλῃ, μου γράψετε να σας αποστείλῃ τη διεύθυνσιν πού θρίσκονται.

Β. Γ. Α. Δυστυχώς ή μὲνην αναγνωστρί- αν. — Το νόσημά σας είναι προς τόδο μὲος χρει- αζεται ειδική άσκήσις εις ειδικά τμήματα, τά οποία Ιατρούν εν τας κλινικάς ταν οί νευρολόγοι. Δεν έχετε παρά να έπισκεφθῃτε ένα έξ αυτών.

Χ. Ψ. Ω. 'Η περίπτωση σας εινε από τας πλέον ενδιαφερούσας. 'Οχι τόσο από της καθαρως Ιατρι- κής απόψεως, όσον από απόψεως κοινωνικής και ψυχολογικής. Διά ποιον τέλος πάντων ενδιαφέρεσθε; Διά τον έαυτον σας, τον σύζυγόν σας ή τους «άτυ- χεις» τους όποιους αφού τους κάμετε πρώτον να σας αγαπήσουν, τους εγκαταλείπετε κατοπιν «άκολου- θούσα την προσταγήν της κακής σας μοίρας και του ελαττωματικού σας οργανισμού; Το περίεργον όμως εις την υπόθεσιν αυτήν εινε ότι σεις γίνεσθε δυστυχῆς μέσα εις όλην αυτήν την Ιστορίαν και εν τη απέραντα σας καλωσύνη θλίβεσθε διά τους άλ- λους και κλαίετε και δδύρεσθε, φανταζόμεν τον έ- αυτον σας ως τραγικήν και μοιραίαν γυναίκα, ενώ «τραγικός» εις την περίπτωσιν αυτήν εινε μόνον ο σύζυγός σας, τον όποιον κατηντήσατε όμοιον προς τά συνώνυμα κερσφόρα τετράποδα. 'Οπως δήποτε ήμεις οί Ιατροί θέλομεν άλλως τά πράγματα και θαμάζομεν τας συγχρόνους Μεσσαλινάς, ουχι θε- θαίως κατά τρόπον πού να γινώμεθα και ήμεις «ά- τυχεις», αλλά άντεπεξερχόμενοι κατά της «μοίρας» σας δι' ειδικών χημικών αντιδότων. Λαμβάνετε λοι- πόν τρίς της ημέρας ανά έν κοχλιάριον του γλυκού έκ της:

Nevroserine

Και τότε με το νευρικόν σας σύστημα ήσυχον... έπέλθετε εις μοναστήριον διά να ήσυχάσετε και την τυπομένη συνείδησιν σας.

ΖΩΧΑΔΙΑΚΟΝ. — Ευχαριστούμεν διά τά καλά σας λόγια. Δι' ήμās ή έπιτυχία της θεραπείας των αιμορροϊδων σας διά της αλοιφής:

Hemor

ήτο απόλυτως προεωφλημένη, δεδομένου ότι ή προς αυτήν προτίμησις και έμπιστοσύνη μας εινε αποτέ- λεσμα μακράς πείρας έκ πλείστον εσφαλμένων και παρατηρήσεων. Είμεθα πάντοτε εις την διαθέσιν σας, αν και πρέπει να είσθε βέβαιος ότι, άκολουθών τας υποδείξεις μας, δεν θά λάβετε πλέον διά το περί ού ό λόγος νόσημά σας την ανάγκην μας.

ΜΑΙΡΗΝ. — Κρατήσατε την θερμοκρασίαν σας δι' άλλας ήμέρας και γράψατέ μας και πάλιν.

ΓΙΩΡΓΟΝ—ΦΑΡ ΣΑΛΑ. — Το κλασικόν φάρ- μακον διά την έλονοσίαν εινε ή κινίνη. Καλόν ό- μως εινε αυτή να ένισχύεται και υπό άλλων βοηθη- τικών φαρμάκων, προκειμένης μάλιστα μεγαλοσπλη- νίας, αναιμίας, κλπ. Σας συνιστάμεν την άκόλου- θον σύνθεσιν:

Pr.

- Chlor. de quinine gr. 25
- Bleu de methylene gr. 03
- Ververine gr. 03
- Arrhenal gr. 02
- Extr. alc. de eucalyptus gr. 30
- Extr. alc. de noix vomiques gr. 00ⁿ
- Glycerophosphate de fer gr. 05
- Pour 1 pilule. E.F. No 60

D. S. 4 κάθε πρωί, νηστικάτα, κάθε μίαν ώραν ανά έν.

Τρώετε επίσης άλλον σκότι της σχάρας όχι πο- λυ ψημένο και κάμετε καθ' ήμέραν υποδορείας ανά μίαν ένσιν έκ των:

Ampoules d' extrait splénique Choay. ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ιατρός	Ιατρός
Α. Μ. Σφακιανάκης	Χρήστος Δρακάκης
Σωκράτους 30 Αθήναι	Χαζήριου 2, Αθήναι
Νοσήματα Έσωτερικά	Δερματικά, Αφροδίσια
Νοσήματα παιδών.	Γυναικολογικά.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Χαροκόπου - Καλλιθέα

PERMANANT EMMANOUEΛ ΔΡ. 100

Καλλιτεχνική έ κτέλεσις της Περμανάντ και διδασκαλία αυ τής εις το μονα δικόν έν Έλλά- δι κομμωτήρι- ν ΕΜΜΑΝΟΥ- ΕΛ.

Τά μαλλιά δι- κτηροδύνται επί 1) μήνας μαλα- κά, διότι χρησι- μοποιούνται τά νεωτάτου συ- στήματος ευ- ρωπαϊκά φάρ- μακα.

Τό κομμωτή- ριον ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ διαθέτει τά μόνα δυ ναμωτικά για να μην άσπρίζουν τά μαλ- λιά και πωλεί όλα τά τεχνικά μέσα της κομμωτικής τέχνης εις τιμάς χονδρικής και λιανικής πωλήσεως.

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρή- γορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόν- τια άκολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική όδον- τόκρεμα ή όποία άφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις πού φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τά θαμπά και κιτρι- νισμένα δόντια μετασχηματίζονται ά- μέσως σε κάτι πρσα και γυαλιστε- ρά, άληθινά μωσαϊκά, χάρις εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα εινε άπροσδό- κητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας θά σας πείση περί της σπουδαιότη- τος της αντισηπτικής αυτής κο- σμε. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί- σεται κατά πρώτης ποιότητος μη

λαμβάνουσα υπ' όσιν την τιμήν αυτών. Με μιά καταπληκτική ταχύτητα τά δόντια σας θά πάρουν μιά και- νούργια λάμψη και λευκότητα πού δεν είχαν ποτέ, τά δε ούλα σας θά έξυγιανθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ίδι- ες τό καταπληκτικόν αποτέλεσμα της ΚΟΛΥΝΟΣ. Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την όδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

'Αν θέλετε να βάψετε τά φορέματά σας χωρίς τον παραμικρόν κίνδυνον άπο- τυχίας, χωρίς τον παραμικρόν κίνδυνον φθοράς των φορεμάτων σας και χωρίς τά φορέματά σας ν' άναγνωρίζονται έ- τι εινε βαμμένα, πρέπει να βάψετε με- ναι σας και μόνον με τας παγκοσμίου φήμης γερμανικής βαφής ΑRΤΙ.

Κατά την αγοράν να προσέχετε να τό πακετίδιον άναγράφη την λέξιν «ΑRΤΙ», διότι τότε μόνον θά είσθε έσ- θαία ότι αγοράζετε γυνισίαν γερμανι- κήν βαφήν ΑRΤΙ. Ποτέ να μη δεχε- σθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αυτά εινε μάρκας ΑRΤΙ, διότι βαφαί ΑRΤΙ χύμα δεν ύ- πάρχουν. Ποτέ να μη έπηρεασθῃτε έκ της τυχόν κατ' τι φθηνότερας τιμής των κοινών βαφών εις χύμα, διότι οικε- νομία επί της ποιότητος της βαφής ση- μαίνει ζημιάν σας.

Αι βαφαί ΑRΤΙ πωλούνται στα φαρ- μακεία και έμπορικά της συνοικίας σας.

ΜΙΜΑΝ ΠΑΛΑΝ. — Δεν μ' ίκανοποίησε όλό- τελα ή νεκρή πεταλούδα. Θά ήθελα κάτι πού να μην έχη σχήλ ή έκδίκισι με τά κάρθουνα.

ΝΙΚ. ΑΓΑΛΙΑΝΗ. — 'Ως θέμα και τραγοδία για να λέγεται σε φιλική συναναστροφή εινε καλό, ουστως πού λείπουν εκείνα για τά όποια δεν μπο- ρεί να δημοσιευθῃ. Προσπαθήστε να γράψετε κάτι άλλο.

ΒΑΣ. ΣΙΔΕΡΗΝ. — Έλάβαμε 24 δραχ. 'Οχι, δεν τά καταφέρντε άκόμα τόσο καλά στο σκίτσο.

ΕΠΙΘΕΤΕ ΔΙΩΣ ΓΙΑ ΣΑΣ.

ΦΩΤΙΝΗ ΠΑΛΜΑ. — 'Ενθ' εινε τόσο καλό, εινε πολύ προσωπικό. Δοκιμάστε σε διάφορα άλλα θέματα.

ΜΑΝΟΝ. — Πολύ ώραίο, άγουρο όμως άκόμα. 'Αφού έχετε φαντασία γι' αυτό το είδος, γράψτε πολλά ως πού να πετύχετε τό καλό και στρώση τό γράμμα σας.

Τ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. — 'Αν άφαιρέσωμε ό- ρισμένες χαμοδιές και μερικές θεσιασμένες ρίμες, θά ήταν καλό. Πάντως διαβάστε νέους και πα- λούς ν' αποκτήσετε την τεχνική.

ΜΙΜΗΝ ΑΜΙΜΗΤΟΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Μας υποχρεώνετε. 'Αν μās φέρετε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. δά πάρετε την ταυτό- τητα. 'Εγκρίνεται μόνο τό «Ονειρό».

ΠΕΤΡΟΝ ΓΕΩΡΓΟ-ΒΡΕΤΤΑΚΟΝ. — Γιατί έ-

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

'Ο Γάλλος Χημικός Α. Thoma- sen, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφεύρεσιν του σχετικώς με την κα- τασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την 'Αρωματοποιίαν «Cana».

Σήμερον τό Κραγιόν ΡΕΑ κατα- σκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή έπιότημη έχει να μās έπιδείξη.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρω- ματισμούς: όταν τό φορήτε τά χείλη σας δεν φαίνονται ότι ειναι βαμμένα. Τόσον εύκολος ειναι ο συντονισμός του με τό χρώμα του προσώπου σας.

'Επί πλέον κρατά εις τά χείλη σας 4-8 όλόκληρες ώρες, πράγμα πού σας κάμνει να άποφεύγετε τό συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και δά ιδῃτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο ειναι πάντα έφωδιασμένη με τό Κραγιόν ΡΕΑ.

κείνα πού γράφουν οί νέοι να γράφονται μόνο για κείνην: Γιατί ή 'Εκείνη να μās κάνει λογίους; 'Υ- πάρχουν τόσα άλλα θέματα στη ζωή, πού ή 'Εκείνη σβύνει μπροστά τους. Εινε τόσο καλό. 'Αλλά... εινε πολύ προσωπικό.

Ν. ΔΟΣΙΟΝ. — Νά στείλετε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. να πάρετε δελτίο ταυτότητος. Εινε πά- ρα πολύ καλό αυτό τό τετράστιχο ως θέμα, αλλά- χτε την όμοιοκαταληξία με άλλη λέξι, συγκρίστε το λιγάκι και ξαναστείλτε το.

Κ. ΓΙΟΥΛΗΝ. — 'Εγκρίνεται ή διόρθωσις.

ΛΑΤΡΙΣ ΑΝΘΩΝ. — Το πεζό σας, όχι με ψευδώνυμο αλλά με τόνωμά σας θά δημοσιευθῃ.

Α. ΚΟΡΟΒΕΣΗΝ. — Γράμμα έδόθη εις ΕΦΑ. Ταύτης άπεστάλη. Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. 'Ενεργήσατε σύμφωνα με έμπιστευτικήν σας έγκύκλιον.

Θ. ΘΕΟΧΑΡΑΤΟΝ. — 'Ενεργήσατε σύμφωνα με έμπιστευτικήν έγκύκλιόν μας. Θά επιθυμούσα να δο- κιμάζατε τό πεζό... Γιατί τό ποιήμα έχει κάποιο σκοπό και για να τό πώ πώ όμια κάποια άποστο- λή. Μη σας παρασύρη ό ένθουσιασμός. 'Οταν θάρ- θητε με τό καλό, θά τά πούμε καλύτερα.

ΠΑΡΙΝ ΦΟΥΞΗΝ. — Για να γραφθῃτε στην ΕΦΑ. θά περάσατε τη Δευτέρα από τά Γραφεία να ζητήσατε τον Γεν. Γραμματέα κ. Α. Τριποδάκι. 'Ε- χετε καλή άρχιτεκτονική στο διήγημα. Το θέμα ό- μως πολύ κοινό.

Προσέχτε λιγάκι και στο διάλογο.

Γράψετε και σχίζετε μη λυπόσατε τό χαρτί.

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. 'Εγκρίνεται μόνο τό «Σ κέψεις». Δεν προσέχτε όμως καθόλου. Γι' αυτό σας ήθελα για να σας μαλώσω πού δεν προσέχετε.

ΣΤ. ΚΟΥΡΑΚΟΝ. — Μπορούσε τό «Καμιά Διαφορά» να γραφότανε κι' άλλως χωρίς να έχη τον τύπο της επιστολής. Για δοκιμάστε.

ΠΑΝ. ΤΣΟΥΤΑΚΟΝ. — Θά μ' ένθουσιάζατε περισσότερο αν μου γράσατε κάτι για άλλους, κάτι πού να δοκιμάση τό ταλέντο σας και όχι τον πόνο σας. Προσπαθήστε τό χαρτί και τό μελάνι εινε φτη- νό. Θά φθάσατε εκεί πού θέλετε άμα κουρασθῃτε και λιγάκι.

ΑΡ. ΓΑΡΤΖΟΛΑΚΗΝ. — Διορθώστε τό τελευ- ταίο τετράστιχο στο ρίμα του και ξαναστείλτε το. Για την «'Ανθολογία» πρέπει να συμμορφώθητε με τους όρους.

ΑΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — 'Εχετε ταλέν- το στο γράψιμο. Πάντως τό θέμα πού διαλέξατε εινε πολύ κοινό. Γράψατε κάτι άλλο.

ΧΡ. ΒΡΑΔΥΝΟΝ. — Πάρα πολύ ώραία και τά δύο. Διορθώστε τα όμως θγάζοντας μερικές χαμοι- διές και κανονίσατε τό μέτρο. Ξαναστείλτε τα.

ΝΙΚ. ΚΑΥΛΑΝΗ. — Πολύ μεγάλο για την «'Αν- θολογία». 'Εξ άλλου εινε έξω από τά θέματα πού θά συμπεριληφθούν. Αυτό εινε ιστορικοπολιτικό θέμα.

ΕΛ. ΧΑΡΑΜΗ. — Καλά και τά δύο. 'Εγκρίν- ται. Σας περιμένω.

ΣΩΤ. ΚΟΝΤΟΒ. — Διορθώστε το λιγάκι για- τί κουτσάινει και ξαναστείλτε το.

ΜΑΡ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ. — Μπορείτε να συμπύ- λετε τό 2ο με τό 3ο τετράστιχο. Και να διορθώ- σετε πάλι τά δύο τελευταία σε ένα και ξαναστείλτε το. Εινε καλό.

ΑΛΙΑ. — Δεν εινε ζήτημα γονέων και άδείας. Περισσότερο θά μορφώνετε τη σκέψι σας, αν περ- νούσατε τις Δευτέρες στις φιλολογικές συγκεντρώ- σεις. Πάντως αυτό πού στείλατε για ποιήμα δεν εινε, ξαναγράψτε το σε ίσια γραμμή, για πεζό, να δη- μοσιευθῇ.

ΚΥΡ. ΦΙΛΕΑΝ. — 'Εγκρίνεται τό «Σ άν Ξένος». Γιατί όμως τόσο πολύ διαφορετικό τό άλλο, ή «'Α- γωνία».

ΗΛ. ΜΠ. ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ.

ΘΑΝ. ΠΑΠΑΓΕΡΜΗΝ. — 'Εγκρίνεται.

ΣΠ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Για την άνθο- λογία συμμορφώθητε με τους όρους 'Η «Μοίρα δια- τάσσει» άσχημα γραμμένο.

Γ. ΜΑΚΡΗΝ. — Το τραγοδία σας καλό στο θέμα του, άσχημο όμως στη διατύπωσιν του. Δεν φτάνει να γράψη μόνο κανείς, πρέπει να εινε και τεχνική. Το φωτογραφικό σάλονι κατηργήθη και πε- ράσατε να πάρετε τη φωτογραφία.

Μ. ΠΑΝΤΟΝ. — 'Οχι παράνοια. Πρό πάντων ή σειρά. Μην άμφισβάλλετε ούτε στιγμή. Θά δημοσιευ- θούν.

ΠΕΤΡΟΝ ΤΑΠΕΙΝΟΝ. — Τό καλύτερο δεν γρά- φεται από την ένθάρρυσιν πού θά πάρετε άμα όητε κάτι δημοσιευμένο. 'Εγκρίνεται και θά δημοσιευθῇ με τη σειρά του.

ΑΛΚΗΗ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Διορθώστε τά δύο τελευταία τετράστιχα και ξαναστείλτε το.

Θ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ. — Δεν εινε άκόμα ώ-

Τυπογραφικά ένγκαταστάσεις Κ. ΝΤΑΪΦΑ Βούλγαρη 11 — Αθήναι.

ριμο για έξω, μολονότι έχετε ζωή στο γράψιμο. Δοκιμάστε κανένα άλλο θεματάκι.

ΦΙΛΗΝ ΛΑΧΗΝ. — Το τικόνιτο δεν χρειάζεται. Ό,τι ώρα και νάρητε θα με έρθε. Καλοδεχούμενος. Τα δύο τελευταία τραγούδια σας περιέργως όχι καλά. Δοκιμάστε να γράψετε κάτι καλύτερο και φέρτε το.

ΑΛΕΞ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΝ. — 'Η «Λουλουδένια αγάπη» θα ήταν καλή αν της έλειπαν τα μιχλιμπίδια που το μακραίνουν και το κάνουν αδημοσίευτο.

Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΝ. — Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Έγκρίνεται το «Απόψε».

ΓΙΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Θα δημοσιευθώ. 'Η «Αίλα» στο προσεχές. Έγκρίνεται και το «Μορφές στο Σούρουπο». Σαίπηρου όχι αλλά το διήγημα το κατέχετε. Πετάστε από το γραφείο.

Β. ΒΕΝΕΤΗΝ. — Το σημερινό άτεχνο. Γράφετε όμως καλό διήγημα. 'Επιδώστε σ' αυτές τις μικρές ιστοριούλες. Περιμένω να μου στείλετε.

ΕΥΑΓ. ΔΙΑΚΟΓΙΑΝΝΗΝ. — Μακάρι να είχα καιρό, δυστυχώς δεν μπορώ να διαθέσω ούτε λεπτό. Μυθιστορήματα όχι, αλλά μικρά διηγήματα ευχαρίστω τα δεχόμεθα. Και πάλι επαναλαμβάνω ένα έχετε τόσο ωραία θέματα γιατί δεν τα δουλεύετε καλά; Ούτε τα δύο σημερινά ικανοποιούν το στίχο.

ΘΕΟΦ. ΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. — 'Η «Καντονέτα» καλή ως ιδέα μόνο. Γραμμένη όμως πολύ άσχημα.

ΦΟΥΡΦΟΥΡΕΜΙΟ ΜΑΜΑΤΣΕΚΙ. — Δεν μ' άρεσει το «Μετανοιώμα». Στείλτε μου κάτι άλλο.

Γ. ΒΛΑΣΤΟΝ. — Μόνο δ «Καλογερός» μ' άρεσε. Εύχαριστούμε για τις ενέργειές σας.

Κ. ΧΕΙΜΩΝΑΚΟΝ. — Αποσπάθιτε στο Γεν. Γραμματέα της ΕΦΑ. Το «Σούρουπο» εγκρίνεται.

Γ. ΣΑΚΚΟΥΛΑΝ. — Ως ιδέα καλό. Άτεχνα γραμμένο όμως για μια τέτοια υπόθεση.

Χ. ΟΛΥΜΠΗΝ. — Διορθώστε το μέτρο σας, το ρυθμό. Κατά τα άλλα καλό.

Αλληλογραφία «Ε.Φ.Α.»

Διορίζεται Είδ. Γραμματέας κατόπιν απόφασης δημοφώνου των μελών του Διοικ. Συμβουλίου, ο κ. Μιχαήλ Σκαρανάθος, όστις καθ' έκάστην και από της 7—8ης μ.μ. ώρας θα εφίσκεται εις τα Γραφεία της «Ατλαντίδος».

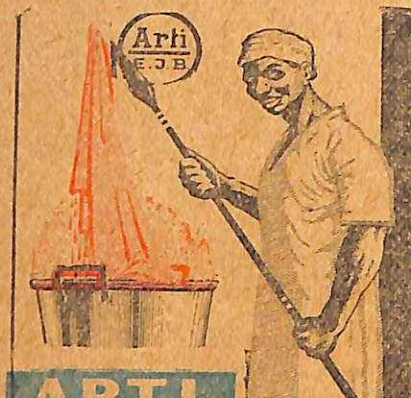
κ. Σταύρον ΤαμπάκEAN. Εύχαριστούμεν. Παρακαλείσθε να διέλθιτε από τα Γραφεία μας 7—8 μ.μ. καθ' έκάστην, διά να συνεννοηθώμεν.

(Έκ της Γραμματείας Ε.Φ.Α.)

Ο ειδικός παιδίατρος

Δρ. Ν. Γ. Ζερβός

έπιμελητής του Νοσοκομείου των
Παιδών, μετώκησεν 'Ηπείρου 38
και δέχεται 4—6 μ. μ., τηλ. 24-656

Βαφτετε τα φορέματά σας
μόνον με las γρησίας Τερ-
μανικας βαφας *Arti*

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΙΑΚ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ
(Στοά Δαγκλή).

Δένονται βιβλία, επίσημονικά πε-
ριοδικά με πάσαν έπιμέλειαν και
τέχνην

Κατασκευάζονται άπαντα τα χαρ-
τικά είδη

ΚΑΙΣΑΡ ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΦΑΒΙΕΡΟΥ 9

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΛΤΙΟΝ

του Β' είδαίου

«ΟΙ ΘΛΙΜΜΕΝΕΣ ΠΑΡΔΙΕΣ»

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΑΣΤΗΡ 127 ΕΡ ΑΙΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Стигил

